

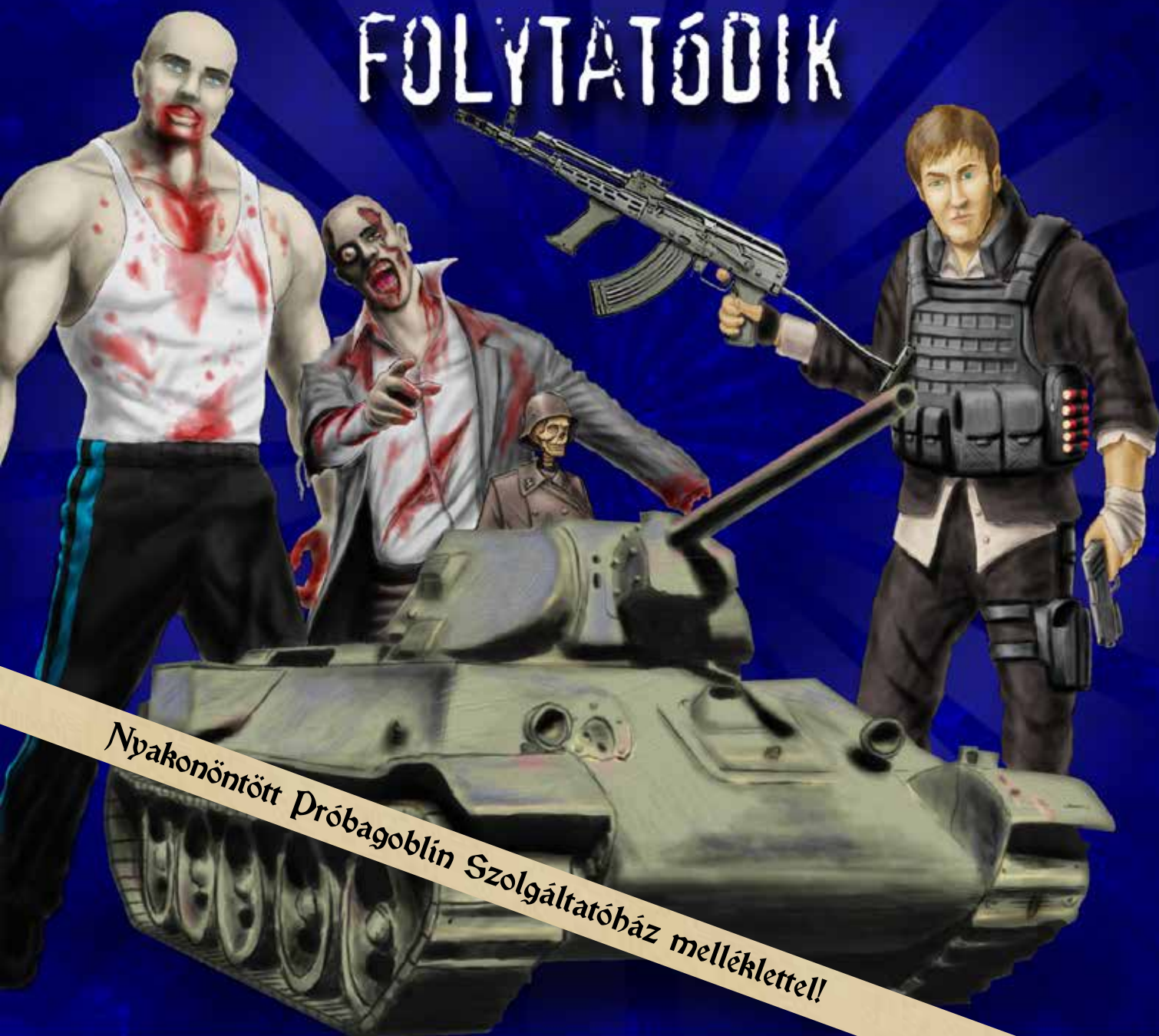
LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IX. évfolyam, 5. szám, 2015. november

A SIMAGÖRÖNGYÖSI RÉMÜLET FOLYTATÓDIK

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Szerkesztőségi köszöntő

Kedves olvasóink, tisztelt alkotóink!

Ugyan a tervezettnél kissé hosszabb szünet után, de végül visszatértünk! A késésnek több oka is van. Ezek egy része személyes jellegű (ám ezekkel nem akarunk benneteket terhelni). Ezen kívül a hamarosan megjelenő Zombi Apokalipszis - A simagöröngyösi rémület folytatódik című kötetünk munkálatai vették el az időt az újságtól. Továbbá néhány év kihagyás után újraindítottuk a Lidércfény Író Kör-t, amelynek keretein belül részben azon dolgozunk, hogy minél igényesebb tartalmat tudjunk nektek szolgáltatni - ennek megszervezése, beindítása is elvett némi időt és energiát.

A lényeg persze végül is az, hogy újra itt vagyunk, és újult erővel vágunk neki ismét az AKF elkészítésének. Mint az látható, igyekeztünk kárpótolni mindenkit a kimaradt időért, és egy jó „vaskos” lappal jelentkezni.

Az is kiderülhet, hogy történt némi változás, mert nem akarunk ilyen hosszú idő után ugyanúgy megjelenni, szóval történt némi ráncfelvarrás. Egyébként nagyjából az eddig megszokott tematika érvényesül, de azért vannak újdonságok mind tartalmilag, mind megjelenésben.

Éz utóbbiról néhány szóban. A különböző témaköröket - mint azt látni fogjátok - immár különböző színekkel jelöljük, így sokkal jobban kiderül elsősre is, hogy nagyjából mire lehet számítani. A kék színnel jelölt címek általános témák, vagy a Lidércfényvel foglalkoznak. A narancs szín a szépirodalmi műveket jelöli, a ciánkék a tudományos fantasztkumé, zölddel jelöltük a fantasy, és pirossal a horror műveket. A szürke a különböző esszét, eszmevuttatásokat jelöli. A könyvekről, filmekről, sorozatokról szóló írások sötétkék színt kaptak. Azt még elárulhatjuk, hogy a jövőben ennél komolyabb külalaki változásokat tervezünk.

A beltartalom, mint fentebb írtuk, nagyjából ugyanazt a sémát követi, mint eddig. Ami viszont egyrészt újdonság az az, hogy elkezdtünk sorozatokkal is foglalkozni. Ennek az az oka - azon kívül, hogy mi magunk is számos sorozatot követünk -, hogy úgy tapasztaljuk, az utóbbi években egyre többen néznek különböző sorozatokat, és van is belőlük bőven. A most bemutatott sorozatokra azért esett a választásunk, mert vannak bennük zombik. :-) Persze azért ezen a témán belül is hűek maradtunk önmagunkhoz, és főleg a sci-fi, fantasy, misztikus, horror sorozatokat vesszük elő.

További tartalmi újdonság, hogy az alkotóink által írt közéleti és hasonló témájú írásokból is szemezgetünk. Ezzel igyekszünk részben kifelé nyitni, másrészt azt reméljük, hogy több értéket tudunk bemutatni, legyen az akár konkrét, kézzel fogható dolog, vagy valamilyen szellemi táplálék.

Most debütáló Könyvmoly rovatunkban könyvújdonságokkal foglalkozunk, nem véleményt alkotva, pusztán csak ajánlva az adott művet, műveket. Ebben kapnak helyet azon művek is, amelyek várható megjelenése már elérhető közelségben van.

A jövőben kicsit jobban ráfekszünk majd a közösségi médiára is, részben ezért van most is pár „önreklám” lapjainkon. Egyelőre a Facebook-on (Lidércfény Online) és a YouTube-on (LidercfenyHQ) vagyunk elérhetőek.

A továbbiakban jó szórakozást, kellemes kikapcsolódást kívánunk!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

IX. évfolyam. 5. szám, 2015. november

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Bognár Attila - Zombi Apokalipszis: a simagöröngyösi rémület folytatódik - borító

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink: www.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidercfenyHQ

Tartalom

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLJUK

- Galaktikabolt - MEGJELENT az Iscombe erdeje és az Égj, Inkvizitor 3.
SpirítArt - HAMAROSAN! - Zombi Apokalipszis: a simagöröngyösi rémület folytatódik 3.

BREKING NYÚSZ

- V. Aranyosás Irodalmi Válogató 4.
ZöldCivil.hu - cikkíró pályázat 4.
Irodalmi jelen - Novella 2015 - pályázat 5.
Ha van egy JÓ sztorid... 5.

SZÉPIRODALOM

- A tehénszemű /angyalka146/ 6.
A hegedűművész /Maggoth/ 6.
Álomvilág /Nathandriel/ 8.
A kert /Ebenezer/ 10.

A JÖVŐ ÚTJAI

- A végső fázis /kosakati/ 11.
Érzékek óvodája /kosakati/ 14.
Visszatérés /Kétvirág/ 15.
Hatos fokozat /JohhnySilver/ 15.

FANTASY

- Nap le /F.Attila/ 21.
Rejtelmes Bongo, avagy mi történik az elűnt expedíciókkal? /dryka/ 21.
A Végítélet után /Dawn Bat/ 22.

HORROR

- Három lépés /edwardhooper/ 23.
A portás /Kozma Norbert/ 25.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Nihil szerenád /Kovács Gábor/ 27.

KÜLVILÁG

- Szerzői jog az e-könyveknél /szli/ 29.
A közhelymentességről és egyebekről /Csillangó/ 29.
Az élet, meg ilyesmi /Norton/ 30.
Digitalizálás a könyvtárban /szli/ 31.

BESZÁMOLÓ

- Képregénybörze, újra-újra! /HomoErgaster/ 32.

SOROZATOK - FILMEK

- Zombik sorozatban /Jimmy Cartwright/ 38.
Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ 40.

VERSEK

- Gondolatok a viharban /Csillangó/ 42.
Nincs válasz /macika/ 42.
Fogod a kezem /kisjankó/ 42.
Öröklét /edwardhooper/ 42.
Ki nem mondott szavak /T.Márk/ 42.
Emlékkép... /csabi6669/ 42.
Súlytalan évek /holloegyuttes/ 42.

KÖNYVAJÁNLÓ

- James Luceno: Darth Plagueis /HomoErgaster/ 43.
Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R., A duplikátor gyermekei /Kapitány/ 44.
Darth vader és fia /Kapitány/ 44.

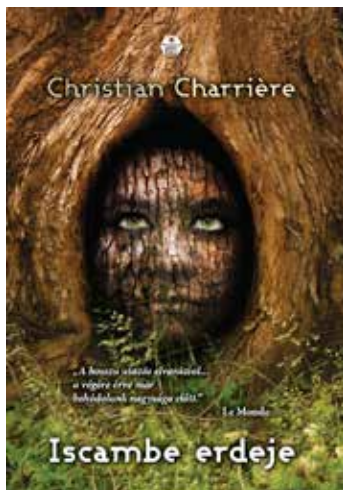
KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

MEGJELENT az Iscambe erdeje és az Égj, Inkvizítor

GALAKTIKABOLT

Két várva várt újdonság jelent meg október elején a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban, a Metropolis Media gondozásában. Az Iscambe erdejében a társadalom összeomlását követően Európát sűrű őserdő borítja, Marseille-ből pedig két vándor indul útnak, hogy a régi kultúra nyomára bukkanjon. Az Eymerich-trilógia harmadik kötetében újabb rejtélyes eretnek szekta tartja sakkban Aragóniát. A főinkvizítor ezúttal Castres-t veszi célba, ahol küldetése során az emberi lét és hit fontos kérdéseivel is szembesülnie kell.

CHRISTIAN CHARRIÈRE - ISCAMBE ERDEJE

A magasabb szintű emberi civilizáció megszűnt létezni. Európa jó részét sűrű erdő borítja. A vaskézzel kormányzott Marseille-ből útnak indul egy remete és tanítványa, mert a legendák szerint a járhatatlan sűrűség közepén ott vannak valahol egy Párizs nevű csodálatos helynek a romjai, melyek között minden kérdésre megtalálhatják a választ.

Aki azonban eddig be mert hatolni Iscambe erdejébe, annak az irtatlan fák zöldellő labirintusában megbomlott az elméje, vagy a rengeteget lakó különös

fenevadak szaggatták szét testét. A két vándor mégis vállalja a veszélyeket, sőt segítőtársaik is akadnak útjukon. Azt viszont nem is sejtik, hogy nyomukban még egy vérszomjas ellenség jár: a marseille-i urak zsoldosai, akiknek feladata, hogy bármi áron megakadályozzák az ősi tudás visszatértét kényelmes keretek közé szorított világukba.

Charrière költői, pikareszk látomása sok méltatója szerint J. R. R. Tolkien, A Gyűrűk Ura szerzőjének stílusát idézi, és ahogy Tolkiennél a szöveg keletkezésének hátterében ott sejlik a fasizálódó Európa katasztrófájának rémképe, úgy az Iscambe erdeje is időszerűbb ma, mint valaha, reménysugár a bizonytalanság rengetegében eltévedt kontinens írástudói számára.

VALERIO EVANGELISTI - ÉGJ, INKVIZÍTOR!

Aragónia, a 14. század. A királyság főinkvizítorát, Nicolas Eymerichet Castres-ba rendelik, egy újabb rejtélyes eretnek szekta, a mascok fölszámolására. A véres szertartásaikkal hírhedtté vált eltévelyedettek ellen Eymerich drasztikus lépésre szánja el magát: tisztítóúzzal tünteti el még a nyomukat is e világból, akár ártatlanok élete árán.

Amerikai Egyesült Államok, a 20. század. A Ku-Klux-Klán elvein nevelkedett örült tudós, Lycurgus Pinks megtalálta a tökéletes ellenszert az ország fekete lakosságának gyarapodására: egy vírust, amely válogat!

A kétfajta tisztítóúzzal lángjai a közeljövőben érnek össze, és csapnak legmagasabbra. Itt Pinks és az amerikai elnök a Fehér Házban

keresnek menedéket egy világméretű katasztrófa elől. Csakhogy talán már nincs menekvés...

Az Európa-díjas Valerio Evangelisti inkvizítora ismét az emberi lét és a hit fontos kérdéseivel szembesül, a történet két szála pedig szokás szerint a legkiszámíthatatlanabb és legmeglepőbb módon találkozik ebben a misztikus történelmi krimiket a tudományos-fantasztikummal vegyítő, mesteri regényben.

„Az utóbbi évtizedek legeredetibb irodalmi kísérlete.” – Goffredo Fofi, olasz kritikus

„...lehetetlenül izgalmas, minden sorában érdekes történet...” – ekultura.hu

(a második kötetről)

Az Iscambe erdeje és az Égj, Inkvizítor! megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban.

SpiritArt - HAMAROSAN! - Zombi Apokalipszis: a simagöröngyösi rémület folytatódik

SPIRITART KIADÓ

A könyv bemutatója már megtörtént ugyan, ám a hivatalos megjelenésre még egy picit várni kell. A SpiritArt kiadóval már megtörtént a megállapodás, és már csak némi technikai girbegurbákat kell kiegyenesítenünk.

A Lidércfény Magyarországon játszódó zombis történetei immáron a második kötetet töltik meg. A novellákat és az illusztrációkat most összesen 18 alkotó neve fémjelzi, melyek közül több is ismerős lehet az első kötetből, ám vannak újak is.

A történetek ismét a kitört katasztrófa kezdeteinél indulnak, ám most jóval messzebbre láthatunk időben, mi több, jóval több és terjedemesebb íráson rágathatjuk magunkat keresztül. A novellák helyszíne már nem csak Simagöröngyös, hanem a környező települések, mint Salakszentmotoros, Atomgerendás, Szegholttony, vagy akár Taszár, a pesti metró, illetve a Szent Lázár sziget, valahol az Atlanti-óceán északi részén. A változatos helyszínek pedig változatos, kellemes kikapcsolódást ígérnek minden kedves vállalkozó szellemű olvasónak.

Brekking Nyűsz, avagy hírek innen-onnan

V. Aranymosás Irodalmi Válogató

Évek óta publikálsz, de valami hiányzik? Vagy kezdő zseni vagy? Szeretnél nagy, lelkes olvasóközönseget, stabil kiadói háttérrel, izgalmas író-olvasó találkozókat? Ha igen, nálunk a helyed!

Indul a Könyvmolyképző Kiadó újabb irodalmi válogatója! Célunk a legjobb magyar írók, a legmegkapóbb történetek megtalálása. Írhatsz felnőtteknek, fiataloknak, gyerekeknek, de jó, ha tudod, kit mi varázsol el. Olyan könyveket szeretünk kiadni, amiket kézzel a kézre adnak az olvasók. Legyél a kevesek között!

Kiadónk 15 éve dolgozik azon, hogy az olvasás minél több ember számára minél jobb élmény legyen. Évente 180-200 kötetet jelentünk meg. A válogatásunk fő elve: mindenkinek a neki való legjobbat. Nagyra tartjuk a szórakoztató irodalmat és szeretjük az olvasókat. Ezért kiemelkedően figyelmes szöveggondozással tiszteljük meg őket. Hiszünk a magyarok tehetségében, így elsőként kezdtük átgondoltan válogatni a hozzánk beérkező kéziratokat. Ez a kincskereső folyamat az Aranymosás.

Velünk lehetséges a megjelenés, elérhető a siker. Csak jó és eltökélt munka kell hozzá. Idén decemberben is megjelennek friss aranymosásos köteteink. Szeretnéd, ha a Tiéd lenne a következő?

Milyen írásokat várunk?

Lebilincselő regényeket, bármilyen zsánerben! Legyen jól megírt, adjon hatalmas élményt az olvasóknak! Ilyen írásod van? Küldd el! Vagy van a tarsolyodban egy vagány, kalandos, menő ifjúsági regény? Esetleg érzelmes, tinis, friss lányregény? Kíváncsian várjuk, küldd el! Vagy írtál egy üde hangú, vidám, eleven mesekönyvet? Ne habozz! Mutasd meg nekünk!

Beküldési határidő: 2015. december 31. éjfél

E-mail: konyvmolykepzo.palyazat@gmail.com

Mi szerepeljen az e-mailben?

- Kérjük a teljes kéziratot csatolni, a file neve a mű pontos címe legyen (pl. Mai mesék.doc).

- Kérjük a mű szinopszist max. 2 oldal terjedelemben. (Szinopsziszról bővebben a link után.)

- Kérünk mellé egy adatlapot csatolni. (Az adatlap kérdései a link után.)

Egyéb nem túl izgalmas, de fontos információ:

Az írásod legyen:

- egy mű (nem több)
- jogtiszta, önálló világ (nem fanfiction, szerepjátékos világ, számítógépes játék)
- kiadható (Ne legyen kereskedelmi forgalomban vagy interneten. Ha pár részlet szerepel a blogodon, nem baj, de ne az egész.)
- új kézirat (Az előző Aranymosásokon kiesett írásokkal nem foglalkozunk. A javított verzió beküldését csak íróiskolásoktól fogadjuk el, két kurzus elvégzése után.)

A válogatón való részvétel automatikus nyilatkozat arról, hogy bekerülés esetén a mű elejéből részleteket közölhetünk az Aranymosás Irodalmi Magazin oldalán.

Hatalmas az e-mail forgalmunk, így minden információt az Aranymosás Irodalmi Magazin weboldalán és Facebook lapján publikálunk, kérlek, ott kérdezz, ne e-mailben! Persze, csak ha gyors válaszra vágysz.

Most jön az izgalmas rész! A válogató menete:

1. A beérkező művek előszűrésen esnek át.
2. Az előszűrésen átjutott művekből részlet kerül fel az Aranymosás Irodalmi Magazin weboldalára, ahonnan a lektorok kiválasztják, melyik művet olvassák tovább.
3. Az első lektor elolvassa az írást, és értékeli.
4. Pozitív vélemény esetén a második lektor is elolvassa a művet, és értékeli.
5. A pályázat végén a két pozitív véleményt kapott írások Katona Ildikó, a Könyvmolyképző kiadóvezetője elé kerülnek, és ő hozza meg a végleges döntést.

A pályázat fél évig (nyárig) lezajlik, utána a kiadóvezető döntése ősszel várható. A kiválasztott művek bekerülnek a következő éves kiadói tervbe.

Mit kínálunk az íróknak?

A legjobb művek írói egyedi kiadói ajánlatot kapnak, ez e-booktól országos megjelenésig terjed, a royalty vagy honor feltételeit is magába foglalja. Hosszú távra keresünk szerzőket, az írók számára rendszeres publikálási lehetőséget biztosítunk.

Mindegy, hogy kezdő vagy gyakorlott író vagy. A lényeg, hogy nagyszerű írásokat várunk, melyek magukkal ragadják az olvasót!

Publikálj nálunk! Hódítsd meg a könyvpiacot és az olvasók szívét!

Könyvmolyképző Kiadó - <http://konyvmolykepzo.hu>

Aranymosás Irodalmi Magazin oldala, ahová a pályázati részletek kerülnek - <http://aranymosas.konyvmolykepzo.hu>

ZöldCivil.hu - cikkíró pályázat

„Egy jó ügy” keretében cikkíró pályázatot hirdetünk 14-28 éves fiatalok számára. Válassz egy környezet- és természetvédelmi témát, és küldd el cikket 2016. április 1-ig, az egyjougy@gmail.com címre. A tárgyba írd bele: „Egy jó ügy - Cikkíró pályázat”.

Témák:

1. Egy környezeti probléma konkrét megoldása

Olyan írásokat várunk töletek, melyek ötletes, egyszerű megoldásokat adnak egy a lakókörnyezetekben felmerülő problémára. Kezdjétek a cikket a probléma rövid leírásával, majd folytassátok a megoldással.

2. Zöld farm

Olyan írásokat várunk töletek, melyek egy képzeletbeli zöld farm életéről, problémáiról vagy pozitív oldaliról szólnak. A cikk szólhat egy eseményről, vagy egy folyamat leírásáról, egy teljesen környezet- és természetbarát farmon!

3. Milyen jövőt építenének a diákok?

Egy jó ügy
Fiatalos Zöld Pályázat

Ha elmúltál már 14, de nem vagy még 29!
Írj cikket és nyeri!
2015. szeptember 1. - 2016. április 1.

zoldcivil.hu/egyjougy/

Hogyan lehetne átalakítani a fogyasztói társadalmat úgy, hogy munkahelyek teremtdjenek, minden korcsoport megtalálja benne a helyét, a jelenleginél biztonságosabb, boldogabb és egészségesebb életet éljünk a jövőben?

Jelentkezési feltételek:

jelentkezési korhatár: 14-28 év

beküldési határidő: 2016. április 1.

a cikkeket .doc vagy .docx vagy .odt (Libre Office) kiterjesztésben várjuk; a fájl nevébe írjátok bele a nevetek, és a cikk címét

formai követelmény: Times New Roman betűtípus, 12-es betűméret, sorkizárt, minimum 3 A/4-es oldal

Nyeremények:

A legjobb írások megjelennek a Zöld Civil oldalon és a facebook oldalon

A legjobb három cikk íróját ingyenes részvételi lehetőséggel jutalmazzuk a 2016-os Környezet- és Természetvédő Civil Szervezetek Országos Találkozásán, mely 2016. április 30. – május 1-i hétvégén, Óriszentpéteren lesz megtartva!

A legjobb írás tulajdonosának díja egy E-BOOK OLVASÓ

A pályázat oldala:

<http://zoldcivil.hu/egyjougy/cikkuro-palyazat/>

Irodalmi jelen – Novella 2015 – pályázat

Irodalmi Jelen

Az Irodalmi Jelen ezennel meghirdeti legújabb pályázatát rövid prózai írásokra.

Bárki jelentkezhet, de egy szerző egy jeligével (ugyanis a pályázat jeligés), **legfeljebb két írással** vehet részt a versenyben. Olyan írásokkal, amelyek sem elektronikus, sem nyomtatott formában nem jelentek még meg.

Tematikai megkötés nincs.

A **jeligés, elektronikus kézirat** – doc, docx, rtf fájlformátumban kérjük az ij@irodalmijelen.hu címre elküldeni, feltüntetve: „Novella 2015” – terjedelme nem haladhatja meg novellánként a 10 000 leütést, szöveggközzel együtt.

A beküldési határidő 2016. május 10.

A nevezési díj 2000 Ft jeligénként.

A nevezési díjat a következő számlaszámra kérjük átutalni:

2000 forint (Művészeti és Irodalmi Jelen Kft. – 1173 3089-2001 9220, OTP Bank);

vagy 30 RON (Occident Media Kft. – RO64 WBAN 2511 0000 0250 9984 – BC INTESA SANPAOLO);

vagy 10 euró (Occident Media Kft. – RO44 WBAN 2511 0220 0250 9984 – BC INTESA SANPAOLO)

A jeligét a tranzakció során a „közlemény” rovatban kell feltüntetni. A beérkezett mű akkor kerül fel az Irodalmi Jelen honlapjára, amikor a pályázó levélben csatolja a tranzakció számát vagy a nevezési díj átutalásának bizonylatát. Célszerű az összeget az írás elküldése előtti napon átutalni.

Az Irodalmi Jelen fenntartja magának a jogot, hogy bizonyos helyezéseket nem ítél meg, vagy bizonyos díjakat megosztva ítél oda.

A pályamunkák folyamatosan megjelennek az Irodalmi Jelen elektronikus kiadásában.

A szerkesztőség tagjaiból álló zsűri 2016. 06. 30-án közli a díjazottak névsorát.

A nyeremények a következők:

1. díj 100 000 forint

2. díj 75 000 forint

3. díj 50 000 forint

Különdíjak: könyvjutalom, Irodalmi Jelen-előfizetés

A legjobb írások könyv alakban, a pályázat antológiájában is megjelennek.

A pályázat résztvevői beleegyeznek írásaik elektronikus vagy nyomtatott közlésébe.

A pályázat oldala: www.irodalmijelen.hu/2015-okt-21-1521/novella-2015-palyazat

Ha van egy JÓ sztorid...

Akkor kár lenne a fiókban, a géped elfeledett mappáiban rejtgetned, küldd el nekünk! Hátha!

Ha mégsem? Erre csak ennyit mondanék: „*Tedd vagy ne tedd! De ne próbáld!*” - Yoda - Star Wars

A leporolt vagy a friss, ropogós írásokat ide várjuk:

epubkavehaz@gmail.com

A mi munkánkat könnyítitek meg (és a pozitív hozzáállásunkat erősítitek az elbírálásnál), ha az alábbi formázás betartása mellett külditek el:

Times New Roman font használata, 12-es mérettel. Maximum terjedelem 12,500 szó, ami nem azonos a karakterrel. A 12,500 szó közel 70,000 karakternek felel meg. A dokumentum formátuma *.doc, *.docx, *.rtf vagy *.odt lehet. Más formátumban nem fogadjunk novellát. *Bővebben itt:* epubirodalmikavehaz.blogspot.hu/p/igy-kuld-be-tortenetedet.html

(KIZÁRÓLAG NOVELLÁKAT FOGADUNK!)

Írásokat bárki küldhet nekünk - magyar nyelven. Sem földrajzi, sem életkori megkötés nincs.

Szerzőnként egyszerre csak egy novellát fogadjunk. Amennyibe a novella közlésre kerül, vagy esetleg elutasításra, a szerző küldheti a következőt.

A küldött dokumentum címében kérjük feltüntetni az:

- **író nevét (vagy álnévét)**

- **mű címét**

pl.: Sikeres-Szerző-Mű-címe.doc

Minta: drive.google.com/file/d/0B3XvN4jR_n8XMHIPWmpX-YIBMOFU/view

A beküldött írások szerkesztői ellenőrzésen esnek át, és a szerkesztők döntése alapján kerül publikálásra. Minden esetben válaszolunk (még ha megkésve is :). Elutasítás esetén nem áll módunkban indokolni az elutasítás okát. Erre sajnos a rendelkezésre álló kevés idő miatt nincs lehetőség.

Minden megjelent novella a weboldalunkról e-pub formátumban is elérhető lesz. Az e-pub formátum elkészítése térítésmentes. (Ettől függetlenül vállaljuk komplett kéziratok e-pub formátumú elkészítését. – epubirodalmikavehaz.blogspot.hu/p/e-pub.html)

Az oldal non-profit alapon működik, így a megjelenésén és a közönség elé kerülésén kívül nem tudunk más honoráriummal szolgálni. Maximum az oldal szellemiségét hűen tükröző novellában foglaltak szerint, egy-egy korsó sörrel a legolvasottabb novellák szerzőinek. Ezt évente egyszer, az e-PUB találkozó során lehet beváltani. (És a sör csak szerzőnként egy korsóra vonatkozik, nem novellánként :D)

angyalka143

A tehénszemű

Ugyanazzal az érzelmi töltéssel lépett be a tanári szoba ajtaján, mint máskor. Nyugodt volt, kiegyensúlyozott. A kollégák vidáman beszélgettek a piros karosszékekben, a fény ugyanúgy áradt be az ablakokon, mint ahogyan általában tavasszal szokott. A piszkosfehér falakon meg-megcsillant egy-egy halványsárga sugár, a helyiség fakón derengett. Tehát minden, de minden ugyanolyan volt, mint máskor. Kivéve a sarokban ülő férfit. Ő új volt. Még sohasem látta. Legalábbis akkor úgy gondolta. Leült vele szemben és megkérdezte tőle, mi bántja. Tisztán látta az arcán, hogy mély bánata van. A feltett kérdésre a megkérdezett azonnal válaszolt, ömlött belőle a panasz. A felesége el akarja hagyni, mert már nem szereti, megöregedett, csúnyának tartja.

Sehogy sem értette a dolgot. Tény, már hatvan is elmúlhatott, de nem volt csúnya. A feleségét azonban nem tudta elítélni, hasonló cipőben jártak. Egy ideje már ő is úgy érezte, nem szereti a párját. Valójában nem voltak sem pozitív, sem negatív érzelmei irányába, semleges volt. Langyos. Tudta, hogy újra szerelembe kell esnie a szerelemmel, különben elveszíti a férfit. A lényét, lelkét szerette. Efelől nem voltak kétségei. De a szerelmet elveszítette. Vagy a szerelem hagyta el őt? Már maga sem tudta. Megcsalta régen, az pedig duzzogva elvonult a szívével együtt. De eldöntötte, előcsalogatja és kéri tőle a megbocsátást, mert újra érezni akarta. A szíve nélküle halott volt, épphogy ellátta gépies funkcióját. Vele

élt, szárnyalt.

Miután egy pillanatra így elkalandoztak a gondolatai, figyelme újra a férfi felé fordult. Vigasztalni próbálta. Elmondta neki, nem tartja csúnyának, nem is érti, miért mondja ezt neki a felesége.

- Hát... - kezdte szorongva -, tetszik tudni, én nem vagyok olyan, mint a többiek.

Magázta, annak ellenére, hogy jóval idősebb volt.

- De hát nincs Önön semmi rendkívüli - válaszolt vissza.

- De igen - és ezzel elsimította a haját a jobb füle mellett. Onnan egy harmadik szem nézett vissza rá.

- Tudja, én tehénszemű vagyok.

- Tudom - válaszolta a lány -, nincs ezzel semmi gond.

Tényleg így gondolta. Az, hogy a vele szemben ülő férfinak három szeme van, egyáltalán nem rémítette meg. Ugyanolyan nyugodt és higgadt maradt, mint annak előtte. Ezen elgondolkodott, majd furcsállni kezdte a dolgot. Nem hétköznapi, hogy valakinek három szeme van és nem értette, miért nem rémült meg tőle.

- Mert már találkoztunk - súgta neki a tudatalattija, s ettől a választól megnyugodva, boldogan felébredt.

Maggoth

A hegedűművész

Bertram Miklós egyszer fiatalkorában látott egy angyalt a konzervatórium folyosóján. A hegedűművészen vágy lobbant egy cigaretta után, ahogy az emléken tűnődött, de elbizonytalanodott, stílusos lenne-e rágyújtani. Túlságosan hatásvadásznak érezte, bár az, hogy egy háztetőn áll éjnek idején a legelső hegedűjével a hóna alatt, jócskán kimeríteni látszott a figyelemfelkeltés fogalmát.

A macskakövek lehunyt szemekként várahoztak lenni a mélyben, a november végi szél fagyos túsúzásokkal bökölte a bőrét. Fáj, hogy csupán érzi, de nem hallja a süvítését. Nem hitte volna, hogy ennyire hiányozhatnak olyan jelentéktelen zajok, mint a szélzúgás, a csapból kifolyó víz csobogása vagy a kávéfőző sistergése. Az apró neszek, amelyek régen a mindennapi életéhez tartoztak, mindörökre elvesztek. A csend merev védőréteggé kérgesedett körülötte, akusztikus vákuumba került. A tér kitérült, és kiismerhetetlenné vált; párhuzamos valósággá, ahol egyetlen halk, fenyegető lélegzetvétel sem figyelmeztet a veszélyre. Ha a vadonban egy állat elveszíti a hallását, az egyet jelent a halálós ítéletével, mert a ragadozók becserkészik és levadásszák, mielőtt észrevénné őket.

Legjobban a zene hiányzott; a lelkét átjáró dallamok, az energia, ami fenyegebbé és elviselhetőbbé teszi a valóság ridegségét. A muzsika volt mindig is az élete, ő meg a hegedű szimbiózisba kerültek egymással. Már kora gyermekkorában kiviláglott, hogy istenáldotta tehetsége van a húrokban rejlő varázslat előcsalogatásához. Amikor játszani kezdett, átalakult körülötte a kiterjedések. Csak a vonó mozgása és hanghullámok vibrációja létezett. Talán játszhatna valamit búcsúzóul, az egyre hevesebbé váló szélrohámok úgy is széthordják; még a tetőtéri lakásokban élők sem hallhatják meg, legfeljebb csak odafent az Isten. Már ha

létezik a fehér szakállú öregúr, aki érdektelenül szemléli, ahogy a lent ágáló porszemek tönkreteszik egymás életét. Nem kell hozzá indok: elég hozzá rosszkor a rossz helyen lenni.

Semmi sem marad ugyanolyan, ha az élet egyik fontos összetevője elveszik. Hallás nélkül zenélni groteszk foglalatosság. Egy ideig azért megpróbálta. Igyekezett a végtagjaiba ivódott rutinnal követni a kottát, de nem érzett mást, csak ürességet. Még abban sem lehetett biztos, hogy sikerült összehoznia egy rendes glisszandót.

Behunyta a szemét, és felidézte magában Vivaldi F-moll hegedűversenyét, majd ügyetlen, darabos mozgással játszani kezdett. Rég vette elő a megkopott jószágot, idegenül állt a kezében. Szerette volna úgy hinni, hogy egyetlen hiba nélkül adja elő a darabot. Egyszer csak hópelyhek fogtak neki szállingózni az égből. Az előőrsöt nemsokára inváziós sereg követte, és megszállás alá vette a várost.

A fehér pelyhek nem ragadtak rá, puhán lesiklottak róla és a hegedűről; vissza sem néztek. Ahogy Piroska, a felesége sem, amikor nem bírta tovább elviselni, hogy megkeseredett. Egy nap hangtalanul összepakolt, és elköltözött, még pár búcsúsort sem hagyott. Régen sokat beszélgettek, így Bertram igazából nem csodálkozott. Szerette a nőt, de őt is a zene hozta, és amikor az eltűnt, Piroska is a semmibe veszett. A farkasok miatt történt, akik mindent elvettek. Az éjszaka tele van ragadozókkal. Mindig éhesek, de az is előfordul, hogy csupán szórakozni akarnak. Vérbeli pszichológusok, gyengéséget keresnek, és ha kiszagolják, rögtön támadnak.

Hirtelen könnyezni kezdett, miközben hegedült, pedig magára az ütésre már nem is emlékezett. A semmiből érkezett, és fültövön

találta. Amikor előreesett, számtalan rúgás követte. Több is érte a fejét, gyorsan az öntudatlanság határmezsgyéjére került. Nagyon szeretett volna villámgyorsan elájulni, de nem ment az olyan könnyen; talán a félelem és a megaláztatás túl sok adrenalinot pumpált a vérébe. A valóság pályái megkopott kenderköteleként elszakadtak. A háttérben szeráfok kórusa interpretált gregorián himnuszokat, valami élesen pattant a fülében, és a vére előzubogott.

Az orvosok csak a vállukat vonogatták, de nem tudták visszaadni a hallását, a rendőrök pedig hiába vették fel a tanúvallomását, nem találták meg az elkövetőket. Persze, akár mennyire főváros is Budapest, igazából kicsi. Valójában csak egy nagybacska falu, ahol előbb-utóbb mindenki mindenkivel találkozik. Itt nem lehet elbújni, és elkerülni a végzetet; lehetetlen, mert bűnösök és áldozatok rejtelmes szisztémát követve, folyton egymásba botlanak. Bertram szájról olvasva vásárolta meg a fegyvert, amivel elégtételt akart szerezni magának. A szituáció egy végtelenül komikus pantomimre emlékeztetett. Sokba került a pisztoly, különösen ahhoz mérten, hogy már sehol sem tudott fellépni, de nem érdekelte. Úgy érezte, bosszút kell állnia.

Nem számított, hogy az egyik még gyerek, és a többiek is legfeljebb csak huszonévesek. Nem lett volna szabad összetörniük az álmaikat. Ugyan mindenki ezt csinálta másokkal, nyilván ő is, de nem ennyire direkt módon. Kijárált a nagypapja elhagyott, gyommal felvert telkére, és gyakorolta a célba lövést. Furcsa volt egy néma pisztollyal trenírozni; csak az jelezte a tüzelést, hogy megugrott a kezében a markolat. Egy darabig egyáltalán nem sikerültek jól a lövései, mintha a döbbenés hiánya a célpont eltalálásának sikerével is összefüggésben állt volna. Végül azért csak belejött, és hamarosan biztosra vette, hogy belevághat abba, amit eltervezett.

Sokat járkált arra a környékre éjszaka, ahol rátámadtak. A pisztoly súlya kőként húzta a kabátja zsebét, ahogy várta az alkalmat. Sűrűn felbukkantak gyanús alakok a közelében, de valamiért inkább elkerülték, az ő ragadozói pedig másfelé kószáltak. Ugyanazt a ruhát viselte, amit az affér során, sőt a valóság megcsúfolásaként még a fülhallgatót is a fülébe biggyesztette. Nem adta fel, mindig megállt a helynél, ahol inzultáltak, és elmélázott fölötte.

A vérét már feltakarították, mégis látta a fantom foltokat, miközben tudatában siratózene szólamai vijjogtak. Az idő összefolyt, a tér kifordult. Újra ott találta magát egyedül a megállóban, és a kései buszra várt. A mobilján egy Jakob Müller koncertet hallgatott; a zene átmosta belülről, és lemart a lelkéről minden keserűséget. A kezében tartott hegedűtok elárulta, hogy zenész. Úgy hitte, ez felvértezi valamiféle hatalommal, és megvédi mindentől.

Amikor körbevettek, és a legkisebb kötekedni kezdett vele, képtelen volt felfogni, mi történik. A kiskölyök először cigit akart

tarhálni, aztán egy kis aprót, amikor közölte, hogy nem dohányzik. Persze akadt nála egy doboz Multifilter meg némi pénz is rejtőzött a zsebében, de feltámadt benne a dacosság. A gyerek olyan mozdulatokat tett, mintha meg akarná ütni, hogy felmérje a viselkedését. Szerette volna visszatenni a fülhallgatóját, és békén elmenni, de nem hagyták. A helyzet egyre jobban elmérgesedett. Bertram apró taszításokkal igyekezett távol tartani magától a gyereket, aztán elpattant benne valami, és nagyobbat lökött rajta a kelletténél. A fiú elesett, és a következő pillanatban a négy jól megtermett suhanc rárontott.

Fáradtan felnevetett, és abbahagyta a csillagoknak adott koncertet. Letült a meredek tető szélén, ölébe vette a hegedűt meg a vonót, aztán előhúzta a kabátja mélyén megbújó lapos üveget. Nagyot kortyolt a pálinkából, és üveges szemmel bámulta a kavargó hópelyheket.

Csaknem hat hónapig várt részleges felgyógyulása után, mire végre előkerültek. Előbb-utóbb úgyszólván találkozott volna velük, így legalább ő választotta meg a körülményeket. Úgy jöttek, mintha a sötétség vagy a csatorna bőfögte volna fel őket. Vigyorogtak, mert messziről megismerték. Látszott rajtuk, hogy már előre örülnek az újabb győzelemnek. A hegedűs a lába mellé tette a hangszertokat, aztán előhúzta a fegyvert, és úgy meredt rá, mintha maga sem értené, hogy került a kezébe. A farkasok megtorpantak, a szemük kitágult. Ez egyszer megváltoztak a játékszabályok. Bertram elmosolyodott, aztán meghúzta a ravaszt. A keze megrándult, de már hozzászólt a visszarúgáshoz. Döbbenést nem hallott, de a villanást látta, és ez felbátorította. Kilozte az egész tárat, majd elsi-etett. Sok utcával arrébb egy kukába dobta a fegyvert, aztán hazament az albérletébe.

Előkereste az első hegedűjét, amit még a szüleitől kapott; az egyetlen megmaradt hangszert, amit még nem kótyavetyélt el fillérekért, és a tetőre indult. A buszmegálló közelében nem szereltek fel kültéri kamerákat, de biztosra vette, hogy a hatóságok előbb-utóbb rátalálnak.

Börtönének, újabb falkák nem szerepeltek a terveiben. Látta maga előtt a rettegő fenevadakat, akik talán még most is szaladtak. Nem sejtették, hogy szándékosan hibázta el őket, azt hihették, hogy csak a szerencse kedvezett nekik, vagy sötét csoda történt, és inkább nem kockáztattak.

Imbolyogva felegyenesedett, aztán ledobta a vonót és a kiürült pálinkásüveget. Az szétcsattan a macskaköveken, de csörömpölés nem hallatszott. Belerúgott a hegedűbe, és várta, mi lesz. A hangszert megpördült a levegőben, aztán szárnyaszegett anygalként a mélybe hullott.

Erről eszébe jutott az angyal, akit egyszer a konzervatórium folyosóján látott, és lassan előre lépett egyet, remélve, hogy ismét találkozhatnak.

Nathandriel

Álomvilág

A reggeli nap fénye gyengéden szűrődött be a narancsszín selyemfüggönyön át, megcirógatta Lilla arcát. Egy madár röppent az ablakpárkányra, és dalolni kezdett. A lány fintorgott egyet álmában, de már érezte párnája puhaságát, érezte, ahogyan visszasuhan a valóságba. Kelletlenül résnyire nyitotta a szemét, majd lassan felült az ágyban. Percekig próbált visszaemlékezni az álmokképekre, amelyeket úgy szeretett volna még tovább látni. Álomképekre, melyeket majd minden éjjel lát arról a titokzatos, fekete hajú lányról.

Kopogtattak az ajtón. A szobalány lépett be a hatalmas helyiségbe, és friss vizet töltött a mosdótálba. Rámosolygott az ébredező hercegnőre.

- A kisasszony ma különösen szép - mondta, és már indult is az ajtó felé.

Lilla viszonzta a mosolyt, de szólni nem szólt egy szót sem. Mikor újra egyedül volt, megmosta az arcát, és leült díszes öltözőasztalkájához. Belenézett a tükörbe és nagyot sóhajtott. Ugyan még csak tizenhét éves volt, arcvonásai mégis nőiesek és kellően lágyak voltak; pisze orra és telt ajka csak fokozták szépségét. Szőkésbarna haja nagy hullámokban omlott a vállára, mogyoróbarna szemeiből szomorúság áradt. Mindenki tisztában volt hercegnői rangjával, és nagy bánatára ezt tiszteletben is tartották. Az egész udvarban senki sem volt, akivel őszintén beszélgethetett volna. Egy-két modoros megjegyzésen és jelentéktelen, üres úri társalgáson kívül másban nem volt része.

Korabeliek nem éltek a kastélyban, rangbéli különbségük miatt a szolgálólányok sem kezdeményeztek vele beszélgetést, a várban páváskodó dámákat pedig ő igyekezett elkerülni. Az örök és lovagok sem jöhettek szóba - hiszen ők állandóan csak a csatáikról és lovagiasságukról ömlengtek egymásnak -, ráadásul egy jóképű férfi sem akadt közöttük. Anyja születésekor meghalt, apja állandóan távol volt: vagy a szomszédos királyságokba látogatott el, vagy vadászni járt a kastély végében húzódó erdősségbe - lányával mit sem törődött. Életében egyetlen gyámolítója dajkája volt, de mióta néhány hónappal ezelőtt összeszúrta a levét az istálló-mesterrel, szinte sosem nézett a hercegnő felé. Nem mintha Lillának szüksége lett volna rá, már kész nő volt. Így hát teljesen magára maradt gondolataival.

Egy egyszerűbb, természetesebb életért cserébe szívesen lemondott volna a gazdagságról, az ékszerekről és a ruhák tengeréről, amivel - szerinte feleslegesen - elhalmozták, különösen annak fényében, ami az elkövetkezendő hetekben várt rá. Apja ugyanis a fejébe vette, hogy a lánya elérte már azt a kort, amikor igencsak illene férjhez menni. Ki is szemelte neki az Északi királyság hercegét, aki néhány hét múlva érkezik látogatóba. Lilla elég érett volt már ahhoz, hogy tudja, ez mi mindent jelent. A birodalomnak azt, hogy az ő frigye által szorosabbra kötik a két ország barátságát; neki pedig azt, hogy hozzáadják egy vadidegenhez, és még annál is kevesebb szabadsága lesz, mint most.

Hamarosan gyereket kell szülnie neki, remélhetőleg fiút, és szépen, lassan megöregszik, és olyan lesz, mint azok a gögös úri hölgyek a kastélyban. Irtózott még a gondolatától is. De ami még inkább elborzasztotta, az a nászéjszaka volt. Vannak dolgok az életben, amik csak egyszer történhetnek meg, és ő olyasvalakinek szeretné odaadni magát, akiben megbízik, akit igazán szeret, és akivel el tudja képzelni élete hátralevő részét. Szerelemre vágyott, olyanra, mint amelyet álmában látott, álmában érzett.

Az elmúlt hetekben egyre többet nézte az erdőt, selyemfüg-

gönye mögül gyönyörködött a lombokban. Lenyűgözte a természet sokszínűsége, szeretett volna minél több időt a fák között tölteni, szabadon kóborolni a járatlan ösvényeken, megfürödni a tóban a rengeteg közepén. Ezt a vágyat persze a fekete hajú lány és az ismeretlen ifjú álombeli találkozása idézte elő, melynek helyszíne éppen ez az erdő volt. Minden éjszaka után, mikor öröklük álmodott, egyre biztosabban tudta, hogy az erdő magához hívja. Mindeneddig valamilyen gyermeki félelem visszatartotta elhatározásától, de az az üresség és bánat, ami a kerek tükörből meredt vissza rá még jobban megrémítette. Vágyott egy kalandra. Vágyott a fekete hajú lány kalandjára. Bár tudta, hogy ez lehetetlen, mégis úgy érezte, hogy a fák között varázslatos dolgok is megtörténhetnek. A legrosszabb esetben is sétál egy jót az erdőben, távol ettől a természetellenes, nemesi világtól.

Felpattant a kisasztalkától, kinyitotta a hatalmas ébenfa ruhásszekrényt, és elővett egy könnyed, zöld nyári ruhát. Gyorsan belebújt, és izgatottan kötötte derekára a hozzá illő, vörös selyem-sálat, azzal maga mögött hagyta a szobáját. Végigsuhant számtalan folyosón, le a lépcsőn, ki az udvarba, és meg sem állt egészen az istállóig. Nagyon megörült, hogy dajkáját sehol sem látta enyelegni azzal a vén ficsúrral, az istálló-mesterrel. Viszont lovakat sem látott sehol. Bizonyára a palota mind a tizenkét lovára szükség volt apja úri kompániájának a nagyszabású vadászskörútjukhoz.

Lilla megvonta a vállát, és gyalog indult ki az udvarból. A birtok szélén elterülő rengeteg nem volt messze. Amíg odafele tartott, eszébe jutott az a sok rémtörténet, amivel kislánykorában ijesztgették, a gonosz banyáktól kezdve a vérengző vadállatokon át a sunyi koboldokig. Azt azonban nem tudták, hogy az apró lány ezeket a lényeket a várban is mind maga körül látta - csak éppen dámák, lovagok és rondábbnál rondább szobrok formájában.

Az akácfa illata volt az első, amit megérezte. Mélyet szippantott a friss levegőt átítató aromából. A nap fénye hosszú sugarakban szűrődött át a levelek között, a madarak ágról ágra röppenve kergetőztek. Lilla mesebeli tündérként lépkedett a cserjék és mohás fatörzsek között - igazán szabadnak érezte magát. Nem is gondolta volna, hogy ennyire felszabadult, ennyire boldog lesz itt a növényóriások lombja alatt. Lekuporodott egy tölgy tövébe, és figyelt. Figyelte a színeket, a hangokat, a szél lágy susogását. Élvezte a meleget, a természet nyugalmát.

Egy apró veréb röppent oda hozzá és ide-oda nézelődve szök-kent hozzá közelebb. A lány rámosolygott, mire a kismadár még közelebb merészkedett, és meg sem állt, amíg végül a lábára nem ugrott. Lilla annyira megszeppent, hogy mozdulni sem mert, nehogy elriassza. A veréb csipogott egyet, és leszkökkent a fűbe. A fejét visszafordította a hercegnő felé. A lánynak meggyőződése volt, hogy őrá vár. Még egy csipogás. És még egy. Egyre sürgetőbben. Nem tágitott, amíg Lilla fel nem állt. Ekkor magabiztosan felrepült egy közeli faágra úgy, hogy a lány ne tévesztthesse szem elől. Furcsa izgatottság lett úrrá a hercegnőn. Lesöpörte a ruháját, és elindult utána.

Egyre mélyebbre és mélyebbre ment az erdőben. Az ösvényen, amelynek mentén a madárka röppent, szinte semmilyen akadályba nem ütközött. Lilla egy fának a gyökerében sem botlott meg, ruhája egy tövisbokorban sem akadt fenn. Mogyoróbarna szemével csak az apró madarat figyelte. Az egész olyan gyorsan történt - legalábbis ő így érezte. Egy váratlan pillanatban a veréb magasra röppült és eltűnt a lombkoronák zöld tengerében.

Lilla lelassította lépteit, és tovább követte a kijárt utat. A fák egyre ritkábban álltak, a levegő párás volt, átjárta a víz illata. Elkerekedett a szeme, amikor megpillantotta maga előtt azt az elrejtett tavat, aminek létezésében nem is igazán volt biztos. De ami még jobban megdöbbenette, az az volt, hogy ezt a tavat nem máshonnan, mint az álmából ismerte. Elvárászsólva lépdelt közelebb a tóparthoz. A vízfelszínen a távoli hegy képe tükröződött. Igéző látványt nyújtott. A lány leült a zöldellő fűbe, és hagyta, hogy átjárja az a varázslatos érzés, amelyet a táj árasztott magából éppen úgy, mint ahogyan álmában.

Nem tudta, mióta ült már ott, amikor nem messze tőle egy alak árnyéka jelent meg, kilépett a fák mögül. A lány ösztönösen felpattant és behúzódott egy vaskos fatörzs mögé. Először nem látta tisztán az idegent, de ahogy a nap fénye rávilágított, felfedte előtte az arcát. Lilla megszédült a látványtól. Nem hitt a szemének. Nem volt biztos benne, hogy csak a képzelete játszik vele, vagy a valóságot látja. Az a fiú volt az. Az arca, a haja, a ruhája, a tekintete. Ő volt az, akivel a fekete hajú lány találkozott, álmában. Az ő álmában!

- Te vagy az, szerelmem? - kérdezte a fiú, miközben körbenézett. A hercegnő nem tudta, mitévő legyen. Hangtalanul várta, hogy megjelenik a fekete hajú lány, és álma a szeme előtt válik valósággá. De semmi sem történt. Pár pillanat múltán a fiú felé indult, mintha csak megérezte volna a jelenlétét. Lilla lélegzetét visszafojtva figyelt. El akart bújni, de a lába nem engedelmkedett neki. Valamilyen varázslatos érzés kerítette hatalmába. A titokzatos ifjú egyre közelebb ért hozzá. A lány szinte öntudatlan állapotban lépett elő a tölgy mögül.

- Hát itt vagy... - mondta a fiú szelíden, és megölelte a hercegnőt. Lilla először ösztönösen hátrálni szeretett volna, de a teste most sem engedelmkedett neki. Az érzelmei lassan hatalmukba kerítették. A szíve hevesen vert. Lehunyta a szemét, és átadta magát annak az önfeledt örömmek, amihez foghatót még sosem érzett. Nem vágyott már semmi másra, csak azt szerette volna, ha ez a pillanat örökké tart.

A fiú elengedte Lillát, és gyengéden megcirógatta az arcát. Megragadta a kezét és magával vitte az erdőbe. A lányt teljesen megbabonázták a történetek. Minden, ami körülötte volt, olyan álmyszerűnek tűnt, mégis oly valóságos volt. Hiszen hallotta lépteinek nesztét, érezte a lágy, meleg szellőt. Tudta, hogy ébren van. De mégis a fekete hajú lány lépteit követi, az ő történetét éli meg. Hirtelen a saját álmának szereplője lett. Nem akart erre gondolni.

A fiú egészen egy apró tisztásig vezette, ott lekuporodtak a zöld fűre. Lilla az ölébe hajtotta a fejét, és sóhajtott. Igazán boldog volt.

- Álmodok? - kérdezte bizonytalanul a hercegnő

- Mind álmodunk néha, nem igaz? - mondta a fiú, és végigsimított a lány szőkésbarna tincsein. - Légy nyugodt! Itt nem számít, ébren vagy-e, vagy álmodsz.

- Akkor hogyan lehetek itt? - Bár nem szerette volna, de ajkai megformálták a kérdést.

- Hiszen te szeretted volna itt lenni - válaszolta a fiú, arcán sejtelmes mosoly villant.

- Igen, de hamarosan vissza kell mennem a várba. Már biztosan keresnek... - A hercegnő nem tudta befejezni a mondatot, a fiú szorosán magához húzta és megcsókolta.

- Sehová sem kell menned. Elrejtettelek az álmaimban, hogy örökké velem lehess. Itt senki sem találhat ránk. - Ekkor hirtelen kitárta hatalmas szárnyait, fekete tollai eltakarták a nap fényét. A lánynak elkerekedett a szeme a réműlettől. Hideg áradt szét testében. - Még a halál sem... - Éjfekete szárnyaival betakarta Lillát és a világ eltűnt körülöttük.

Rémülten riadt fel. A sáros földön feküdt egy tölgyfa tövében. Az ég koromfekete volt, csak úgy ömlött az eső. Sosem volt még ilyen bizonytalan. Teljesen össze volt zavarodva. Képtelenség lett volna azt állítani, hogy mindaz, ami vele történt, valóság, mégis így érezte. Égdörgés rázta meg az erdő fáit. Lilla teljesen elázott, fogalma sem volt róla, mióta feküdt ott a földön. Minden erejét összeszedve futásnak eredt. Vissza a várba. A csapást követte, és reménykedett, hogy az kivezeti a rengetegből.

Pár perc múltán megtorpant, hogy kicsit kifújja magát. Az előtte húzódó ösvény az idősebb tölgyek és nyírek közé vezetett. Hátrafordult, hogy másik utat keressen, de ismét meg kellett kérdőjeleznie a valóságot. A csapás, amin egészen idáig rohant, eltűnt mögüle. A bokrok és fák olyan sűrűn álltak, hogy biztosan nem juthatott volna át közöttük. Követte hát az utat, amelyet az erdő mutatott neki. Még gyorsabban szedte a lábát, minél előbb otthon szeretett volna lenni. Ahogy kijebb ért, a vihar is elcsendesült. Amikor az utolsó akácát is végre maga mögött hagyta, vissza se nézett többet. Úgy érezte, hogy az erdő kigúnyolta az érzéseit, gonosz tréfát űzött vele. Fázott, kimerült volt és csalódott.

Amikor odaért az udvar vaskapujához, az örök szó nélkül beengedték. Végigviharzott a keskeny, macskaköves úton és meg sem állt a palotáig. Felrohant a lépcsőkön, át a folyosókon. Amint talpig sárosan, szakadt ruhájában egyenesen a szobájába rohant, hallotta az úri hölgyek döbbszóháját, becsmélő szavait. Leroskadott öltözőasztalkája elé, könnycsepp gördült végig az arcán. Ekkor pillantotta meg az asztalon heverő papírdarabot. Valaki a következő szavakat írta rá: „Ne élj álomvilágban!”

Lilla nem lépett be többet az erdőbe. Hónapok teltek el, és a hercegnő hozzáment az Északi királyság hercegéhez. Megtalálta benne azt a szerelmet, amelyről oly sok éven át ábrándozott. Nem vágyott már másik élet után, boldog volt. Álmaikat a saját életében szötte tovább.

Legalábbis a fekete hajú lány egyik éjszaka, ezt álmodta róla...

Ebenezer

A kert

- Milyen kertben? - kérdezte némileg zavarodottan az új ruhájában kissé kényelmetlenül sétáló nővér az előtte ülő férfitől, akít most tolt először a szokott helyére az ebéd utáni pihenéshez.

Margot sejtette és készült is rá, hogy első munkanapja a szanatóriumban számtalan meglepetést fog tartogatni még akkor is, ha kezdőként egyelőre közelébe sem engedik azoknak a pácienseknek, akik komolyabb felkészültséget és tapasztalatot igényelnek, legalábbis ahogy ezt a főnővér kifejtette reggel. Margot ezt nem is bánta, a szanatórium maga is egy meglehetősen nyomasztó és bizarr hely volt, hatalmas szürkés-barnás kőfalaival, diszkrétén mocskos, íves ablakaival és azokkal a rozsdásan is leküzdhetetlen akadályt jelentő vasrácsokkal előttük. De az igazi bajlós légműt megsemm az ódon épület maga, hanem a lakói jelentették, olyan férfiak és nők, akik mentális sérüléseinek gyógyítása túlterjedt az orvostudomány képességeinek határán, és életben maradásuk egyetlen oka az volt, hogy valamely bíróság odakint életfogytiglani szabadságvesztésre ítélte őket és nem halálra.

Margot nem kapott választ az előbbi kérdésére, az előtte megrogyva ülő, tolöszerű alak csendben bámult maga elé a földre. A piszkos padlólapok pár másodpercnyi bámulása is émelyítette a nővért, számára olybá tűnt, mintha egy felkavarodott folyóban gázolt volna, amely arra várt, hogy elnyelhesse. Ezért inkább előre nézett, a folyosó végébe, ahol egy kisebb, de ugyanolyan mocskos ablak próbált némi fényt beeröltetni a helyiségbe, és amely Mr. Cardwick délutáni törzshelye volt.

A nő az ablakhoz tolt a széket, némileg elbíbélődött a kikopott fékek rögzítésével, majd megnyugodva konstataálta, hogy első feladatát sikerrel megoldotta a szanatóriumban. Cardwickre pillantott, aki nem adta jelét, hogy észrevette volna, hogy megérkeztek az ablakhoz és továbbra is a padlóra szegezte a tekintetét. Margot kinézett az ablakon és egy sikátorszerű udvarszakaszt látott, ahol a szanatórium mosodájának kopott hordói sorakoztak, bennük feltehetőleg bűzös mosodai vegyszerekkel. Ha bármi kétsége is lett volna az előtte ülő férfi szellemi fogyatékoságában, akkor az most végképp ellillant, kizárt, hogy egy ilyen lehangoló és nyomasztó látvány bárkinek is a kedvenc pihenőhelyévé válhatott.

- Azért majd egyszer mesélje el, mi érdekeset lát itt, Mr. Cardwick - szólt a pácienshez némi magára erőltetett könnyedséggel, mert nem akarta szó nélkül otthagyni az öregot, de választ ezúttal nem várt és nem is kapott.

- Majd mesélje el egyszer, Mr. Cardwick, mit is lát itt - visszhangzott a nő mondata a férfi fejében, miközben lassan felemelte tekintetét az ablakon keresztül látható világra.

- Milyen érdekes - töprengett el -, hogy Emma nővér is mindig ezzel hagyta őt itt, amikor az elmúlt négy évben minden ebéd után idetolta. Még tegnap is ezzel hagyta őt itt, de sosem jött érte. Patrick tolt vissza a szobájába, ma délben pedig ez az új nővér mosolygott rá, amikor bemutatott neki, hogy mostantól ő veszi át Emma helyét.

Cardwick nem volt meglepve még akkor sem, amikor Margot nővér a folyosón elmesélte, hogy Emma nővért sajnos baleset érte tegnap délután, és a gyors orvosi segítség ellenére nem sikerült megmenteni az életét. A férfi érezte, hogy Margot szinte azonnal megbánta, hogy ezt elmesélte, talán arra gondolt, hogy egy megszokott segítő elvesztése valamilyen kiszámíthatatlan reakció eredményez nála, és ezt majd az ő hibájának fogják felróni már az első napon.

De Cardwick már tudta, hogy Emma nővér nem fogja őt többé az ablakához tolni, mert tegnap késő délután látta őt a kertben. Ezt meg talán neki nem kellett volna elmondania, de meg akarta nyugtatni az új nővért, hogy ne érezzen lelkiismeret furdalást az előbbiért. Persze azt ezt követő kérdésre nem felelhetett, legalábbis még nem.

- Milyen kertben? - kérdezte Margot. - Ebben itt, hangzott volna a felelet, de csak csend volt, ahogy Cardwick kibámult a piszkos ablakon a rácsok között és szomorúan fúrta szemét az odakint látható buja növényzetű kertbe. Emma nővér nem egyszer említette neki, hogy ne bámulja azokat a mocskos vegyszerhordókat, inkább áttolja őt egy kellemesebb kilátású ablakhoz, de a férfi nem tudta, miről beszél. Ő nem látott semmilyen hordót a kertben, csak élénk színű virágokat, nyíló fákat, kopottas színű, de zöld füvet, lustán lengő hosszú leveleket és, ami számára talán a legérdekesebb volt, embereket. Nem ismerte őket és feltehetőleg azok sem őt. Talán megláthatták volna a kicsiny ablakon át, de az évek során egyszer sem fordult elő, hogy bármelyikük is felemelte volna a tekintetét az ablak irányába. Még Emma nővér sem tette.

Mindenféle ember megfordult a kertben, férfiak, nők, idősek, de gyerekek is. Jöttek egyenruhában, munkásnadrágban, hálóingben, egyesek félmeztelenül, és időnként teljesen meztelenek is voltak. Általában csak úgy előléptek a fák közül arra a kicsiny tisztásra, ami Cardwick ablaka előtt volt és pár perc után ugyanígy eltűntek a vastag törzsek mögött. Érdeklődve néztek körül, a férfi számára úgy tűnt, eltévedtek, majd taláalomra folytatták útjukat. Érkeztek néha párok, vagy egy-egy család is, de ők sem töltöttek több időt a kertben. És soha senkinél nem volt semmi.

- Milyen kedvében volt ma az öreg Cardwick? - kérdezte Margotot egy törölközőket cipelő nővér, amikor összefutottak a folyosón.

- Úgy láttam, megviselhette őt Emma távozása, nagyon letört volt.

- Cardwick? Letört? Drágám, ő mindig ilyen, majd meglátod. Csak ugrattalak.

Margot nem bánta, legalább elkezdődött a beilleszkedése.

- Amúgy miért van itt?

- Amiért mi mindannyian szívem. Mert nem vagyunk normálisak - mondta a nővér, majd a hóna alá csapta a törölközőket és felvette a padlóra hajított almacsutkát. - Értem, hogy nincs szemetesük, de azért nem kellene kidobálni ezeket a folyosóra - dörmögött és elsiett.

Margot magára maradt a folyosón, és úgy érezte, ha egy helyben áll, menten belefutad a koszos folyóba a lába alatt, ezért megindult valamerre, hogy ne így legyen. Nem ismerte még az épületet, ezért bár meglepődött, de kétségbe nem esett, amikor egy forduló után megpillantotta Mr. Cardwicket az ablaknál. Úgy látta, az öreg testhelyzetet váltott és már nem a padlót nézi, hanem az ablakon át bámul. Óvatosan, hogy ne zavarja, odalépett mögé és a vállá fölé őt is kipillantott. Ugyanazokat a sárgás hordókat látta a szűk udvaron, mint pár perccel ezelőtt.

- Ez lenne a kert? - kérdezte bátortalanul, maga is meglepődve, hogy miért is teszi ezt.

- Hát látja? - Cardwick hangja nem tükrözött érzelmeket.

Margot tudta, hogy mentálisan instabil páciensekkel nem érdemes és nem ésszerű vitatkozni, ezért röviden felelt:

- Fákat és egy tisztást látok - úgy gondolta, ez elég általános, hogy akármelyik kertre igaz legyen.

- Figyeli azokat a virágokat rajtuk? Milyen színesek!

Margot egy pillanatilag eltöprengett, vajon belemenjen-e a játékba vagy tartsa magát a szigorú előírásokhoz, és ne támassa alá egy bomlott elme képzezeit.

- Azok a pirosak egész szépek - felelte, de közben korholta magát, hogy elment a maradék esze.

- Én a sárgákat kedvelem - felelte fáradtan Cardwick.

Margot azon törte a fejét, hogy másszon ki a helyzetből, de semmi sem jutott eszébe.

- Nézze csak! - szólt váratlanul Cardwick.

Margot figyelte a férfi hangjában megjelenő halvány izgalomra és kinézett az ablakon. Csak a hordók álltak ott változatlanul, mintha egész idő alatt csak egy festett képet bámultak volna.

- Látja őket? A három férfit?

A nővér kezdett kétségbeesni és reménykedve pillantott a folyosóra, hátha észreveszi valamelyik kolléganőjét vagy egy orvost. Nem ismerte Mr. Cardwick kórtörténetét, de ha igaz, amit a másik nővér az imént mondott, és a férfit nem jellemző az érzelemváltozás, akkor most valami rendkívüli folyik, amire ő még nincs felkészülve.

- Mr. Cardwick - kezdte a betanult formulát -, kérem, nyugodjon meg, nincsen semmi gond.

- Az AXLO overallja van rajtuk, figyeli? Valamikor én is ott dolgoztam, tudta?

Margot azonnal lecsapott a kínálkozó alkalomra:

- Ó, az a nagy olajcég? És mit csinált ott, Mr. Cardwick?

- Nem olaj, kedvesem, hanem gáz. Mérnök voltam.

Margot megkönnyebbült, hogy sikerült elterelni a férfi figyelmét.

- Nocsak, már el is mentek. Ez gyors volt, általában tovább maradnak. Emma is sokáig volt, mire végül elhatározta, merre induljon.

- Emmát is ebben a kertben látta? - kérdezte óvatosan a nő.

- Tegnap délután járt itt, nem sokkal előtte, hogy Patrick értem jött.

Margot tudta, hogy Mr. Cardwick félrebeszél. Amikor a beteghordó érte jött, Emma már halott volt és a prosecturán feküdt. Mindenesetre nem kívánta ezt a férfi elé tárni, aki úgy látszott, lenyugodott. Inkább kihasználta a pillanatot és kimentette magát. Végigsietett a folyosón és a nővérszoba felé igyekezett, remélve, hogy gyorsan megtalálja, mert úgy érezte, le kell ülnie. Az első napra ez elég volt számára.

Határozott lépéseit nem lassítva elhaladt egy orvosi szoba előtt, ahol egy kopaszodó doktor épp a rádiót hallgatta.

- ...a váratlanul bekövetkezett robbanásban három munkás azonnal meghalt és a sérültek száma több tucat. Az AXLO szóvivője közölte, hogy a mentési...

De ezt Margot már nem hallotta, mert elnyelte a talpa alatt megnyílt mocskos folyó.

A végső fázis

Kosakati

Gazdag vagyok. Nagyon gazdag... annak születtem. Ezért aztán megengedhetem magamnak, hogy legyenek valódi dolgaim is. Persze belátom, hogy nem lehet minden igazi körülöttem úgy, ahogy gyermekkoromban, de törekszem arra, hogy ne szakadjak el teljesen a valóságtól.

A házam tele van régi bútorokkal, amiket még a szüleim és a nagyszüleim vásároltak. Makacsul ragaszkodom hozzájuk, pedig egyszerűbb és menőbb lenne az illúzió-diszkekkel nap, mint nap más berendezést varázsolnom magam köré. Egyszerűbb lenne követni az illékony divatot, ahogy azt a legtöbben teszik. A vetített bútorokról nem kell letörölgetni a port, de én valahogy mégsem tudok megválni a kedves, megszokott, masszív daraboktól. Gardróbomban valódi ruhák, cipők és kiegészítők tömkelege. Mozdulni is alig lehet a rengeteg cucctól, de nincs szívem kidobni közülük egyetlen egyet sem. Valamennyi volt már rajtam többször is, de még mindig nem untam rájuk.

Már sok éve nem vettem egyetlen új darabot sem. Valamikor régen imádtam vásárolni. Kedvenc szórakozásom volt végigbongészni a kis butikokat, a nagyáruházakat, és hazahordani millió hasznos és haszontalan dolgot. Később a kényelem kedvéért, na és persze az újdonságnak behódolva a hálóról rendeltem meg a sok-sok hasznos és haszontalan vacakot. Mikor egyszer kedvem támadt a változatosság kedvéért személyesen vásárolgatni, megdöbbenve tapasztaltam, hogy egyszerűen nincsenek már se kis boltocskák, se nagyáruházak. Az Internetes vásárlás teljesen kiszorította őket.

Aztán rövid idő alatt az illúzió-diszkek teljesen kisöpörték a

piacról a valódi tárgyakat. A hálón már csak az univerzális, szürke kezelábast lehetett megrendelni, és a hozzá való illúzió-diszkeket.

Még mindig nem tudom magam rászáni, hogy felvegyem azt a ronda kezelábast, amit a diszkek akár percenként a legújabb divathoz tudnak illuzionálni. Több-ezer variációt élvezhetnék végig magamon a virtuális tükör előtt, de én megmagyarázhatatlanul ragaszkodom az én pár-száz valódi darabomhoz, amik valóságosan rám simulnak.

Sajnos vannak olyan dolgok, amiket diszkek nélkül már nem tudok megoldani. Itt vannak például az ablakok. A ház, amiben lakom, a szüleim idejében még egy csupa virág, csupa zöld kert közepén állt. Még gyerek voltam, amikor a növények pusztulni kezdtek. Sorban sárgultak, fonnyadtak, szürkültek el. Aztán anyám egy napon könnyes szemekkel kapcsolta rá az ablakokra az illúzió-diszkeket. Azóta nem is láttam, hogy mi van odakint. Nem merem kikapcsolni az ablak-diszkeket, amik változatos, szebbnél szebb panorámákat varázsolnak az ablakokra, mert félek attól, amit a színes képek eltakarnak.

Aztán itt van az étkezés. Sajnos már ezt sem lehet a diszkek nélkül megoldani. Néha rám tör a nosztalgia, és visszagondolok gyermekkorom ebédjeire... Anyám nagy porcelántálban hozta be a gőzölgő levest... Letette az asztal közepére, és sorban szedett belőle a tányérjainkba. Galuskák, puhára párolt zöldségek, ízletes húсок úszkáltak az aranyló, illatozó lében. Aztán következtek a sültök, a gyümölcsök, a sütemények.

Később, mikor már én neveltem ebben a házban a lányomat, csak egyszerű, gyors-ételek kerültek az asztalra. A félkész ételek, az egyre ügyesebb konyha-robotok az instant készítmények ideje volt ez. De a mostani helyzethez képest még ez is lukulluszi lakoma volt. Megvettem mindent, ami gyors volt, és egyszerű, mert sajnáltam az időt a konyhai pepecselésre. Most meg már csak az univerzális pompó van az íz-diszkekkel. Most már bánom, hogy sajnáltam az időt a konyhaművészetre, de akkor ez így volt menő, így csinálta mindenki. Miért pont én ne kapkodtam és rohantam volna...

Reggelenként a konyharobot elénk tette a reggelit, aztán már futottam is le a garázsba. Bevágtam magam az automata autóba, zenét, ablak-diszket kapcsoltam be, és úti célomnál szintén egy zárt garázsba ugrottam ki. Zárt pályán közlekedtem, zárt garázból zárt garázsba, útközben ablak-diszkek között. Aztán lift, iroda... este, hazafelé ugyanez fordítva. Az ablak-diszkek, a konyharobotok és a mindenféle más kiszolgáló robotok kényelmesség tették az életünket, és mi csak sodródtunk a múlt idővel, a trendekkel, az illékony divatokkal... A divat pedig eszeveszett sebességgel változott, és magával sodort mindenkit.

Észre sem vettük, merrefelé haladunk, csak hajszoltuk a legújabbat, a trendit, a menőt. És állandóan attól rettegtünk, hogy lemaradunk...

A szüleim annak idején még az akkori szokások szerint összeházasodtak, és felneveltek engem. Csak idős korukban jöttek rá, hogy ők voltaképpen nem is illenek össze, nincs szükségük egymásra, és csak zavarják egymást. Nemrég külön-külön költöztek szanatóriumba, ahol elsőrangú ellátásban részesülnek. Nem is tartják a kapcsolatot. Rajtam keresztül hallanak néha egymásról.

Az én időmben már nem volt divat a házasság. Egy futó kalandból összeszedtem egy gyereket, és egyedül neveltem fel. Akkor ez volt a trendi, a legtöbb nő ezt így csinálta. Volt még néhány futó kapcsolatom, de mivel ezek inkább fászsztóák voltak, mint izgalmasak, egy idő után teljesen felhagytam az efféle kísérletekkel. Napközben elfoglalt a munkám és a gyereknevelés, szabadidőmben pedig ott voltak az élmény-diszkek, a szex-diszkek. Mivel elég pénzem volt a diszkekre, szexuális életem elég változatos volt. Volt rá lehetőségem, hogy mindig a legújabb, legizgibb klipeket töltssem le a hálóról. Saját lejátszóim is volt, így nem kellett a szórakoztató centrumokba járnom, mint a több millió kispéznűnek, akik képesek napi húsz órát is dolgozni, csak hogy pár percre bejuthassanak egy lejátszóhoz.

Aztán a munka a reklámügynökségnél, és a gyereknevelés egyre kevesebb időt foglalta le. A munkámat nagyrészt itthonról is el tudtam végezni. Nem volt rá szükség, hogy az automata autóval, később, miután ezek kimentek a divatból, a zárt kapszulákkal egyik helyről a másikra menjek. Hosszú évek óta ki sem tettem a lábam a házamból, mivel szinte minden házhoz jött.

Akkor már a lányom is a hálón keresztül végezte az iskolát, és játszott az akkor még létező barátaival. Aztán a konyharobotok is teljesen kiszorította az univerzális pompó, a szájba vehető, lágy csóvel, és a hozzá való íz-diszkekkel. Lányom tíz évesen már teljesen önálló volt, csak én erőltettem még egy ideig a közös étkezést, és az egyre rövidebb, tartalmatlanabb beszélgetéseket.

Éltem a gazdagok életét, és mindent elfogadtam, amit a trendek diktáltak, és a pénzem lehetővé tett. Időm nagy részét a hálóról letöltött utazós, extrém élményes és szex-klipek élvezetével töltöttem. A klipek változatos élményekkel szórakoztattak, rafinált élvezetekkel kényeztettek.

Éltem gondtalanul és gondolattalanul, ahogy a hozzám hasonlóknak valamennyien.

Először akkor estem gondolkodóba, amikor a lányom nem hozta haza az unokámat.

A lányom akkor huszonhat éves volt. Máig sem tudom, hogy voltaképpen miért mondta el, hiszen már hosszú évek óta alig beszélünk annak ellenére, hogy egy házban éltünk. Elmondta, hogy aláírta mindkét dokumentumot. Azóta nem beszélünk...

Az egyik dokumentumon beleegyezését adta ahhoz, hogy petesejtjét megtermékenyítsék, a kellő időben pedig szervezetéből kiemeljék. Ezzel eleget tett állampolgári kötelezettségének. A másik dokumentumon jogilag törvényes örökösének ismerte el a magzatot, és lemondott a személyes kapcsolattartás jogáról. Szóval befizette egy elsőrangú inkubátor-intézetbe, az utána következő bentlakásos iskolába, nagykorúsága elérésének idejére pedig letétbe helyezett egy jelentős összeget. Így anyagilag gondoskodván róla letudta anyai kötelességeit is.

Addig mindig engedelmesen sodródtam az árral, de akkor valahogy összefacsarodott a szívem arra a gondolatra, hogy nem láthatom az unokámat. Nem vehetem a karomba, nem hallhatom a gögicselését, az első szavait, nem segíthetem az első lépéseit...

Valami iszonyú fájdalom, búbanatos nosztalgia tört rám. Elsőpró erővel törtek fel memóriám mélyéről azok az emlékképek, amik anyámat, nagyanyámat idézték fel. Nagyanyámat éreztem magam körül, ahogy kisgyermekként az ölelésben ülök... Anyámat láttam, ahogy kanalanként adogatta a számba azt a felejtethetlen ízű krumplipürét...

Pénzemnek köszönhetően el tudtam érni, hogy születése után pár héttel hazahozhattam a pici lányt. Akkor költöztem át a nagy háznak abba a szárnyába, ahol még voltak igazi bútorok, igazi ruhák, igazi edények, könyvek, még működő konyharobot és tekintélyes mennyiségű tartós élelmiszerkészletek. Valóságos Robinsonként éltem saját házam régóta lakatlan részében. Megpróbáltam visszatérni a közelmúltban még létező, valódi dolgok világába, hogy a picit én nevelhessem, ne a gépek és a klipek... De erőfeszitésem teljesen eredménytelen volt.

Mire a kicsi akkora lett, hogy fel tudta volna fogni, mit eszik, mit visel, mivel játszik, addigra elfogytak a felhalmozott élelmiszerkészletek. Mivel ilyesmit már nem gyártottak, nem tudtam semennyi pénzért sem beszerezni semmi valódi élelmiszert. Kénytelen voltam áttérni az univerzális pompóra. Mivel a pompó az íz-klipek nélkül ehetetlen volt, unokám lassan megismerkedett a klipek, az illúziók, a gépek, a mindent átölelő háló világával. Ez az időszak mégis emlékezetes és szép volt.

Mivel volt itthon impresszió-leolvasóm és klip-rögzítőm, ezekben az években nem csak a családi vagyon és a tőzsde hozott számomra sikereket és jövedelmet, hanem az általam létrehozott íz-klipek is. Felidéztem magamban nagyanyám régi ebédjeit, és ezeket a klipeket adtam unokámnak az univerzális pompó mellé. Próbáltam számára valamit átmenteni abból a világból, amit ő nem tapasztalhatott meg. Ezeket a nosztalgikus klipeket elég jó áron tudtam forgalmazni a hálón is... egy darabig. Aztán hirtelen nem kereste őket senki. Ez nagyjából akkor volt, amikor unokám is ráunt az én többgenerációs szakácsművészetemre.

Mire észbe kaptam, valami már visszavonhatatlanul elmúlt. Megritkultak köztünk a beszélgetések, és a kislány, miután már egyedül is tudta kezelni a pompó-gépet, egyedül is megtalálta a hálón a játék-programokat, egy napon becibálta a szobájába a pompó-automatát, fejére tette a virtu-sisakot, és bezárkózott. Bezárkózott a szobájába és önmagába. Azóta sem beszélünk... Ennek már több mint tíz éve...

Most pedig elszánta magát arra lépésre, amitől kiráz a hideg...

Betöltötte a tizenhatot... nagykorú... megteheti. Én pedig nem tehetek semmit. Talán szólnom kéne az anyjának... a lányomnak... a lányomnak, aki azt sem tudja, hogy itt él a házban a gyermeke...

Csak ülök teljesen elkeseredve egy valódi, nagy, nehéz fotelban, és azon töprengök, hogyan is jutottunk idáig...

A nagyanyám sokszor elmesélte, hogy mennyit veszekedtek vele a szülei azért, mert tanulás helyett állandóan kalandregényeket és sci-fit olvasott. Ha éppen nem a könyveit bújtá, akkor meg a haverokkal lógott a moziban. Nagyanyám azért veszekedett az anyámmal, mert ő tanulás helyett állandóan a tévé, meg a DVD előtt ült.

Velem azért veszekedett az anyám, mert én tanulás ürügyén állandóan a számítógépet nyúztam. A tananyag helyett játékprogramokat, zenei klipeket és akció-filmeket töltöttem le a hálóról. Naphosszat játszottam az ügyességi- és az ölös játékokkal. Kedvencemmel, az úrhajó-szimulátorral órákig tudtam bolyongani a létező és a kitalált világok végtelenjében. Én azért veszekedtem a lányommal, mert ő naphosszat le sem vette a fejéről a virtu-sisakot. A tanulás őt sem érdekelte, tudatlanul élvezte végig mindazt, amit az élmény-klippar nyújtani tudott. Szinte öntudatlanul repülte, hajózta, sziklamászta, feküdt körbe a Föld legszébb, legizgalmasabb, legextrémebb helyeit. Magától értetődően élvezte magán a létező legszebb, legkülönösebb, legvagányabb ruhákat, ette végig a világ összes étlapját, élvezte végig az összes kitalált kalandot. Testileg sértetlenül, teljes biztonságban élte át a legdurvább kábítószerek hatását, a legkiagyaltabb szexuális kalandokat, a mazo-klipek piranha, tigris és ufonauta támadásait... A fájdalom és az élvezet-klipek neki egyformán csak izgisek, vagy már unalmasak voltak.

Az unokám pedig tizenhat évesen már ráunt az élmény-klipre is. Őt már csak a „nirvána-klipek” érdekelték.

Az N-klipek... Ez a legújabb örület. A fogyasztói vágyak netovábbja, és a befektetők kedvence egyaránt...

A fogyasztók azért kattantak rá, mert az N-klipek esetében nem kellett a bonyolult, kiagyalt cselekményt követni, nem kellett semmilyen ismeretanyag, vagy tudás ahhoz, hogy a szimbólumokat, az utalásokat, az összefüggéseket megértsék. Nem kellett tudni, hogy mit is szimulál a klip, mivel nem szimulált, és nem ábrázolt semmit.

A gyártók, forgalmazók hatalmas nyereséget söpörtek be, mert az N-klipek előállításához nem kellett ötlet-emberek, írók, látványtervezők, művészek, alkotók, szereplők, impresszió-leolvasók, kliprögzítők, se jelmez, se díszlet, se kellékek... Az élmény-klipet gyártó stúdiók teljesen feleslegessé váltak felszerelésükkel és alkotógárdájukkal együtt. Csak egy számítógép kellett, ami véletlenszerűen keverte a már korábban rögzített, és a gép által alkotott impressziók variációinak és kombinációinak végtelenjét.

A nagyszüleim vagyona még a tengeri szállítmányozásban, az olajfinomítóknál és csak kis részben az elektronikai iparban működött és gyarapodott. Amikor anyámtól átvettem a vagyon kezelését, már majdnem az egész átcsúszott az elektronikába és a reklámparba. Figyelmetlenségemnek és nemtörődömségemnek köszönhetően mostanra már minden szépen átszivárgott a klipiparba. Soha nem vettem a fáradságot, hogy átgondoljam a befektetéseimet. A szöveges részeket mindig lusta voltam végigolvasni, csak a számokat néztem, és pénzemet oda irányítottam, ahol az adatok kedvező nyereséget ígértek.

Csak a napokban jöttem rá, hogy pontosan azt pénzelem, ami ellen megpróbáltam harcolni, aminek megpróbáltam ellent állni.

Felmerült bennem az az ötlet, hogy kivonom a pénzem az N-klipparból, de miután utána néztem a hálón, rá kellett jönnöm, hogy ez most már lehetetlen. Minden létező más iparág már egy ideje az N-klippar beszállítója vagy tulajdona volt. Szóval most már késő...

Mikor az unokám a hálón keresztül közölte velem, mintegy búcsúzóul a döntését, valami megszakadt bennem. A szívem összetört, és a szemem kinyílt... de már későn...

- Ez a végső fázis. Az N-klipek világa beszippantja egész civilizációnkat, és beteljesíti önpusztító hajlamainkat... - gondoltam.

Magam is kipróbáltam egyszer egy N-klipet. A virtuális játékok, a virtu-sisak, a színes, hangos, illatos, ízes, tapintható élmény-klipet után az N-klip volt a legújabb. Mint minden újat, természetesen ezt is kipróbáltam. De megrémültem tőle.

Mikor felvettem a virtu-sisakot, és testemen szétfutottak a fürge, kis szenzorok, valami olyasmire számítottam, amit az élmény-klipenél már megszoktam; laza kis történet, válogatott, rafinált élvezetek, extrém élmények, érzések, érzetek...

De az N-klip egészen más volt.

Nem volt semmiféle történet, semmi történés... Nem szerepeltek a klipben emberek, tájak, tárgyak, semmi konkrét megfogható és felfogható, semmi ismerős dolog, semmi a régi, ma már csak a klip-stúdiókban virtuálisan előállított a valódi tárgyak világát szimuláló dolog. Az N-klipek nem szimuláltak, és nem ábrázoltak semmit.

Hangok, fények, színek, ritmusok, hideg, meleg, gyönyör és fájdalom, hullámszás, zsibbadás, emelkedés, süllyedés, zuhanás, szédülés, rezgések, mozgások és mindezek kombinációi... Az N-klip minden érzékszervet totálisan bombázott szeszélyes, felfoghatatlan és kiszámíthatatlan szisztémájú impulzusaival. A variációk és kombinációk száma pedig végtelen volt.

Éreztem, hogy akit ez a varázs magával ragad, az többé nem szabadul, és nem is akar szabadulni. Nekem elég volt egyszer. Soha többé nem próbálkoztam vele.

Aztán az N-klipek rövid idő alatt teljesen kiszorították a régi élmény-klipet. Egy ideje már csak az idősebbek néztek bele olykor egy-egy élmény-klipbe, a fiatalok nem igényelték az effajta ósdi élményeket. Már a tömegek számára épült szórakoztató centrumokban is legtöbbször az N-klipeket keresték. Aki pedig megengedhette magának anyagilag, az a végleges bekötést választotta.

Az N-klipek élvezetéhez már nem volt feltétlenül szükség az egész emberi testre, elég volt hozzá a testből kiemelt, a központi gépre rákötött agy is.

Tegnap nagykorúvá vált unokámnak pedig volt rá elég pénze, hogy az elkövetkező száz évre befizesse magát a központi stúdióba.

Mikor megkaptam az üzenetét a hálón keresztül, azonnal utána néztem, és megtudtam, hogy az átutalás már egy órája megtörtént.

Nem megyek be a szobájába... az üres szobájába...

Csak ülök itt, a nagy plüssfotelban, szemben az ablakkal, és azon gondolkodom, egyszer talán kikapcsolom az ablak-klipet. Nem tudom, lesz-e hozzá valaha is elég lelki erőm, és nem tudom, hogy van-e értelme. És nem tudom, hogy akarom-e.

...Egyáltalán akarok én valamit?

...Akartam én valaha is valamit?

...Vagy csak ülök itt, a végső fázis kellős közepén, és várom, hogy mikor omlik össze minden, hogy végre maga alá temessen.

kosakafi

Érzékek óvodája

(Mellékszál az „A végső fázis” c. történetemhez...)

(...vizsgálati anyag statisztikai feldolgozáshoz...)

...Kutató Intézet, 6. labor.

Vizsgált időszak: 2055.02.22. (...egy átlagos, hó végi hétköznap délutánja...)

Vizsgált helyszín: EÜSZC. / (Egészségügyi Szórakoztató Centrum)

Vizsgálati módszer: közvetlen mintavétel véletlenszerűen kiválasztott alanyok beültetett, személyi chipjéből, a pszihó-audio-vizuális leolvasóval.)

Amelie belépett a tükör-fülkébe és kezébe vette a programozót. Nézegette magát egy ideig... Milyen is legyen ma?...Valami nagyon extrát akart.

Ma bizony össze kellett szednie magát, hiszen ebben a hónapban ez az utolsó „mozijegy”. Ha elhasználja ezt az alkalmat, akkor csak az otthoni, vacak vidi-sisakra számíthat a hónap végéig. A jövő hónap elejéig csak álmodhat a komplex szimulációról.

Magasságát megtartotta, de egy kicsit karcsúbbra vette az alakját. Csapzott, rövid, fekete haját laza, gesztenyebarna hajzuhataggá zongorázta át. A szeme alól letörölte a táskákat, álla alól a tokát... és még néhány apróbb részletet finomított. Elégedetten nézett végig virtuális önmagán.

- Igen! Ez az, így kéne kinézni a valóságban is!

Szexis, fekete, csipkés harisnya, melltartó, túsarkú költeményt varázsolt magára.

Aztán áttért az étlapra.

Ez hamar ment, hiszen már egész nap ezen járt az esze munka közben. Határozott elképzelése volt. Megkomponálta a helyszínt csupa bor-vörös bársonyból, ébenfából és aranyból. Édes, nehéz, keleti illatot választott, és lüktető, buja, izgató zenét.

A szereplőket is hamar összeválogatta; egy karcsú, filigrán szőke nőt, egy magas, hosszú szőke hajú, kékszemű, fiatal férfit és egy villogó fogsorú, fekete fiút.

Ma nem válogatott az előre megkomponált koreográfiák közül, hanem gyorsan bezongorázta, hogy a kiválasztott szereplők milyen sorrendben pontosan mit is csináljanak... és hogyan...

Már a programozás annyira felizgatta, hogy futólépésben ugrott ki a tükör-fülkéből, és sietett a fekhely felé. Otthonosan elhelyezkedett a keskeny, de kényelmes ágyon. Karjait, lábait a megfelelő helyekre fektette. Behunyta a szemét és érezte, ahogy a berendezés pántjai rögzítik a végtagjait, ahogy a szenzorok, mint fürge kis gyíkok végigfutnak a testén, és a megfelelően érzékeny pontokon megállapodnak. Bizsergett mindene, nagyon felizgatta az a „műsor”, amit mára összeállított magának.

Jeff nem volt valami fantáziadús fiatalember, mindig a kész klisék közül választott. Majdnem mindig az 573-ast választotta, csak ritkán nézett bele más műsorszámokba a változatosság kedvéért.

Idefelé, gondolatban már az 573-as képei villantak fel az agyában. Ma nem zavarta, hogy „kopasz kapszulával” utazik. Máskor, ha beszállt egy kapszulába, Mercedesz belsőt, az abla-

kokra pedig trópusi tájat választott. Ma nem törődött az úttal, csak az úti célra koncentrált, sokadika volt, hitelpontjait a fontos dolgokra tartogatta. Az 573-as pedig nagyon is fontos volt neki. Úgy érezte, ezt a klisé-t direkt neki találták ki.

Szerette, ahogy a tengerparton a só illatú, friss szél borzolja dús, szőke haját, ahogy a mediterrán napsütés melegíti bronzos, barna bőrét, ahogy a nyelvén, a torkán végigbuzog a fűszeres görög bor... Szerette, ahogy az 573-as történet két kis lakk fekete hajú japán tündérkéje végigsimogatja, végigcsokolgatja izmos, karcsú testét...

Szinte semmit sem módosított az 573-ason, annyira megfelelt az igényeinek, az izlésének. Még az intenzitás gombot is csak ritkán nyomta meg, ha éppen egy csókot, egy ölelést erősebben kívánt, ha még egy pohár bort szeretett volna, vagy erősebbre kapcsolta a szélet, melegebbre a napsütést.

A fülig-száj mosolyú, fekete fiú Amelie vállát markolta, fejét hátravetette... Gyönyörű, izzadságtól csillogó, csupa izom mellkasán megjelent egy piros betűs felirat: „Számolája lassan kimerül. Óhajja igénybe venni a jövő havi hitelkeretét?”

Amelie már gondolkodni sem nagyon tudott, mohón csapott rá a gombra.

- Igen! Igen! Igen! - kiabálta magán kívül.

- Nem érdekel a jövő havi hitelkeret...- gondolta -, hiszen holnap úgyszólván be kell feküdnöm a kötelező megtermékenyítésre. Huszonöt éves vagyok, már megkaptam a harmadik felszólítást is. Ha a holnapi időpontot is kihagyom, még belenyúlnak a hitel-számlámba valami bírság ürügyén... jobb lesz túlesni ezen a kellemetlenségen. Még jó, hogy csak egy hónapról van szó... Egy hónapig lesz bennem az a kellemetlen kis vacak, az embrió, aztán kivesszük az orvosok, és inkubátorba teszik. Ott pátyolgatják, amíg meg nem születik. Egy hónapig szédülni fogok, és hányingerem lesz, legkisebb gondom is nagyobb lesz, mint a szex... nyugodtan elhasználhatom most a jövő havi keretemet is. Akkor viszont belefér még egy extra is, egy félóra Bruce Valentínóval... a 12-től 82-ig minden nő képezetét felizgató sztárral... persze a virtuális változatával... Igen, ez még belefér...

Az extra persze hamar leolvasztotta a keretet, de Amelie elégedett volt. Elcsigázottan, remegő kézzel és lábbal kecmeregett le az ágyról. Ügyetlenül cibálta magára szürke pulóverét, szürke nadrágját. A kiábrándítóan kivilágított szoba falán megjelent egy piros betűs felirat: „Köszönjük, hogy igénybe vette szolgáltatásunkat! Vizszontlátásra!”

A szomszéd szobában Jeff éppen megnyomta az intenzitás kapcsolót. Szeretett volna még egy pohár bort. A lány haján csillogott a napfény, ahogy Jeffhez hajolt. Mohón csokolni kezdte. Aztán a lány hirtelen kibontakozott az ölelésből, karjaival eltolta magától a fiút, mellén megjelent egy piros betűs felirat: „Számolája lassan kimerül, amennyiben nem veszi igénybe az intenzitás kapcsolót, még hatvan másodpercig élvezheti az 573-as műsorszámot.”

Jeff nagyon vágyott arra a még egy pohár borra, makacsul újra lenyomta a kapcsolót. A kapcsoló beragadt és minden eltűnt; a tengerpart, a lányok... sötétbe borult a szoba. Jeff mérgesen tépkedte le magáról a készülék pántjait, lesöpörte magáról a szenzorokat, és leugrott az ágyról. Idegesen rángatta magára ruháit, és egy nagyot belerúgott az ágyba.

- Rohadt dög! Benyelted minden pénzemet, és pofátlanul besztrájkoltál pont a csúcs előtt! Rohadt dög! Rohadt dög!

Kitapogatta a kilincset, és kimenekült a kivilágított folyósóra.

Jeff rohant lefelé a mozgólépcsőn, ujjaival beletürt vörhenyes, ritkás hajába, olyan mozdulattal, mintha még mindig a dús, szőke sörény pompázna a fején. Könyökével beleütöközött az előtte

bizonytalanul a korlátba kapaszkodó Amelie táblaszalonna-szerű hatalmas hátába.

- Anyád! - rikácsolta a debella.

- A tied! - vinnyogta vissza a kis nyüzüge.

.....

Visszatérés

Kétvirág

Hullámokban tört rá az émelygés. Az asztalra dőlt, és várta, hogy elmúljon. Minden alkalommal egyre rosszabb volt a visszatérés. A fülében dobolt a vér, és úgy érezte, mintha ólomból lennének a tagjai. Persze tudta, hogy fizikailag nincs semmi baja, csupán az agya hiányolja a Rendszertől kapott kapcsolatokat.

- A jót könnyű megszokni - gondolta -, ...és kezdek klisében beszélni. Remek...

Azzal lehámozta a fejről a zöld színű csatlakozósapkát, ami kábelek tucatjaival csatlakoztatta őt a számítógéphez. Nyújtózkodott egyet, de nyomban meg is bánta: a teste, a tudata, vagy a tudatalattija visszajelzések százait várta volna erre a mozdulatra. Olyasmit, hogy a Központi Rendszer észleli az energiaszint-változást, és erről értesíti. Vagy, hogy egy környéken tartózkodó program felismerte benne a Bejelentkezett Felhasználót, és Kapcsolódást kezdeményez. Akkor egy gyors adatcsere következne, és mindkettő mennének tovább a dolgukra. Legvalószínűbben pedig azt, hogy a KP megint megcsapolja a Lucy „testét” alkotó energiamezőt. A megkérdezése nélkül persze.

Amin fel kellene háborodni, és feljegyzést küldeni a latornak, hogy legalább szóljon, mielőtt lenyúl egy hamburgernyi kalóriát. Akkor a Központi Program vihorászva elnézést kérne, amibe belerezegnének a lány sejtjei. Aztán visszautalná az energiát. Csak azért, hogy egy mikroszekundummal később jelezze, hogy kéri szépen. Mivel pedig a Rendszerben minden energia és információ a Központi Program tulajdona, és permanens kizárást kockáztat az, aki ezt nem veszi figyelembe, Lucy oda is adná neki. Szó nélkül. Mégis úgy érezné, hogy fontos győzelmet aratott. A KP meg a saját győzelméről lenne meggyőződve. Ezen pedig jót nevetnének alighanem mindketten.

Itt viszont nem volt semmi. Nyújtózkodott, de csak az izmai jelezték bágyadtan, hogy most ki vannak nyújtva, de nem olyan érdekes az egész. Összegörnyedt. Védelmeszón maga köré fonta a karjait, mintha így meg tudná őrizni a Rendszer melegét. Aztán rájött, hogy ez nem ér semmit, és leengedte a kezét. Felállt. Készített magának egy kávét.

- Üdvözöllek a valódi világban! - mormogta magának.

Hatos fokozat

JohannySilver

Homlokomat a világűrre nyíló kerek ablaknak nyomtam. Az űrállomás átlépett a terminátoron és megkezdte útját az árnyékos oldalon. Odalenn sötétség honolt.

Megborzongtam. Néhány hete ugyaninnen néztem a Földet. Akkor a városok fényesen csillogó ékkövekként sorakoztak a kontinenseket átszelő utak folyamatosan vibráló hálózatához. Most, akárhogy erőltettem a szemem, csak a halvány partvonalakat láttam, azt sem mindenhol.

A tükröződő üvegben Vefton hajlott alakja bukkant fel mögöttem.

- Nem tudsz aludni, Jorn?

Vontatottan beszélt, gondosan formázta a szavait. Haja zsíros csomókban meredezett mindenfelé, sápadt arcán lilás karikákká mélyültek a szeme körüli ráncok.

- Nyugi, doki, semmi baj! - néztem felé. - Csak nosztalgiazok.

Szóltanul biccentett, aztán mellém lépett és kibámult az ablakon. Elhúzódtam mellőle, amennyire tudtam. A fertőtlenítő szagát már megszoktam a ruháján, de a pólusaiból áradó bűz zavart. Sokáig nem mozdult, levegőt is alig vett. Azt hittem, nyitott szemmel alszik.

- Látom, a Mitsubishi torony még tartja magát - intett széles ívű mozdulattal a halvány fényfoltra Japán homályba burkolózó szigetén.

- Talán - húztam meg a vállam. - Te is tudod, milyen csökönyös népség.

Vefton megmasszírozta a tarkóját, és ide-oda billegette a fejét. Utáltam, amikor ezt csinálta. Percekig el tudott szórakozni ezzel, miközben hangosan pattogott a nyaka. Érdekelt, mi hozta a kilátóba, ezért próbáltam túrtörtetni magam.

- Valami hír? - kérdeztem, amikor már untam, hogy húzza az időt.

- Woggson szerint nincs már miért várni.

- Woggson egy barom - löktem el magam az ablaktól. - Doki, te is láttad az előbb a Mitsubishi torony fényét!

Kihúzta magát, végigsimított a gyűrött overallján, aztán hunyorogva végigmért.

- Woggson el fog indulni. Velünk vagy nélkülünk. A kérdés az, mi csatlakozunk-e hozzájuk?

Hátat fordítottam neki és kibámultam az ablakon. Az állomás sebesen haladt a Csendes-óceán felett. Nem mozdult semmi sem a levegőben, sem a vízben. Tudtam, hogy alig több mint harminc perc múlva kibukkanunk a napsütötte oldalon, mégis olyan érzésem volt, hogy a Pokol felé szágulduk.

- Jorn - tette kezét a vállamra Vefton. - Bele kell törődni.

Leráztam a kezét és otthagytam a kilátóban. A néptelen folyosón a szobánk felé csörtettem. A falak mögött rejtőző gépek zaján kívül semmi nem zavarta meg a csendet. Az ebédlő üresen kongott, ahogy a társalgó is. A kabinajtók többsége lezárva, némelyiken elektronikus pecsét nyoma.

Megálltam az egyik nyitott kabin előtt és benéztem. Ruhák heverték a földön szerteszét. Az asztalon felborult bögre körül szikkadt folt. A falon holokeretekben mosolygós arcok. Nem tudtam, kik laktak benn, és már nem is számított. Tizenhárom ember, ennyi maradt életben a több mint százfős személyzetből. Ott voltam az elsők halálánál és néhány perce az utolsó áldozat temetésénél is. Egyedül néztem a kilátóban, ahogy egy fiatal férfi teste felizzik a légkörben. A tűz volt az egyetlen, ami biztosan elpusztította a benne élősködő vírust és a hamvak már nem árhattak a lentieknek.

Az emberiség haldoklott, mi pedig nem tehattünk semmit. A magasban keringve éltük át a pusztító napokat.

Az első jelentések az influenzajárványról az után jelentek meg, hogy ünnepelt úrhajóként körbeutaztuk a Földet. Az évezred felfedezői voltunk, akik saját szemükkel láthatták a Gliese 581c csodálatos világát. Elhoztuk a bizonyosságot, létezik más élhető bolygó a Földön kívül. Az emberek a vállunk hordtak körbe azon a világon. Kiélveztük a siker minden percét. Mindenhol a legnagyobb stadionokat töltöttük meg rajongóinkkal, átéltük azt, amit hajdan a rocksztárok. Vezető politikusok és iparmágnások adtak minket kézről kézre, fogadások tucatjain vettünk részt, online műsorokban szerepeltünk, az utcán pedig farkasszemet nézhettünk vigyorgó önmagunkkal az óriás holoplakátokon. New York volt az utazás első állomása, Tokió az utolsó. Egy perc pihenőt sem kaptunk, a média minden felett elsőbbséget élvezett.

A körút végeztével Kaufman, Ivorsson, Rofelli, Mushcov és Li-huang szabadságot kért és a Földön maradt. Ha ennyit ráért a beszámolókat az utazásról és a terepfelmérésről, akkor néhány napot igazán tölthetnek a családjukkal. Vefton doki nem élt a lehetőséggel, aggregényként jelentkezett az útra, indulás előtt mindenét elajándékozta. Nekem lett volna hova menni, de nem láttam értelmét felszakítani az évtizedes sebeket. Tucatnyi zsenipalántával körülvéve visszatértünk az úrállomásra, ahol az úrhajót hagytuk. Megállás nélkül dolgoztunk. Átvizsgáltuk a Vasököl minden négyzetcentiméterét és kielemeztünk minden csillagközi porszemét, amit találunk rajta.

Dr. Jacobs halálának híre napokkal később ért el hozzánk. Valószínűleg nem ő volt az első beteg, ismertsége miatt mégis őt kiáltották ki alfa esetnek. A fogadóbizottságunk vezetője egy családi túrán lett rosszul. Mire a mentőegység kiérkezett, a magas láztól eszméletét veszítette és úton a kórházba meghalt. A gyorsított vizsgálat egy ismeretlen influenzatörzset talált a szervezetében.

Rofelli keserűen számolt be az eseményekről.

- Idelent mindenki megbolondult. Az Űrközpontot lezárták, fegyveresek vették körbe a területet. Több tucat beteget és hét hordozót találtak az alkalmazottak között, őket elkülönítették a tábori kórházban. Folyamatosan érkeznek a mentők a közelben lakó dolgozók hozzátartozóival. A Járványügy mindenkit ellenőriztet, aki kapcsolatba került dr. Jacobs-szal és részt vett a világ körüli úton. Kaufmant és Ivorssont a repülőtereken tartóztatták fel. Tünetmentesek, ám a biztonság kedvéért karanténba kerültek.

- Mushcov? - kérdeztem a kis franciát a nagyhangú barátjáról.

- Teljes fertőtlenítésen esett át - vigyorgott Rofelli. - Elszokott a szervezete a vodkától, így aztán kisebb alkoholmérgezés lett a

családlátogatás vége. Kórházban kezelik a macskáját. Ezt leszámítva makkegészséges!

- Liról van hír? - lépett mellém Vefton. Az ő barátsága a kis kínaival legalább annyira furcsa volt, mint Rofelli és Mushcov kapcsolata.

- Égre-földre keresik. A családja meghalt egy vegyi katasztrófában néhány éve, de nem mondták el neki, amíg haza nem ért. A kínai hatóság szerint zarándoklatra indult. Csak annyi bizonyos, hogy a szállodából elhajtott, az autóját pedig a Huangshan nemzeti park közelében találták meg. A helyiek nem tudják, merre lehet a férfi, aki kék gyászruhában vezette a környéken ritkaságnak számító elektroautót. Ahogy ismerem, bevette magát a hegyek közé, üldögél egy barlang előtt, közben meg fogalma sincs, mi történik a világban!

- Veled mi van? - vettem vissza a szót.

- Egészségesebb nem is lehetnék! Túlestem a vizsgálaton, a gyorsított szerint kutya bajom - húzta el a száját a csillagászunk.

- De? - kérdeztem rá.

Rofelli körbepillantott. Majdnem felnevettem. A katonákkal körbevett épületből indított hívást rajtunk kívül legalább tucatnyi ember nézte.

- Valami nagyon nincs rendben. Hullanak az emberek, Jorn - halkította le a hangját. - Az influenza, vagy legyen ez bármi, rendkívül gyors lefolyású. Ahogy én látom, fogalmuk sincs, mit lehet ellene tenni. Az orvosok kimerültek, a katonák idegesek, egy percre sem teszik le a fegyvert. A készleteket éjszaka dobják le quadkopterekről, de a gépek soha nem érintik a talajt. Tegnap lövéseket is hallottam. A katonák szerint csak az egyik Marauderüket járatták. Úgy tettem, mint aki hisz nekik, de nem vagyok ostoba!

Vefton szó nélkül fordult ki a szobámból, nem várta meg a beszélgetés végét. Tíz perccel később Davies őrnagy karantént rendelt el, egyúttal kikapcsoltatta az űrliftet. A következő órákban az orvosi szoba körzetét lezárták, a környező kabinokat kiürítették. A mérnökök megfeszített munkával átkötötték a légszűrőket és önálló energiaellátást biztosítottak a szektornak. A parancsnok a kommunikátoron fegyelmezett, úrhajóshoz méltó viselkedésre szólított fel mindenkit, amíg az elsődleges vizsgálatok folynak.

Estére meghalt az egyik fiatal mérnök, aki velünk érkezett az állomásra. A földi irányítás felhagyott az órák óta tartó értetlenkedéssel, jóváhagyta a korábbi intézkedéseket. Az állomást vezető orvos az Űrközpontban ragadt, a gyorsított kimutatta nála a vírus jelenlétét, így Veftontól várták a teljes körű jelentést a személyzet egészségügyi állapotáról. A jelentés soha nem készült el. A dokit és három segítőjét lefoglalták az egymás után érkező betegek. Az állomáson megállt az élet. A szakfanderbe öltözött beteghordókon kívül mindenki, aki nem volt szolgálatban, a szobájába zárkózott, várta a tünetek felbukkanását és közben a Földről érkező híreket bámulta.

- Az Unió vezetői felkészült a tömeges megbetegedések kezelésére - jelentkezett Kaufman a frankfurti elkülönítőtől. - Az Államokból érkezők karanténba kerülnek, és komplex vizsgálaton esnek át. A hangulat kissé feszült, sokan nehezen tűrik a tortúrát, nem értik, hogy miért van erre szükség, de szerintem néhány napon belül lecseng a hisztéria része. Találtak néhány influenzás beteget, de egyiküknél sem mutattak ki semmi szokatlant.

- Mi két embert veszítettünk egyetlen nap alatt, és hét súlyos állapotú betegünk van - szólta át a vállam felett Vefton. - Egy rendkívül agresszív influenzatörzsszel van dolgunk. Az antibiotikumok kezelésre nem reagál. Majdhogynem tehetetlenül nézzük végig a

betegek haldoklását. Ez komoly fertőzés, nem nevezhetjük hisztériának!

- Valóban aggasztó, ami nálatok történik, azonban a zárt csoportok fokozottan kitettek a megbetegedéseknek - biccentett a mérnök. - Bizzunk benne, hogy mielőbb megtalálják a hatékony gyógymódot!

A következő napon a híradások szinte egyszerre számoltak be a világvárosokban robbanásszerűen szaporodó megbetegedésekről. Nem néhány elszigetelt eset bukkant fel, hanem százával estek össze az emberek a lakásukon, a munkahelyükön vagy éppen az utcákon. Anglia elzárta magát a kontinenstől, de elkészt a blokáddal. Párizsban néhány óra alatt véres lázongás tört ki, Berlinben tömeges karambolok bénították meg a várost. Rómában félreverték a harangokat, a pápa az Angyalvárba vonult vissza. Moszkvában páncélozott csapatszállítók bukkantak fel a fontosabb kereszteződésekben, a levegőben harci gépek köröztek. Delhiben éjjel-nappal égtek a halotti máglyák. Peking lezárta a határait, elvágta Kínát a világtól. Tokióban az öngyilkosságok száma az egekbe szökött.

A WHO bejelentette, hogy négyesről hatos fokozatra emelte a pandémia-fenyegetés szintjét. Vefton a hír hallatán elfintorodott. Megpróbált eloldalogni, de sarokba szorítottam a kérdéssel, hogy ez tulajdonképp mit jelent. Egyetlen szóval összefoglalta a jelentését: járvány. Davies átszervezte a szolgálatot, próbálta lekötni az emberek figyelmét, ám ez nem sokat segített a hangulaton. A vírus terjedése napokról órákra csökkent. Néhány kutató a világhálóra publikálta az eredményeit, mielőtt maga is a láz áldozata lett volna. Minden bizonnyal a többi kutatónak akartak segítséget nyújtani, azonban csak újabb pánikrohamot sikerült előidézniük a sikertelen gyógymódok felsorolásával. Az influenzatörzs nem egyezett egyetlen korábban regisztrált csoporttal sem. Fertőzőképességénél csak az alkalmazkodó képessége volt félelmetesebb. Vefton nem tévedett az antibiotikumok hatástalanságával kapcsolatban.

A doki megküzdött minden egyes ember életéért, aki a keze közé került, és nem az ő hibája volt, hogy alulmaradt. Saját bőrünkön tapasztaltuk mindazt, ami a hírekből felszivárgott hozzánk. A hirtelen fellépő magas láz néhány órán belül leverte a lábáról a beteget. Az izomfájdalmak valódi görcsökkel párosultak. A köhögés fulladási rohamokat okozott. Az erőlködéstől a tüdőben elpattantak az erek és a beteg nemegyszer saját vérében fulladt meg. A fertőzés lappangási ideje változó volt, erősen függött az életkortól és az egészségi állapottól. A fiatalabbak voltak a legfogékonyabbak, az idősebbek szervezete, akik már átestek több időszakos járványon, tovább dacolt a kórokozóval.

Az állomáson pattanásig felszültek az idegek annak ellenére, hogy az első napok után nem jelentkeztek újabb betegek. A szolgálatot rettegő emberek vették fel, és a légkörben elizzó tetemek látványa Davies elképzelése ellenére nem sokat segített a morálon. Valaki elhintette a pletykát, hogy az úrliftet a Földön felrobbantották, mire elkezdődött a készletek számolgotatása. A karantén mellett hamarosan börtönt is ki kellett jelölni a parancsnoknak. Néhány elkeseredett ember el akarta kötni az egyik mentőegységet, hogy hazatérhessen a családjához. Újabb emberek estek ki a munkából, ami tovább rontotta a hangulatot.

Vefton elvélve bukkant fel a kabinban. Arca látványosan megnyúlt, kilókat veszített néhány nap alatt. Világos bőre szürkés árnyalatot vett fel, de nem mertem szólani neki. Serkentőkön élt, alig lehetett hozzá szólani, mert rögtön morogni kezdett. Úgy gondoltam, a csillagközi útnál keményebb megpróbáltatás nem állhat előtünk, de ez a helyzet minden képzeletemet felülmúlta.

- Még nincs vége - mondta egy este kávéval a kezében.

Érdekes arcot vághattam, mert abbahagyta a járkálást. Leült és a hátát a kabinfalnak vetette. Hosszan dörszölte a homlokát, szerintem a szeménél rángatózó ideget próbálta eltakarni előlem. Nem akartam sürgetni, kivártam, amíg összeszedi magát. Amikor a szeme már nem ugrált, a fejem mellett kezdett bámulni egy pontot. Percekig kerülte a tekintetem, aztán nagy sóhajjal letette a poharat és végre rám nézett.

- Ez csak az első hullám volt - jelentette ki. - Eddig a leggyengébbeket döntötte le, és most erőt gyűjt a folytatáshoz.

Megborzongtam. Mindig óvatosan bánt a megállapításokkal, ezért eszembe sem jutott kétségbe vonni a szavait.

- Úgy beszélsz róla, mintha a vírus értelmes lenne.

A doki felnevetett.

- Nem, arról szó sincs! Ilyen eszembe sem jutott. Viszont rendkívül gyorsan mutálódik. Soha nem találkoztam ehhez foghatóval, és ahogy látom, a nálam sokkal tapasztaltabb virológusok sincsenek jobb helyzetben. Nincs megbízható gyógymód, az antivirális szerek használatával pedig csupán mesterségesen kitoltuk a lappangási idejét. Amint sikerül áttörnie a védelmi vonalainkat, újra lecsap és sokkal erősebben. Idefent szerencsénk volt. Az ürbe kiképzett, jó fizikai állapotú emberek kerülnek, így alig haladtuk meg a tíz százalékot a megbetegedésben. Odalent ez az arány elérheti a húsz-huszonöt százalékot is. Mire az első hullám lecseng, a civilizáció közel fog állni az összeomláshoz.

Ülő helyzetbe toltam magam.

- Nem túlzás ez, doki?

Vefton maga elé nézett egy darabig, úgy tűnt, nem hallotta a kérdésem.

- Gondolj csak bele, Jorn! - mondta aztán, miközben ismét elnézett mellettem. - Minden negyedik-ötödik ember beteg. Valaki ápolja őket. Jobb esetben egy agyonterhelt intézmény, rosszabb esetben a családja.

- Akkor... - kezdtem bele, ám gyorsan leintett.

- Várj! Egy beteg kiesése tucatnyi embert is leköthet. Nem jelenik meg a munkahelyén, ezért valaki helyettesíti. A legtöbb esetben magatehetetlen, így ápolni kell, szükség esetén szállítani. Ha az egészségügyben vagy közműveknél dolgozott, akkor a kiesése kevésbé pótolható. Az iskolák bezárnak a járványveszély miatt. Az egészséges emberek egy része kénytelen otthon maradni. Amennyiben van már beteg a családban, akkor a fertőzésveszély hatványozottan jelenik meg. Elkülönítésre sem otthon, sem a munkahelyen nincs lehetőség. A tömegközlekedés és szállítmányozás akadozik. A kormányok kénytelenek rendkívüli állapotot bevezetni. Önkéntesekkel, vagy katonákkal kell ellátni a minimális szolgáltatásokat, ha a városok nem akarnak a szemétké fulladni és éhen halni. A halottakat el kell temetni, ami újabb erőforrásokat köt le. Végtelen körforgás ez, ahol minden újabb érintkezéstől egy újabb fertőzött, vagy hordozó kerülhet ki.

Nem várta meg, amíg magamhoz térek a döbbenettől. Belekortyolt a kávéba és felém intett a bögrével.

- Azt hiszed, viccelek, de hidd el, hogy nem! Az első hullám lecsengése után a második hullám a túlélőket tizedeli meg. A vírus erősebb lesz, az emberek gyengébbek. A védőfelszerelések, gyógyszerek a raktárakban hevernek elérhetetlenül. Még ha lesz is orvos, aki képes ellátni a feladatát, középkori körülmények között kell majd dolgoznia. Labor, EKG, CT és röntgen nélkül triviális okokból fognak hullani az emberek. Egyetlen fájós fog húzása, vagy seb elfertőződése halálos lesz majd. A fertőzés miatt újabb húsz százalék fog meghalni. A legnagyobb problémát a meg-

szokott szolgáltatások hiánya jelenti majd. A nagyvárosok omlanak össze először, a vidék még tartani fogja magát, hiszen ott lesz élelem és tiszta víz. A helyzet akkor válik kritikussá, mikor a katonaságot már leköti a saját betegeinek ellátása, és kiteljesedik az anarchia. A menekülők éhes sáskarajként járnak be mindent. Nem gondolkoznak, nem terveznek. A holnap nem lesz fontos, csak a napi túlélés. Harcolni fognak mindenkivel mindenért, amit meglátnak, és közben elterjesztik a mutáns kórt a kevésbé fertőzött területeken.

- Lesznek túlélők! - próbáltam tiltakozni a sötét kép ellen.

- Elsősorban azok, akik most is elzárkóztak élnek. Nomád törzsek, bennszülöttek, kis szigeteken élő népcsoportok. Nekik van a legtöbb esélyük az életben maradásra. Együtt élnek a természettel és nem szorulnak rá a technológiára. Képesek változni, ha a körülmények változnak. Ha nem találkoznak menekülőkkel, ők lehetnek az új civilizáció alapítói.

Teljesen kiment az álom a szememből. Vitázni akartam vele, azonban felberregett a kommunikátora. Valamit mormogott az orra alatt és a bögréjét hátrahagyva elsietett. Aznap éjjel alig aludtam valamit.

Reggel az úrból is láthattuk, ahogy vaskos, fekete füst gomolyog San Jose közelében. A cupertinói világtorony égbeszökő csúcsa fáklyaként lángolt a híradások képein. Alig néhány órával később a frankfurti Millennium toronyban tört ki tűzvész. A média alig győzte feldolgozni a percnként érkező híreket. Az Államok és az Unió statáriumot hirdetett, drónok és harcjárművek vettek körbe minden fontosabb épületet. Oroszország az éjszaka folyamán lerohanta Litvániát, Észtországot, Ukrajna és Finnország egy részét. Japán kilépett az Ázsia Szövetségből és felszólítás nélkül lőtt minden repülőre és hajóra, ami a partjai felé közeledett. Helyi háborúk tucatjai lángoltak fel. Politikusok és katonák próbálták kihasználni a szomszédaiak legyengülését. India és Pakisztán kölcsönösen atombombát dobtak egymásra. Az afrikai államokban fellángoltak az ősi törzsi villongások. A dél-kínai tengeren négy ország hajói vívtak értelmetlen csatát az égő olajkutak körül.

Stokholmban a reptéri karantén őrségét lerohanták a hírektől megrémült emberek. A kitörési kísérlet közben készült felvételek bejárták a világot. A véres zűrzavart kihasználva sokan megszöktek, a hatóságnak esélye sem volt a felkutatásukra, ezért a szükségkórház fenntartása mellett feloldották a karantént. Ivorssont is elengedték azzal a nevenséges kikötéssel, hogy ne hagyja el a lakhelyét. A mokány elektromérnök háza egy erdő közepén állt, kilométerekre mindentől. Két napjába telt, míg hazavergődött. A házat érintetlenül megőrizte a család, a szélörömű pedig néhány óra alatt elegendő áramot termelt a rádiózáshoz.

A katonáktól hallottuk, hogy sorra állítják le az erőműveket és elosztótelepeket. A lecsökkent személyzet nem tudja ellátni a munkát és senki nem vállalja a felelősséget az esetleges meghibásodásokért. A polgári repülés gyakorlatilag megszűnt, az internet kezdetleges szintre esett vissza. A kábelhálózaton még lehet kommunikálni, bár már egyre többször csupán szöveges adatokat tudunk továbbítani. Az utcák tele vannak eldobált elektronikai készülékekkel. Előkerültek a régi rádióamatőr eszközök, aki teheti, azzal tartja a kapcsolatot a környezetével. A statárium miatt alig van mozgás. Idefenn, aki tehetné, napokkal ezelőtt elhagyta a városokat és visszahúzódott a hegyekbe. Közéleg a tél. Néhány hét és a hideg rendbe teszi a dolgokat.

Líról továbbra sem kaptunk hírt. Vefton csak a fejét rázta, naivnak nevezett, aztán eltűnt a laborjában. Naphosszat tesztelte a felgyógyultak mintáit. Mivel nem történt újabb megbetegedés, a hangulat felszabadultabb lett. Az emberek napok óta először

mosolyogtak egymásra és még azt is elnézték, hogy a lábadozó Davies morogva járta körbe az állomást. Fél nap alvás új erőt adott neki. Szerencséje volt, az influenza elkerülte, csak kimerültségtől esett össze a vezérlőben.

Összegyűltünk a közös helyiségben, hogy bámuljuk a képernyőket. Az online adásokból eltűntek a csinos bemondónők, helyettük szögletesen mozgó, rövid hajú férfiak próbálták hangjukat a kamerák előtt. A hírek egyre kevesebb betegről tettek említést. A tervezetten leálló közművek közelgő újraindítása és az orvosok küzdelmes munkája volt mindenütt a téma. Alacsonyán szálló drónok készítettek siralmas utcaképeket a lassan éledő városokról.

Az Államokban felfegyverzett automaták vették át a szolgálatból kiesett rendőrök helyét, másutt szakfandernek is beillő védőöltözetbe bújtatott katonák szorongatták a fegyvereiket. A rend helyreállt a nagyobb városokban, ám Ivorsson északi optimizmusát még nem igazolták a látottak. A doki mellettem ülte végig az adást. Nem kommentálta a felvételeket, nekem meg nem volt kedvem gúnyolódni a korábbi kijelentéseim.

Elegem lett a semmittevésből és Vefton savanyú ábrázatából. Átcsusszantam a zsilipen, fellebegtem a Vasököl parancsnoki tornyába. Kicsit egyedül akartam lenni, ám az állomás második tiszjét találtam a pilótaszékben.

- Azokkal a gombokkal nem érdemes játszani, kapitány - mondtam halkán. - Egy rossz mozdulattal halálra ítéli az állomást.

Woggon áll a megfeszült, halántékán jól láthatóan lüktetett egy ér.

- Nem vagyok az a zöldfülű, akinek képzeli! - húzta ki magát a székekben. - Eligazodok a műszerek között.

A mosolyom lesajnálóra sikerredhetett, a szűrős tekintete azonban csöppet sem hatott meg. Davies említette bemutatáskor, hogy genetikailag feljavított helyettese a következő hosszú távú Naprendszeren belüli repülés kiválasztott parancsnoka. A köztük lévő feszültség oka az volt, hogy az expedíciós űrhajó építése még el sem kezdődött, az ambiciózus fiatalember pedig nehezen viselte a várakozást.

Kinéztem az ablakon. Az állomás kettős gyűrűje mögött felbukkant a Hold sápadt korongja. Az Alfa Bázis napok óta hallgatott, a kínaiak elkülönülő kolóniája pedig a Csiucsuan állomásnak adásain kívül semmire nem reagált. Gondosan összesűrített másodperces adásait lehetetlen volt megfejteni. Éltek, de senki nem tudta elképzelni, miben mesterkedtek.

- A Vasököl nem megy sehová - lebegtem odébb, alaposan megvárakoztatva a fiatal férfit.

- A Gliese 581... - kezdte Woggon.

- ...elérhetetlen - vágtam a szavába.

Elvörösödött a méregtől és körbeintett.

- Egyszer már megtették az utat.

Kinevethettem volna, azonban nem szolgált rá. Meg sem született, amikor mi elindultunk az ismeretlen felé. Nem ismerte az oda vezető út nehézségeit. Nem feküdt éveket a fémkoporsókban, így soha nem élt át hibernációs rémálmot. Nem javította órákon át a meteor szabdalta burkolatot, nem tette ki magát a motorok másodlagos sugárzásának. A tudása azokra a felvételekre korlátozódott, ahol bíbor mezőket és a kéklő tengereket látott. Felelőtlenség lett volna azt állítani, hogy bármit tudunk a Gliese 581-ről. A saját bolygónkat sem tudtuk kiismerni évezredek alatt, értelmünk csak a kiszipolyozásig ért fel. Alig néhány órát töltöttünk a felszínen, az adatok nagy részét a szondák gyűjtötték be. Az ökoszisztéma alapos kutatásához évekre lett volna szükség.

A felcímkézett minták nagy része bontatlanul hevert valamelyik földi laborban. Nem úgy tűnt, hogy a következő időszakban bárkinek fontosak lesznek ezek a hermetikusan lezárt dobozok.

- Túl nagy a kockázat - mondtam végül.

Woggson felnevetett.

- Akár maradhat is.

A Földre néztem. A karibi térség felett hatalmas fehér örvény kavargott. A hurrikán központjában zöldellő szigetet látva Vefton szavai jutottak az eszembe.

- Itt van ránk szükség.

A fiatal tiszt dühösen mutatott ki az ablakon.

- Itt semmi nem vár ránk!

Megráztam a fejem.

- Ez már nem egyének célokról szól, hanem egy faj túléléséről! - mondtam, és kifelé löktem magam. - Gyávaság lenne elmene-külni, amíg bármi esély van odalent a túlélésre! Többet pedig meg ne lássam a Vasököl fedélzetén engedély nélkül! - szoltam vissza az ajtóból.

Az ügyeletem alatt sokat gondolkoztam a viselkedésén. Nem tudtam megmondani, én hogyan reagáltam volna az ő korában erre a képtelen situációra. Nem ítéltam el, ám biztatni semmiképp nem akartam. Az indítópantelt már napokkal korábban kiszereztem Davies személyes kérésére. Tisztában voltunk vele, hogy nem lehetetlen átkötni a hiányzó részeket, azonban óvintézkedésnek ez is megtette. Szólni akartam az őrnagynak Woggsonról, de ahogy teltek az órák, annyira már nem tűnt fontosnak.

Vefton hajnalban tántorgott be a kabinba. Egyetlen délután leforgása alatt nyolc új beteg került a karanténba, akik közül három állapota a stázis ellenére kritikusra fordult. Nem dörzsölte az orrom alá, hogy igaza volt. Kibújt az overalljából, aztán szó nélkül eldőlt. A feje alig érintette a párnát, máris hortyogott. Fogtam a védőruhámot és kilopóztam a kabinból. Az automatánál teletöltöttem a bögrémet, aztán elvonultam a hidropónikus kertbe.

A halkan szuszogó gépek között friss zöldségillat lengedezett. Már csak a frissen ázott föld illata hiányzott a soha vissza nem térő gyerekkori évekből. Nekidőltem a korlátnak és aprókat kortyoltam a kávéból. Elmerültem a csepegtető berendezésen átkúsó vízcseppek látványában, de közben a Gliese 581c-n járt az eszem. A bolygó ígéretesnek mutatkozott, a légkör annyiban különbözött a földiétől, hogy kevesebb szennyezőanyagot találtunk benn. Bármerre néztünk, pasztell színekben ragyogó növényzet vett körül minket. Érintetlen tájat tapostunk a csizmaikkal, valahogy mégsem éreztem kedvet magamban ahhoz, hogy alapító atyát játsszak abban a távoli naprendszerben.

Emlékszem, ahogy Mushcov leborult és elmorzsolgott pár zsíros rögöt. Lelki szemével kiparcellázott mindent a láthatár pereméig. A csendes folyó partjára pedig odaképzelte a kis orosz falucskát a hagymakupolás templomával együtt. Mögötte állt Li, aki oly szeretettel simított végig a ringó fűszálakon, mint aki azt várta, hogy dalra fakad körülötte a mező. Ivorsson elégedetten hüm-mögve méregette az évszázados fákat. Nem szólt, de már látta az anyagban a leendő rönkházát. Kaufman és Rofelli soha nem tapasztalt egyetértésben térdig gázolt a folyóba, megfélekedtek a legegyszerűbb biztonsági szabályokról, miközben a vízi világot szondázták. Veftonnal ketten maradtunk a leszállóegység mellett. Szomorúan nézett rám a sötét szemével, én pedig megértően bólintottam.

A kommunikátor rezgése ébresztett a merengésből. A doki borzas feje tűnt fel a kijelzőn.

- Ágyban lenne a helyed - mondtam köszönés nélkül.

- Davies meghalt - közölte figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy nekem is lehet jó meglátásom.

Megdörzsölte a halántékát, aztán intett valakinek, mielőtt visszafordult volna hozzám.

- Te vagy a rangidős a fedélzeten. Próbáld meg kézben tartani a helyzetet néhány napig! Nekem most van elég dolgom a betegekkel.

Bontotta a vonalat, mielőtt eszébe juttathattam volna, hogy ő volt a Vasököl másodparancsnoka, és én csupán az asztrogátor. A helyére illesztettem a maszkom, lefújtam a kezem fertőtlenítővel, átküzdöttem magam a túlnyomásos kamrán és a vezérlő felé vettem az irányt. Biztosra vettem, hogy Woggson már el is foglalta Davies posztját a parancsnoki székben. Felkészültem a fenyegetőzéssel tarkított harsány vitára, azonban bíztam benne, hogy nem durvul el a helyzet. Az állandó személyzetet megosztották a történések. Egy részük lebeszélhetetlenül hősként tekintett ránk, pedig láthatták, hogy kimerült emberként éltük át velük ezeket a napokat, a másik részük óvatosan kerülgetett minket, hiszen a fertőzés velünk érkezett a fedélzetre.

Egy űrobjektum üres vezérlőjénél lehangolóbb látványt űrhajós nemigen élhet át. Álltam az ajtóban és néztem a cserbenhagyott konzolokat. A pultok nagy részénél a kijelzőket a statikus vilódzás töltötte be. Ökömbbe szorítottam a remegő a kezem, aztán tízig számoltam és kiengedtem. Lassan végigsétáltam a konzolok között. Néhány helyen korrigálnom kellett a beállításokon, hogy legalább a minimális rendelkezési szintnek megfelelőjünk. A fontosabb vezérléseket átirányítottam a parancsnoki konzolra. Egy ember képtelen megbirkózni egy ilyen komplex rendszerrel, de bíztam benne, hogy valakinek hamarosan megjön a jobbik esze és felveszi a szolgálatát.

Leültem Davies székébe. Külső nézetre kapcsoltam a főmonitoron. Néztem a Föld árnyékából előbukkanó Napot. Naponta tizenhatszor láthattuk azt, amit odalent csak egyszer, engem mégis minden alkalommal lenyűgözött a látvány. Ebből a távolságból a Föld épp olyan békésnek tűnt, akár a Gliese 581c.

Ötven évet töltöttünk távol, ebből negyvenkilencet hiperálomban. Azt hittük, alig ismerünk majd a szülőbolygónkra, ám nagyot tévedtünk. Nem lett sem tisztább, sem elfogadóbb, sem etikusabb. A szegények ugyanúgy meghaltak, a gazdagok ugyanúgy meggazdagodtak. Az emberiség elérte a tizenkétegy milliárd főt, miközben naponta ezrével haltak elten vagy szomjan emberek.

Az űrkorszak hajnalán Steven Hawking kijelentette, hogy az emberiség egyetlen reménye a túlélésre a kirajzás. A tézis immár nem csak egy elvonatkoztatott tankönyvi tétel volt, hanem valós lehetőség. Eltoltuk a határainkat egy másik naprendszerig. Bizonyítottuk, hogy az embernek van keresnivalója az űrben. Az utazásunkat támogató mamutcégek az éves alatt átszöttek a bolygót csápjakkal, tornyaikkal kinyúltak az ég felé, de ott elakadtak. Meg sem próbálták megismételni a lehetetlennek tűnő küldetésünket. Amint eltűntek a jeleink a Naprendszer peremén, a gyávák ordítása elnyomta a bátrak hangját. Fél évszázad állt rendelkezésükre, hogy benépesítsék a Naprendszert, ám a Holdnál messzebb nem jutottak. Nagyon úgy tűnt, az emberiség kudarcot vallott.

Lekapcsoltam a külső kamerát és a vészhelyzeti terv szerint nekiláttam átnézni a rendszereket. Nem kellett sokáig egyedül dolgoznom. A belépők némán oldalogtak a helyükre. Láttam, hogy a csendes biccentésem elegendő biztatás volt számukra a munka folytatáshoz.

A rádiókapcsolat a Földdel két nappal később szakadt meg.

Az ügyeletes szótlánul lépett be az étkezőbe. A kivetítőhöz ment, bekapcsolta és otthagytott bennünket az utolsó beérkező adás felvételével. A haldokló Berlint eltörölte a felszínről egy orosz atombomba, amire senki nem tudott már válaszcsapást mérni. Kaufman szavait hallgattam, miközben azt figyeltem, hogy Woggson gőgösen végignézi a túlélőkön. Csak elvétve találkozott válaszpillantásokkal, aki nem a képernyőt nézte, az maga elé bámult.

- A járvány beteljesítette sorsát - mondta halkán Kaufman. Alig lehetett megismerni a mocskos ruhában. - Egy új világot teremtett, ahol az embernek már nincs szerepe. Elsöpörte a határokat, eltörölte az egyenlőtlenségeket. Akik még élnek, nem tudják, hogy meghaltak. Hiába állítanak mást a kormányok, összeomlott a civilizációnak nevezett színjáték. Nincs élelem, nincs áram és víz. Túlságosan kiszolgáltatottá váltunk a technológiától. A túlélők magányos dinoszauruszokként kóborolnak a felszínen. Megpróbálják begyűjteni a maradék élelmet, de a közeledő tél elől elfutni nem tudnak. Az utcák tele vannak temetetlen halottakkal és falkába gyűlt állatokkal.

Megtörölte a homlokát és nagyot nyelt, aztán a kamerába nézett.

- A túlélők egymással küzdenek, mintha lenne értelme. Magukban hordozzák a kórokozót, bárhova futnak. A különböző tényezők találkozása újabb variánsokat hoz létre, amiktől egy idő után az immúnisak sem menekülhetnek. A Földanya úgy döntött, visszaveszi, amit megpróbáltunk elbitorolni tőle.

Köhögni kezdett. Meg sem próbálta elrejtetni a vércseppekkel tarkított kezét.

- Induljatok a Gliese 581-hez, amilyen gyorsan tudtok!

Woggson körül gyülekezni kezdtek az emberek. Értelmetlen lett volna ebben a helyzetben vitába szállni vele, ezért kifelé indultam. Vefton az étkező falának támaszkodott és elkapta a karomat.

- Földanyának semmi köze ehhez - súgta a fülembe.

Hátrahököltem a bűzös leheletétől. Soha nem láttam egyetlen kortyot sem inni, pedig körbeutaztatták velünk a világot és folyamatosan tukmálták belénk a jobbnál jobb italokat. Bármit is töltött magába, el kellett volna törni a készítő kezét. A doki dühösen rántott közelebb, ahogy próbáltam odébb húzódni.

- Mi öltük meg őket! - sziszegte közvetlen közletről az arcomba.

- Te, én, Kaufman, Ivorsson, Rofelli, Mushcov és Li.

- Részeg vagy - ráztam le a kezét magamról.

- Gyilkosok vagyunk mindannyian! - ordított utánam, aztán lehányta a ruháját.

Woggson kísérte vissza a kabinba Vefton. Vártam, hogy majd

mond valamit, de csak biccentett és magunkra hagyott minket. Megküzdöttem vele, amíg lerángattam a dokiról a bűzlő ruhákat és lefektettem. Felnézett rám, szeme sarkában könny csillogott.

- A sugárzás - motyogta. - A kurva sugárzás!

- Aludd ki magad!

- Mi hordtuk körbe a Földön a mutáns vírust! - nyögte, miközben betakartam.

- Csss!

A kilátóban nem akartam, hogy felemlegesse az örült elméletét, ezért hagytam magára az önsajnálataival és a háborgó gyomrával. Nem hittem neki. Nem akartam hinni neki. Annyira belefeledkeztem a gondolataimba, hogy Woggson kabinja előtt kaptam észbe. Visszaléptem két lépést és benéztem a nyitott ajtón. Régen éreztem magam ennyire ostobának.

- Doki, a komphoz! - kiáltottam futtában a kommunikátorba. - Most!

Szó szerint beesett a zsilipajtón. Zártam az ajtót és lerobbantottam a kétszemélyes leszállóegységet az állomásról. Vefton nem kérdezett, elfoglalta magát az ötponthoz hevederrel. Begyűjtöttem a hajtóműveket, aztán gondolkodás nélkül tövig nyomtam a gázkart. A középkonzolja vetített képen gyorsan távolodott az állomás duplaküllős építménye. A Vasöklő a Földdel ellentétes oldalon hagyta el a dokkot és gyorsan távolodni kezdett. Woggson biztos akart lenni a dolgában. A gyorsító fokozatból felcsapó láng végigseperete az építményt. Először nem láttunk semmit, aztán tűz lobbant a főzsilipet a lakómodullal összekötő átjárónál.

A doki színe gyorsan változott, ahogy átfordítottam a gépet. Teljes sebességgel zuhanni kezdtünk a Föld felé. Ő látta a képen a robbanást, ami milliárd darabra szaggatta szét az állomást, engem lefoglalt a sikló pályájának korrigálása. A hővédő kerámia-burkolatot használtam pajzsaként a záporozó darabok ellen, közben azt számolgattam, hogy talán előbb lépünk be a légkörbe, mint hogy a lapok komolyabban megsérüljenek. A szemem sarkából láttam, ahogy Vefton a távolodó űrhajót nézi.

- Túl kevesen vannak. Nem fog nekik sikerülni - mondtam.

Vefton rám nézett.

- Ahogy nekünk sem! - közölte rezignáltan.

A sikló orránál felizzott a levegő. Igazítottam a kormányon.

- Lásd be, jobb az esélyeink, de te döntesz, doki! Ha úgy gondolsz, hogy csak rontunk a helyzeten, akkor más belépőszöveget választok.

Rövid hallgatás után felém nyújtotta a kezét.

- Fura egy ember vagy te, Jorn - mondta, majd, miután kezet ráztunk, előre intett. - Keressünk egy leszállóhelyet!

Kiss Márton Gyula: Mecha

Nap le

F. Attila

* Gyári, de mindegy, milyen ablakból kikönyökölve bámulom az egyszerű, nem túl látványos, szokványos, semmitmondó Naplementét. S a még egyszerűbb, sitty-sutty módon összemázolt, karcolt eget, s fakó mihaszna színeit. Vagy várjunk. Lehet, megint fent felejtettem a torziós elmebúvárszemüveget. Ja. Hát persze.

* Megint lement egy nap. Így már más a fénye! Ahogy hunyogtat kifelé.

* Nap, mi kedves szerető, de már régen nem úgy szemléljük, de még mindig az, és az is marad. Épp letépett egy lapot a naptárból, melynek minden oldalára viccesen azt firkálta: „jössz vagy maradsz?” És mire azt mondanád: öö..., már le is tépte a következőt. Az uncsi Naplemente mindenit! Már megint egy Nap, egy lakott bolygó, meg Úr, meg Úr, meg élet. És ha nem szorul a szemüregre szemüvege, mily szívet karcoló, a hevenyészve, sitty-sutty módon oda mázolt unalom, a már nem is oly fakó és véges égen!

Rejtelmes Bongo, avagy mi történik az eltűnt expedíciókkal?

dryka

Egy ág recscent a talpa alatt. Legalábbis remélte, hogy csak egy ág az. Kevéssel ezelőtt a recsegés egy jókora bogár kitingpáncéljától eredt. Tenyéryni méretű levélre taposott, a bogár az alatt bújt meg. Nem láthatta. De talán jobb is, hogy elpusztult. Nem tudhatja, nem valami mérgező rovarpopuláció tagja volt-e, amely előszeretettel támad mozgó, testmeleggel bíró célpontokra.

Félrehajtotta az arca előtt lógó liánokat. Akár a fákról lecsüngő kígyók – kirázta a hideg. Találkoztak már éppen eléggel, mióta az expedíció elkezdődött. Akkor még hatan voltak, mostanra egyedül járta a bongói őserdő mélyét.

Két nappal ezelőtt valami rátámadt a táborukra. Nem tudja, mi lehetett az. Nagy volt, szürke és elképesztően szőrös. Talán egy gorilla, egy szürke gorilla. Bár ilyen árnyalatúról még nem hallott, de elképzelhetőnek tartotta, hogy egy mutálódott példányhoz volt szerencséje, vagy egy másik állattal való kereszteződésből jött létre. Megeshet, hogy a jetivel. Igen, ha a gorillát kereszteznénk a jetivel, minden bizonnyal szürke lényt kapnánk. Egy gotit.

Miután ezt végiggondolta, megállt. A kezében lévő madzag elfogyott. A felszerelésükből mindössze ez maradt nála. A goti támadásakor valamennyien más-más irányba széledtek szét, és a fejvesztett menekülés után úgy gondolta, a zsinag végéig egy fához köti, hogy a többiek rátaláljanak, vagy ha netán nem a megfelelő irányba indult volna el, visszataláljon a kiindulópontba, hogy aztán más merre próbálkozzon ismét. Csakhogy már két napja bolyongott víz nélkül, és tudta, hogy azon az úton, amelyiken idáig eljutott, nem is talál. Letekintett a kezében tartott madzag végére, és nehéz szívvel, de elengedte. Ezzel teljes egészében átadta magát a bolyongásnak, de ami még inkább megrémítette, hogy a bizonytalanságnak is.

Tudta, hogy az őserdőben van egy folyó, de a feljegyzéseik és az iránytű a táborban maradtak, azok nélkül pedig nem talál oda. Csak a szerencséjében bízott, de az erejével együtt azt is mind inkább maga mögött hagyta. Gyötörte a szomjúság. Utoljára hajnalban jutott némi harmathoz, amit a levelekről nyalogatott le.

Ahogy haladt, a növényzet is megváltozott. Egyre több színpompás virág csábította mézédés illatával, de ellenállt nekik. Tisztában volt azzal, hogy ezek a növények mérgezőek és így

próbálják magukhoz csalni az áldozataikat. A szomjúság, az éhség és a fáradság már olyannyira elgyötörték, hogy térdével a zöld levelekre rogyott, majd tompa puffanással leterített vadként terült el.

Nem tudta, mennyi ideig lehetett öntudatlan, de amikor magához tért, szájából eltűnt a szárazság, és a testét is könnyűnek, kipihentnek érezte, mintha lebegne. Először azt hitte, meghalt.

Felnyitotta a szemét. Egy ágakból és levelekből tákolt kunyhóban találta magát. Elveszettek hitt társai körülötte álltak, és fába vájt edényben illatos folyadékkal kínálták. Élvezettel itta meg, miközben hallgatta beszámolójukat, hogyan találtak egymásra és erre a helyre.

Mikor kikísérték, odakint egy kis mező fogadta. Egy mező valahol a dzsungel rejtékében – akaratlanul is elmosolyodott a gondolon. A mezőn több kunyhót is látott, középen pedig egy csapat embert, akik tüzet raktak és fáklyákat szúrtak több helyre is. Mint megtudta, ezek az emberek is egy-egy expedíció tagjai voltak, amíg meg nem támadta őket is a goti, és azóta sem találják a kiutat.

Amint teljesen leszállt az éj, és már csak a tűz lobogó fénye világította be a tisztást, mindenki az illatos italt kortyolgatta. Azt mondták, a helyet körülölelő fák termése: nagy, szürkészöld, puha gyümölcs. Némelyikük már évek óta ezen él: oltja a szomját, az éhséget és csökkenti a kilátástalanságot.

A gyümölcs leve valóban jókedvre derítette őket. Csakhamar éneklésbe és táncba fogtak. Ő gyorsan kimerült. A kétnapi bolyongás nyomait még nem tüntette el teljesen az ital. A kunyhóhoz ment, amelyikben felébredt, és leült az ajtajába.

Az ital és a kántálásba fordult ének most az elméjét hívta táncba. Egy szédült, örjítő táncba. A tűz adta félhomályban mindent egyre szürkébbnek látott. Már nem tudta, hogy vajon csak a képzelete játszik vele, vagy pedig valóban meghalt, és lelke az őserdő fogóságában ragadt többi sorstársáéval együtt. Esetleg még mindig öntudatlanul fekszik valahol, és mindezt csak álmodja.

A kunyhókkal és fákkal körülvett mezőn gotik csoportja lejtette örjögő táncát a szeme előtt.

Dawn Bar

A Végítélet után

Vörös homok borította az országutat. Már három napja nem találkoztak senkivel, éhesek, fáradtak voltak. Egy hónapja indultak el a Holtak városából, az északi part legnagyobb aranyvárosa, Zöld Szigete felé.

Ötven évvel ezelőtt nagy volt a forgalom. Kereskedőkkel, zarándokokkal, kalandorokkal éppúgy lehetett találkozni errefelé, mint a szomszéd országokból nincstelenség elől menekülő földönfutókkal. A tartomány gazdag vidék volt, földje az ország éléskamrája volt, bányái kimeríthetetlenek voltak, a körülötte lévő tanyákon kövér és egészséges állatok legelésztek békésen a mezőkön.

Addig a bizonyos napig...

Végítéletnapjáig. A Harmadik világégésig.

Ami nagyon fontosá tette ezt a tartományt, az a kereskedelem volt. Ez a hely volt nem csak az ország, de a szárazföld legvédehetőbb városa volt, sziklás heglánc határolta. Zöld Sziget az egyetlen város, ahol a legnagyobb földalatti édesvízű tavát lehetett találni. Az áruk és az utazók országúton áramlottak a földrésze belseje felé.

A Motel helyét szerencsésen választották meg: elég távol a várostól, hogy az utazó kellően elfáradjon és megszomjazzon, de nem is túl közel a Reménytanyához, nehogy az utazó egy legyintéssel továbbhaladjon mellette. Így aztán a tulaj nem panaszkodhatott a látogatók hiányára, a szobák sosem maradtak üresen, még az udvaron lévő asztalok is állandóan el voltak foglalva. Herceg bosszúsán mérte végig a zsúfolt udvart.

Testőreivel, akiket Gólemnek és Gilisztának szólított (az igazi nevüket sosem kérdezte), már nagyon fáradtak voltak, szükségét érezték egy kiadós ebédnek és némi pihenésnek. A népes vendégsereg látványa azonban nem sok jóval biztatta őket.

- Ha nincs hely, majd csinálunk - morogta és leállította motorját, saját készítésű Harley-Davidsonját, a többiek követték példáját.

Az motel mögül mezítlábás fiú rohant elő és a motorokat bámulta. Herceg egy doboz dohányt dobott a porba, s amikor a fiú lehajolt érte, vasalt csizmás lábával alaposan fenéken billentette, a gyerek, testőrök hangos röhögése közepette, vérvörös arccal tápázkodott fel.

- Mosd le és töltsd fel a tankokat! - dörrent rá Gólem.

A tulaj sietett eljűk.

- Uraim - tördelte a kezét -, telt ház van, de bizonyára sikerül helyet találnom önöknek...

- Én már találtam - vágott közbe gőgösen Herceg a tartomány legerőszakosabb bandának vezére.

- Ott a fa alatt, azt az asztalt akarom. Intézkedj, mert éhesek és szomjasak vagyunk.

* * *

Vén harcra lassan, komótosan kapargatta le a jókora csontokról a húsdarabokat. Egyedül ült az asztalnál, a vendégek az idősebb koldus láttán inkább másutt kerestek szabad helyet maguknak.

Nem a széles váll és duzzadó izmok, nem is az asztalhoz támasztott súlyos vasrúd, amin egy különleges koponya volt, riasztotta el őket... sokkal inkább az öreg arckifejezése. Feje borotválva volt, de a füleit eltakarták ősz szálakkal átszőtt hajának vasgyűrűvel össze fogott fűrtjei, amik a tányérjába lógtak. Mély ráncokkal barázdált, csokoládébarna arca állandóan valamiféle furcsa fintorba torzult, időnként bamba vigyorral nézett körbe és érthetetlen szavakat dünnyögött maga elé.

A tulaj lépett mellé és megbökte az oldalát.

- Mi van má...? - horkant rá az öreg.

- Fejezd be a csámcsogást, kell a hely!

- Még van hús - bökte meg a csontot.

- Nincs hús - szólalt meg mellette egy gúnyos hang.

Herceg a lefűrészelt csövű puskájával a tányér alá nyúlt, és hirtelen mozdulattal a földre borította a tartalmát. Vén harcra az itala után nyúlt.

- Sör sincs - röhögött fel a Gilizta és feldöntötte a korsót.

Az öreg bizonytalanul felállt.

- Akkó megyek - bökte ki és a vasrúd után nyúlt.

A kocsmáros összerezett.

Remélem, nem vette észre, hogy a többi vendég maradékát találtam fel neki - gondolta aggódva.

Az öreg azonban csak a disznóbőről készült zsákja után nyúlt.

- Fizetni ki fog? - szedte össze bátorságát a tulaj.

- Fizetni... Pénz... - dünnyögte.

Zsebébe nyúlt és ügyetlenül matatni kezdett a markába került kacatok között. Egy döglött fehér egér, színes üvegdarabok és madárcsontok között néhány apró aranyrög csillant meg. A tulaj megunt a szerencsétlenkedést, kiemelte a szeméthalom közül a két legnagyobb aranyrögöt.

- Ennyi elég és most tűnj el, az úton tágasabb! Elriasztod a vendégeket!

Az öreg tétova léptekkel elballagott.

- Afféle félkegyelmű lehet, túl nagyot csaphattak a fejére valamikor - szabadkozott a tulaj. - Az asztal az önöké, uraim.

* * *

Sötétedet, amikor Herceg és a két alvezére elhagyták a vendéglőt. Bőséges ebéd, az elfogyasztott sör és a néhány órás pihenés után jó hangulatban vágtak neki a Zöld Sziget felé vezető útnak. Hús-harminc kilométert sem tettek meg, amikor az élen haladó bandavezér felkiáltott.

- Nézzétek! Egy régi ismerős!

Egy bokor tövében az öreg üldögélt, ferde vigyorral szemlélve a közeledőket.

- Hé, te ott! Milyen dolog, hogy ülve fogadod a régi cimboráidat? - kiáltott rá a Gólem.

- Út lenni fárasztó - dadogta az öreg.

- Megsértetted Herceget - léptetett hozzá a Gilizta.

- Ez vért kíván!

- Én békés, nem harcol - tiltakozott az öreg.

Hangos röhögés volt a válasz. Mindhárman leszálltak a motorokról és közrefogták az öreget.

- Te, lenni harcos, és mi téged felaprit - utánozta Herceg.

- Vedd elő a vasrudadat!

- Vasrúddal nem harcol - erősködött az öreg.

- Majd segítünk! Adjátok a kezébe!

Gilizta megragadta az öreg vasrúdját, ami a földre volt szúrva, de erőlködése hiábavaló volt. Gólem odalépett, hogy segítsen. Nem bírták kihúzni, mindhárman meglepetten kiáltottak fel.

A vasrúdról csak a vastagon rá rakódott rozsda perget le.

- Ez a vasrúd tényleg nem harcol - gúnyolódott Herceg.

- Lenni csupa rozsda, de mi segít, megtisztít!

Ledobták a földre, körbeállták és levizelték.

- Törölgesd meg, nehogy megint rozsdás legyen! - vetette oda a Giliszta, miközben újra motorra ültek.

A kis csapat hamarosan eltűnt az út kanyarulatában, egy kis facsoport mögött. Az öreg arckifejezése hirtelen megváltozott. A bamba vigyort mintha a szél fújta volna el, komor, vészjósló tekintettel nézett a távozók után. Odalépett a vasrúdhoz, felemelte.

- Bocsáss meg! Nem tehettem másképp - suttopta.

Hangjában nyoma sem volt az idióta kejtésnek. A koponya felvillant, a rúdról apró szikrák hullottak a földre.

- Értem. Úgy legyen! - bölintott az öreg.

Lehajolt, egy maréknyi sarat kapart össze a bűzös földről, tenyerében képlékeny anyaggá gyúrta, majd három apró emberalakot formált belőle. Disznóbőr zsákjából, egy rejtett rekeszből csillogó port szórt a figurákra, majd a közeli bokorról tépett tüskével mód-

szerezen összeszurkálta az apró szobrocskákat.

Az út kanyarulata mögül fájdalmas ordítások hallatszottak. Az öreg néhány pillanatig még várt, majd egy határozott mozdulattal egyetlen golyó bíssá gyúrta a figurákat, a földre dobta és rátaposott.

Az ordítások egyetlen halálsikollyal félbeszakadtak. Motorok bögése hallatszott egy ideig, majd néma csend.

Vén harcsa, a Fényörzök Öreg fővezére megcsóválta fejét, majd összeszedte holmijait, sóhajtva nekivágott a Zöld Sziget felé vezető útnak. Hosszú vándorlás áll még előtte, amíg eljut a Bázisra. Hosszú ideig kell még viselnie a félkegyelműség álarcát, túrnie a megaláztatásokat. A zarándokút alatt azonban nem használhat fegyvert, még védekezésre sem - ezért az álca.

Egy harcosba bárki, bárhol beleköthet, de ki bántana egy bolondot?

Még szerencse, hogy a fekete mágiáról megfélemedtek az Istenek...

Három lépés

edwardhooper

Csak még egy lépés... és megvan a harmadik!

Adrian Halfar úgy érezte, hogy a koponyáját aroncsként szorítja a perzselő hőség. A pokoli forróság katlanná változtatta a völgyet. Mintha az egész tájat bedugták volna egy hatalmas sütőbe, majd magára hagyták, hogy hadd főjön a saját levében. Az izzó, fortyogó levegő lustán lebegett a ropogósra sütött talaj felett. Halott, háborzongatóan sivár táj volt. Kietlenségét csak még kínzóbbá tette a fehérre égetett koponyák szemüregéin átvicssorgó szél visítása. Lábai alatt mindenféle csont ropogott. Oly ösvényt jelölve ki az idetévedőknek, mely vége nem lehetett kétség. A száraz csontok borzalmas recsenése a túlvilág dalát játszotta. A halál rajtuk dúdolta a nyersen felfalt életek kínjait. A kedves, kis menüett küzdelmekről, elcsigázottságról és a végtelenbe kapaszkodó reményről zümmögött. Kaput nyitott a lemészárolt lelkek sírásához. Az idejekorán eltávozottak vértől csöpögő, omlós húsán lakmározott. S mikor leszopogatta a csontokról a porhanyós cafatokat, odadobta őket a szurdok dühöngő lángolásának.

A beszívott levegő végigperzselte a torkát, majd a légcsovét. Nemcsak a légvétel, hanem a mozgás is őrzítő fájdalommal járt. Hunyorgott. Az éles, vakító fény retinájába karcolta a külvilág könyörtelenségét. Valahol, agyának legmélyebb zugában ott pislálkolt a felismerés, hogy a sivatag szép lassan elmajszolja az ő húsát is. Ugyanakkor azt is nagyon jól tudta, hogy ha élni akar, akkor mozognia kell. Összeszedte magát, tett ismét három lépést, majd imbolyogva megállt. Kezét szeméhez emelve kémlelte a gyilkos tájat. Vörösen és fehérén acsarkodó sziklákat látott. Minden vibrált, amerre a szem ellátott, vad táncot jártak a formák, sitergve amorf alakzatokká forrtak egybe. A világ szürreális festménnyé változott Adrian elméjében.

Ismét három lépés. A föld felett lángrozsák nyíltak, s kibontva szirmaikat végigperzseltek Adrian testét. Minden mozdulatnál úgy érezte, mintha mázsás súlyokat kellene mozgatnia. A három lépés három kilométernek tűnt. Energiájának java része is a semmibe vészett. Fogytán volt az ereje. Pedig mozognia kellett. Csak így élhette túl. Dülöngélve megállt. Azon kapta magát, hogy megváltásként csalogatja a gondolat, hogy elvágódjon a földön, feladja és hagyja, hogy a végzet hűvös ujjával elpárologtassa a

szemvedés és fájdalom égető hullámain. A gondolat oly makacsul körözött felette, mint a dögre éhes keselyű.

Aztán testet öltött egy másik gondolat. Nem számított már a múlt! Járhatott volna rosszabbul is. Megtehették volna, hogy a kősivatag szélén egyszerűen lelövik és elkaparják a hulláját. Nem így történt. Még élt! A benne pislákoló élet azzal a felelősséggel terhelte Adriant, hogy lépnie kellett. Kettő lépés megvolt, jöhetett a harmadik is. Nem hibáztatta őket. A helyükben ő is így tett volna. Hisz előre megmondták, hogy ez fog történni, ha megszegi a szabályokat. És ő, mint mindig, megszegte a szabályokat.

Zihált, felnyögött és vánszorgott három lépést. Úgy araszolt, mint egy lusta teknős. Adrian elvigyorodott, mert elméje a teknősré rögzítve a Zénon-paradoxont asszociálta. Katlan pszichológia, sivatagi analízis. Ha túléli, akkor talán még alkalmazni is fogja. Túlélő túra öngyilkosoknak. Micsoda paradoxon! A teknős mindig legyőzi a gyors lábú Achillest. Ha a teknős araszolással tudott győzni, akkor talán ő is túlélheti. Talán... ha elég kitaróan vonszolja magát.

Ismét három lépés. Élet és halál viaskodott benne, érte. Mintha egy kártyaasztalnál lett volna. És minden azon múlt, hogy milyen lapot húz. Ha csak azon múlt volna, hogy húz egy lapot! Csupa „ha” kóválygott a fejében. A lehetőségek hatalmas tárháza nyitotta meg a kapuit lelke előtt. Csábító sanszok, fantáziák, meg nem valósult jövők csalogatták a káprázat felé. Csak le kellett volna feküdnie a földre és hagyni, hogy a hallucinációk széles tárháza ölelje magához, tegye magáévá és végül dobja el magától, mint egy darab, ócska rongyot.

Összeszedte magát és lépett hármat. Azon morfondírozott, hogy még mennyi ideig húzhatja. Még egy napig? Egy óráig? Egy percig? Megrázta a fejét és elhessegette a vég gondolatát. A véget, mely lelkének gravitációs kútja volt. Gonosz csábítóként húzta magához, hogy megadja neki a pusztulás csókjának borzalmas ízét. Egyszerre volt édes és rothadtak benne az alvilág elbomló cafatjai. Összeszorította a fogát, a teknősré gondolt és lépett.

Iszonyatos erőfeszítéssel felemelte a lábát, letette a földre, majd felemelte a másikat és megparancsolta izmainak, hogy azt is letegyje a földre. Addig utasította lábait, míg megvolt a három lépés.

Adrian azon kezdett csodálkozni, hogy még mindig életben van. Anyja mindig azt hajtogatta, hogy Adrian ősei milyen erősek voltak, mennyi mindent kibírtak, és a legmostohább körülményeket is túléltek. Adrian elröhögte magát. Vajon ebben a helyzetben, mit mondana az anyja? Anyja, apja halott. Már nem mondanak semmit. Nincs senkije, aki otthon várna. Hisz ki akar együtt élni egy szabályszegővel?

Jennyt sem hibáztatta, mert elhagyta. A lány kész idegroncs lett mellette. A végén Adrian javasolta, hogy menjen. Nem bírta nézni, ahogy emésztí magát, ahogy éjszakákat virraszt át azon rettegvé, hogy Adrian élve tér-e vissza a ragadozóktól hemzsező éjszakából. Mikor a lány összekapolt és eszeveszett gyorsasággal elköltözött, összetört benne valami. Lelke az üresen kongó vödörhöz vált hasonlatossá. Most is kongott. A kaszás dobolta rajta a tetemre hívás ritmusát. Ocsmány, kitaszított szörnyeket hívott, hogy lakomázzanak Adrian testén és lelkén.

Itt volt az ideje, hogy tegyen még három lépést. Kis lépés az emberiségnek, de nagy ugrás Adriannak! Az emberiség üdve nem érdekelte. De az emberiséget sem érdekelte Adrian. Kilökték és magára hagyták ezen az istenverte helyen. Adrian az emberiséget sem hibáztatta. Az emberiség már csak ilyen. Minden szentnek maga felé hajlik a keze. Adrian is az emberiséghez tartozott. Mindig is a saját üdvét kereste. A jó sosem volt elég számára, még több kellett. Aztán a még több jó elpárolgott a semmibe. A pénz úgy folyt ki az ujjai között, mintha vizet markolt volna. De mit is ért volna ebben a pokolban a pénz? Meginni, megenni nem tudta. Kacat volt, értéktelen lom, mely semmiféle jelentőséggel nem bírt. Legfeljebb szemfedőnek lehetett volna használni.

Mikor kihozták a sivatagi pokol szélére, kezébe nyomtak egy mobilt. Azt mondták, hogy ha már nem bírja, hívja őket. Akkor jönnek és megmentik. Az lesz a jel, hogy elfogadta őket, hogy behódolt nekik. Adrian mindig is makacs volt. Semmilyen segítségből nem kért. Mindig ellökte a segítő kezeket. Mondván, hogy semmi sincs ingyen. Mindennek megvan az ára. És a segítség ára legtöbbször, a szolgaság. Így Adrian, összetörte a mobilt és a darabjait jó messzire hajította. Hogy kellett volna most ez a mobil!

Térdre rogyott, majd négykézláb ereszkedve próbált három lépés távolságot előre csúszni. Valahol a katlan belsejében járhatott. A kénköves inferno gyomrában. Az alvilág tüzei emésztették testének minden molekuláját. A víz lassan emlékké vált számára. Sejtjei összeestek, magukba zárkóztak és szép lassan feladták működésüket. A következő pillanatban ő is feladta. Elterült a földön, kinyúlt, mint egy béka. Várta a halált. Képzeteiben az élete eseményei peregték. Hangokat hallott, melyek vagy ócsárolták, vagy simogatták. Szörnyeket látott, melyek a földből nőttek ki és őt akarták felfalni. Megragadták, és cipelni kezdték ernyedtestét. Szemei előtt a világ hátrafele araszolt. Ez csak is a vég lehet! Abszurd volt az a tudat, hogy valaki, vagy valami cipeli. Csizmája sarka kacskaringós nyomot hagy a porban. A túlvilág lehet ilyen abszurd. Hátrafelé araszoló világ!

Az élet már csak nyöszörgött a testében, mikor valami belefűrődött a könyökhajlatába. A következő pillanatban jeges érzés kezdett felfelé kapaszkodni a válla irányába. Hátborzongató volt azt

érezni, hogy az egyik karját dermesztő hideg veszi körül, míg testének többi részét a forróság öleli körül. Valaki megemelte a fejét és vizet öntött a szájába. A víztől köhögési roham tört rá, amitől öklendezni kezdett. Kinyitotta a szemét és körülnézett. Maga előtt egy ismeretlen férfi látott. A fickó napszemüveget hordott, fején széles karimájú kalap trónolt. Miközben fürkészően mustrálta Adrian arcát, rávigyorgott. A pasas vigyorgásában volt valami rókaszerű. Sunyi volt, alattomos és megértő. Adriant kiverte a víz. Arra gondolt, hogy ez csakis a Sátán lehetett. Semmi kétség, meghalt és Lucifer kízókamrájában volt. Végül is megérdemelte, amilyen életet élt. Nem hibáztatta érte az égieket. Pár perc múlva azonban teljes mértékben tisztába jött azzal, hogy nagyon is élt. Nem volt itt pokol, nem volt is Sátán. De akkor miért mentették meg? És ki ez a pasas?

A fickó megfordult, tett három lépést és beleugrott egy gödörbe, amit láthatóan már jó ideje szaporán ásott. Adrian jobban volt. Felkényökölt és megnézte a karját. Infúziót kötöttek bele. A sivatag kellős közepén! Adrian kitepte a tüt a karjából és imbolyogva felállt. Mikor a férfi felnézett és meglátta a dülöngelő Adriant, abbahagyta az ásást, és kimászott a gödörből. Megállt Adrian előtt és ismét elég hosszan mustrálta. A néma fürkészés közben előrenyúlt, és leporolta Adrian ingét. Hajmeresztően gondoskodó mozdulat volt. Mintha csak az anyja csinálta volna, vagy Jenny. De ez nem Jenny volt és nem is az anyja. Be is bizonyította. A következő pillanatban az oldalához kapott és előrántott egy pisztolyt.

Adrian rábámult a fegyverre. Forgótáras, mívesen megmunkált, gyöngyházás markolatú revolver volt. A fickó továbbra is vigyorgva, elővett egy golyót, felemelte és a napfényben mustrálva beletette a tárba. Aztán megpörgette a tárat. A tár, mint egy ruletterékben a labda, kattogott. Mikor a forgás lassult, fogta a fegyvert és Adrian kezébe nyomta. Ráillesztette az ujjait és felemelte Adrian kezét úgy, hogy a fegyver csöve Adrian halántékához nyomódott. A pasas továbbra is szélesen bazsalygott. Adrian bambán bámulta hóhérvát. Más nem lehetett. Szóval így lesz vége! Megmentették, hogy szétloccsantsa az agyát. Adrian mereven nézte a férfit. Szinte szuggerálta. Homlokán patakokban folyt az izzadság. A bakó szélesen vigyorgott.

Lövés dörrent! Hangját hosszú ideig dobálták a sivatagi sziklák. Néhány pillanat múlva beállt a csend. Adrian előtt a bérnyilkos holtan hevert. Arca helyén hatalmas lyuk tátongott. Agya véres cafatkái beterítették a környező kőveket. Adrian pislogott egyet, majd még egyet. Ránézett a pisztolyra, majd hirtelen eldobta. Odament a fickóhoz. Belenézett az arcán éktelenkedő gödörbe. Nem vigyorgott, csak megcsóválta a fejét. Megfogta a hulla lábát és a gödörhöz vonszolta. Belelökta a gödörbe és rálapátolta a kiásott földet. Ezután odament a halott férfi kulacsához és nagyot húzott belőle. Hosszan, ráérősen ivott. Ránézett a sírra. Ez egyszer Adrian húzta a jó lapot. Megvonta a vállát és beült a fickó terepjárójába. Kezét rátette a kormányra és kibámult a szélvédőn. Elgondolkodott a szerencsén. Nem hibáztathatta érte a férfit! Tudták jól, hogy milyen Adrian! Tudták jól, hogy mindig megszegi a szabályokat.

A portás

Kozma Norbert

Tíz éve dolgozom a pokolban. Az üveglablakozott lépcsőház miatt – amiben a budinyi portásfülke is található – a forráság stimmel, csak annyi, hogy nálunk különféle teremtmények helyett pénzüket hova tenni nem tudó, felfuvalkodott barmok, magatehetetlen vén nyuggerék és az agyukat is elszívó, apuci pénzén élősöködő tinédzserek élnek. Bár alapvetően különbözőek, egy dologban mind egyformák: annyira magyarazzák az igazukat – bármilyen ügyről legyen is szó –, hogy a nyáluk az arcomba fröcsög. Ha a felettük lakók vesznek egy korcsot, ami egész éjjel vonyít. Ha a közös udvaron valaki cigarettacsikket hagy. Ha rájuk szól az ember, hogy ugyan, ne menjenek már többet a tetőre holtrészegen, mert ha ne adj' Isten lefordulnak róla, fejest állnak a betonba. Aki itt megengedhet magának egy ingatlant, az csóró nem lehet. Egy évtizede nyalom kristálytisztára a seggüket kortól függetlenül.

Szétvet az ideg. Rühellem, amikor ilyen váratlan helyzetekre kell költenem, de muszáj leintennem egy taxit.

– A belvárosba, kérem! – hadarom, és bepattanok a járműbe. Aztán megadom a pontos címet a sofőrnek.

– Rendben, már indulunk is – mondja, és beletapos a gázba. – A környékről való? – érdeklődik.

– Igen – felelem –, és nagyon sietek.

– Munka?

– Mi más?

– Mit csinál?

– Portás vagyok.

– Portás? – hökken meg. – És futja taxira?

– Áh, nem! Csak késésben vagyok, mert nem jött az a rohadt busz. – Telefonomon állandóan az időt figyelem.

A sofőr most a vezetésre koncentrálna, de észreveszem, hogy folyton vet rám egy-egy lopott pillantást a visszapillantón keresztül. Fintorog, amikor elhaladunk egy csapat biciklis mellett. Majd egy iskolás csoportot hagyunk el, ő pedig a fejét rázza.

– Mit szól ehhez? – kérdi, és ujjával egy, az út mellett fákat ültető, négytagú brigádra mutat. – Kéthete minden nap eljövök erre, és mindig látom őket. Az a vicc, hogy kéthete is ugyanennyi facsemete volt leszúrva a földbe.

– Értem – válaszolom, mert úgy illik, ha valaki kérdez, de egyébként nem fűlik a fogam az eszmecséréhez. Inkább csendben élvezném az utat, mielőtt emberek százaai üvöltöznek a képembe a napi postájukat keresve rajtam. Hogy szóljanak, eldugult a WC-jük, és hívják szakembert. Hogy utasítsanak, beszéljek a felettük lakó fiatalokkal, akik hajnali háromig bömböltették a zenét. Leccsesszenek, amiért nem segíték cipelni a fél kilót nyomó aktatáskájukat. Nem nyitom ki nekik az automatikusan nyíló ajtót. – Zavarja? – kérdem.

– Magát nem? A mi adónkból kapják a fizetésüket, és nem kell tenniük érte semmit. Ellébecolják az egész napot, kint vannak a szabadban, ökörködnek, mintha valami kibaszott baráti összeröffenésen lennének a hátsókertben a barbecue körül. Maga meg mehet vissza a szűk portásfülke falai közé ma is.

Fogalmam sincs, honnan szedi mindezt, de ennél pontosabban magam sem mondhattam volna. És folytatja:

– Hogy csicskázassák, mint valami rabszolgát. Hogy öregasszonyok hívják fel, mert összehugyozták magukat, és segítsen kimenniük a klotyóra... mintha lenne még értelme. Hogy dögne-

hez bútorokat tologatassanak magával át a nappaliból a hálóba, három nappal később meg vissza, mert nem megy a fosbarna a halvány rózsaszín falakhoz.

Nagyot fújok, és bámulom inkább az ablakot. Kidőlt oszlopok váltogatják egymást. Bár még mindig a külvárosban vagyunk, ilyen látványra nem számítottam. Kutyaszar gőzölög kétlépésenként, körülöttük döglegyek cikáznak. Kilapult macska az út közepén, amin mi is áthajtottunk. Neki már úgyis mindegy. Zötykölődünk a kátyús aszfalton, émelyegni kezdek. Rám tör a hányinger, kétségbeesetten kalimpálok a kezemmel a sofőrnek, mert megszólalni már nem tudok. Mindhiába, csukott szemmel dobom ki a taccsot valahova a lábamhoz.

– Látja azt a limót? – kérdi a sofőr. Kinyitom a szemem, de a hányásnak nyoma sincs. – Hallja?! Nézze azt a limuzint!

– Mi van vele? – szuszogom.

– Csak az, hogy valami öltönyös-nyakkendőös pöcs ül hátul.

– Ja, valószínűleg. És?

– Két olyan nő térdel előtte, és fényesíti a farkát, amelyeneket a magunkfajta szerencsétlenek csupán a tévében láthatnak. Nem bosszantó?

Tekintetünk összeér a visszapillantóban. Az övé dühtől sötét. A szája tovább mozog:

– Olyan gazdag faszok, mint akik magát ugráltatják. Elküldik újságért. Felhívják, hogy szereljen össze egy ikeás polcot a nappalijukban, mert ők túl hülyék hozzá... vagy csak baszott lusták. Persze pénzt nem adnak, de ha öt percnél tovább tart, sürgetik, és folyton azt vágják a fejéhez, hogy a picsába lehet ilyen rohadt lassú, ők vendégeket várnak. Olyanok, akik leparkolják a verdáikat az épület előtt, holott jól tudják, az szabályellenes, és magának az a munkája, hogy szóljon érte, de ők inkább a veszekedést választják. A balhét. Örülnek, ha elbaszhatják egy jónak induló napját. Ez a hobbijuk. Ebben lelik örömeiket. Lehet, még a farkukat is erre verik. Az idegtől vörös képére gondolnak, amikor eléveznek. Tóparti nyaralóik ára ötvenszerese a lyuknak, amiben maga az egész életét kénytelen leélni, széfjeikben milliókat tartanak, de a legnagyobb gondjuk az, hogy magának nem elég széles a vigyor a képén, mikor hazaérnek.

Megint hányingerem van. Elmosódik előttem a kép, aztán néha visszajön. Szívárványlik körülöttem a levegő, amiben fel-felbukkan a visszapillantó tükör, benne a taxis eltorzult arcával.

– Utálom az embereket! – üvölti. Körülöttem mindenféle színek pompáznak, és azt hallom:

– Rühellem mindet!

Fojtogató érzés kerít hatalmába, szívverésem felgyorsul.

– Hallja? – ordítja. Még mindig nem látom őt, sem az ülést vagy az ablakot. Az utat sem. Színeket látok, amik égetik a szemem. – Hallja?! Kibaszottul utálom az embereket! Tudom, hogy maga is! Mondja ki!

– Mi? – nyöszörgöm.

– Mondja, hogy gyűlöli őket. Mondja: „Utálom az embereket!”

Valami elindul a gyomromból, és sebesen halad felfele.

– Rohadtul gyűlölöm mindet! – szökik ki belőlem.

– Mondja újra!

– Rühellem az embereket! – okádok ki a szavakat.

– Akkor, mire vár még? Mire vár, he?!

Kitisztul a kép előttem. Halántékom vadul lüktet. A szélvédőn keresztül az út csíkjait figyelem. A kormányt szorítom, már szinte hozzátapadt a kezem. Szemem előtt fenyőfa alakú autóillatosító libeg, a rádióból valami nyálás szar csöpög. Kikapcsolom. Egyedül vagyok a járműben. Bevillan, hogy ma kocsival indultam dolgozni, mert elaludtam. A limuzin csigalassúsággal halad előttem. Hármasba váltok, kiteszem balra az irányjelzőt. Melléérek. Közelebb húzódok hozzá. A sofőr heves dudálásba kezd, úgy nyomja, mintha kötelező lenne. Mintha pénzt osztának érte, vagy azokat a nyomott képű plüssállatokat, amelyeket a vidámparkban lőhetsz, hazaviszed a kölyködnek, hogy lefoglalja magát, és ne téged idegesítsen. Nem látok be a sötétített ablakon, de ez abszolút hidegen hagy.

Amint ráhajtunk a Petőfire, ráhúzom a kormányt, mire a limó sofőre félrerántja, nekimegy a villanyoszlopnak, átszakítja a korlátot és frontálisan belecsapódik egy fába. Lelkemből valami örült kacaj szakad fel. Annál a résznél, ahol nincs elválasztó az út és a

járda között, „leparkolok”. Egy koszos, tablettás bort védelő csöves pechjére épp ott koldult. Már nem teszi. Mögöttem két buzi rémulően tapogatja egymást, mire rükvercbe tolom a váltót, gázt adok és elcsapom őket a picsába. Majd vissza az útra.

Haladok tovább át a hídon, mögöttem már senki sem jön, éppen duda- és kurvaanyád-koncertet tartanak. Áttérek a szemközti sávba, ami újabb túlközlő világbajnok-jelölteket szül. Kezemet a lehúzott ablakon kilógatva, középsőujjamat feltartva adom tudtukra véleményem. Négyesbe, aztán ötösbe váltok. Annyira taposom, majd' kiszakad a kocsi alja. Átjár az adrenalin. Kalimpál a szívem. Szaporán veszem a levegőt, de nem azért, mert félek. Száguldok. Imádom! Azt kívánom, bár örökké tartana, amit most érzek. A tükörbe pillantva feltűnik, milyen eszelősen vigyorgok, aztán tekintetem a hátsó ülésen elégedetten bólogató taxisofőrré tapad.

- Ugye, milyen jó? - kérdi.

Gerald Brom - Ofrendas - Hombre Putrefacto

Nihil szerenád

A tetoválásait nézte. Már hosszú percek óta. Két lapockája között koszos, rongyos, eldobott játékbaba realiztikus kidolgozásban, alatta göcsörtös gyerekirással odavésve: B.M.R is dead.

Barbara Millicent Roberts halott.

Vagyis Barbi baba halott.

A gyermekkor végét akarta megörökíteni, az elhelyezése a gondtalanságnak való hátat fordítást szimbolizálta, a rideg, számára teljesen idegen, riasztó valósággal való szembe nézést. Legalábbis valahogy így magyarázta legelső együttlétükkor, mikor a hajnalig tartó romkocsmázásba belefáradva, de a szerelemtől felpörögve, marihuánától és tequilától illatozva végre egymásnak eshettek. Egész nap szeretkeztek, durván, de édesen. A Sweet Suffering jegyében.

Az édes szenvedés volt az, ami leginkább összekötötte őket, már a legelső találkozásuktól a külvárosi gyárban megbújó lepattant klubban, egy Drugzone koncerten. Már ott megkapták egymást, még ha nem is tudtak róla, két kallódó eggyé vált. Pedig még egy szót sem váltottak. Egy pillantás, egy véletlen érintés elég volt, hogy tudják, már sosem lesznek egyedül. Ennek tizenhárom hónapja, de még mindig minden nap tökéletesebb az előzőnél.

Félelmetesen tökéletesebb.

A lány megmoccan, halkan sóhajtva jobb oldalára fordult, bizonytalan mozdulattal kifésülte arcából kék hajtincseit, majd egyenes szuszogásba kezdett, és visszassüllyedt oda, ahol eddig járt, álomszág végtelen vidékeinek egyikébe.

Halántékától a homlokán át a hajvonalig kilenc apró csillag. Ezzel tiltakozott a divattetováltak ellen, miután kénytelenek voltak egy hosszú estét eltölteni abban a belvárosi, kívülről csillogó, belül rothadó, mégis rendkívül trendi helyen, nagyotmondó nevű koktélok szorongató üresfejúek között. Talán Ibiza Palace volt a neve.

Az ott látott egyforma emberek az egyentekójukkal, amit persze a polgári életben azonnal el tudnak rejtetni, annyira felidegesítették, hogy másnap rohant a szalonba, és arcon varratta magát. Semmiképpen nem akart az átlaghoz tartozni, ha veszélyben érezte saját kialakított világát, rögtön valami örültséget csinált. Persze az örültség is relatív, és a fiú imádta bizarr gondolkodását. Sokszor gondolt úgy magukra, mint az utolsók, akik szemben állnak az elvárásokkal. Természetesen ez egyáltalán nem így volt.

Tekintete tovább kalandozott imádottja testén. Közel sem volt tökéletes, de neki a legcsodálatosabb, naponta megköszönte az állítólagos fentinek vagy fentieknek ezt az ajándékot, nemegyszer a zokogás szele is megérintette. Néha nagyon tud fájni a szerelem.

A felkarját befedő élénk színű rózsabokor volt a kedvence. A virágok közepén lévő gonosz koponyákkal, a szirmokról lecsöppenő vércseppekkel, a tüskés ágak mögötti temetővel; a tökéletes anti-csajsi varrat, ahogy ő nevezte.

Az alkar következett. A belső oldalán fekete-fehér, fénykép minőségű, iszonyatosan drága alkotás Elizabeth Shortról, a Fekete Dáliáról. A szépség örökkévalóságát jelképezte, még akkor is, ha ez a szépség csak brutális gyilkosság árán maradhatott meg. MM túl kézenfekvő lett volna, különben is utálta a szőke nőket.

Pillantása a tarkójára tévedt. A kevesek által ismert, kult horrornak számító film szimbólumát mintha életlen, primitív eszközzel marták volna bestiálisan a bőrbe. Ez is csak tinta volt, mégsem annak látszott.

Mint ahogy a derekát elfoglaló minta sem. Erre volt a lány a legbüszkébb, rengeteg szörnyülködést kiváltva a konzervatívabb

gondolkodásúakból. Poszt ribancrendszámnak lett elnevezve. A szokásos nonfiguratív rajz helyett nedves hús, inak, és csigolyák. Lenyúzott bőr alatti realizmus a maga természetességével. Rengeteg orvosi könyvet nézett át, hogy megtalálja a megfelelő fotót a műhöz.

„Inkább megcsönkítom magam, mint bármi közöm legyen a main streamhez” – magyarázta mindig az okvetlenkedőknek.

Azóta kicsit lenyugodott. A valakihez tartozás, a határtalan ragaszkodás új volt ugyan mindkettőjüknek, de megtanultak bánni az érzéseikkel, óvatosan közelítettek a felfedezettlen új élethez, a közös életükhöz. Türelemesen, még akkor is, ha sebeket szereztek egymásnak.

Direkt vagy akaratlan sebeket. A fájdalom ugyanaz.

Ezt egyetlen éjszaka alatt megtanulták, amikor csupán rosszkor voltak rossz helyen. A Határ úti metró aluljáróban, a harmadik izgulós rundijukon. Nagyon várták már mind a ketten.

A falnak támaszkodva számolta vissza a perceket.

Az érkező szerelvény huzatjával viszont állatias üvöltözés, falhoz csapott üvegek, ordenáré kántálás szabadult ki az alagútból, vele együtt rémülten rohanó emberek.

És a lány, aki nem volt elég gyors.

A vesztes csapat dühtől tajtékozó szurkolói minden útjukba kerülő tárgyon megbosszulták csapatuk vereségét, de az előlük menekülőket sem kímélték, legyen az bárki, öreg, fiatal, gyerek vagy asszony. A primitív csorda a lányon is átgázolt, ledöntve lábáról, a kemény márványba tiporva testét. A fiú rohanni kezdett felé, de belekerült a darálóba. Ütések, rúgások között próbált közelebb jutni, a vértől alig látva négykézláb kúszott, újabb és újabb csapásoktól lassulva, szemét le nem véve az ő csodájáról, aki már zavartan, riadtan próbált felállni.

Az egész nem tartott tovább két percnél. Mire remegve átölelték egymást, már csak a felszíni rombolás hangjait érték vissza a hideg falak.

Ez volt az első éjszakájuk, amit egy ágyban töltöttek. Szavak nélkül ápolták egymás sérüléseit, összetartozásuk örök érvényűvé vált, a megmaradt hegek sosem múltó szerelmük szimbólumai lettek.

Tiltakoztak a soha ki nem mondott gondolat ellen, de szívük mélyén titokban mindketten ugyanarról ábrándoztak. Egy lassú, kiszámítható nyugodt polgári életről, amiben esetleg egy-két gyermek is szerepel, akik gondtalanul játszadoznának a peremkerületi csendes családi ház kertjében. De nem mertek erről beszélni, még megemlíteni is tilos volt. A félelem miatt.

A csalódás miatt.

A kiábrándulás miatt.

A maguknak választott véget nem érő szenvedés miatt. A lelküket mardosó, lopakodó téboly biztonságos ölelésének elvesztése miatt.

Az eltávolodás kísértetének elkerülhetetlen megjelenése miatt.

Túl önzőek voltak a változtatáshoz. A carpe diem-et felülírta az „éld túl a percet”.

Az utolsó tetoválás következett.

A bokáján a buli-tettkő.

Egy réges-régen feledésbe merült újpalotai buli örök emléke. Mint annyian mostanában, a házigazda is úgy érezte, rajztudása elegendő az egy szinttel feljebb lépéshez, és tetoválni kezdett otthon. A lány pedig eltompulva az addigi fogyasztástól megtalálta a gépet. Néhány percig csak forgatta, nézegette, aztán mintha természetes lenne, bőrbe szurkálta. Folyamatosan rajzolgatott,

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

amikor zavarban volt, unatkozott, vagy csak talált egy lapot némi szabad felülettel.

Egymásra keresztbe fektetett madártoll, és csont.

Költészet és elmúlás.

A reménytelenség krónikásai voltak csak képesek megszólítani, és utat mutatni a sivár hétköznapokban. Kizárólag szomorú verseket olvasott, erőt merítve belőlük, és azt pozitívvá alakítani. De csak rövid időre.

A lány ismét megmozdult. Hátára fordult, lassan kinyitotta a szemét, még álomittasan a fiúra nézett, kezével végigsimított az arcán, és a csoda ismét megtörtént.

Megrázóbb volt, mint az izzadságból, nyögésből, sikolyokból kirobbanó orgazmus, a boldogság sosem tapasztalt érzése, egy amatőr nirvána. Csak nézték egymást, elveszve a pillanat és a pillantás útvesztőjében, eltévedve a másik misztériumában. A színtiszta szerelem, a kifejezhetetlenség.

Percekig megállt az idő számukra.

Aztán megtörtént.

A fiú közeledni érezte tűrképessége határát. Megrémült. Egy másik rég nem látott érzés érkezett lassan. A régi barát.

Az üresség.

És a fiú döntött.

Meg kell őriznie a pillanatot szeretett amazonja számára. Mindketten nem birtokolhatják, ezt jól tudta. Neki marad a végtelen sivárság, a véget nem érő bánat, amihez mindig is tartozott.

Véget kell vetnie szerelmüknek. Fájdalommentesen, de véglegesen.

Halkan megszólalt.

- Hozok reggelit, egyetlenem.

Elégedett morgás, és mosoly volt a válasz. A varázs még mindig körülöttük pihent.

Kihátrált a szobából, pillantását imádottján tartva.

- Szeretlek - súgta felé.

Az összezúzott altatókat csészébe szórta, majd forró kávéban elkeverte. Még aludnia kell a drágának, ma még tart a csoda.

Piritóst készített, és tükörtojást.

A gyógyszer gyorsan dolgozott, a lány pár perc múlva félretolta az ételt, és a fejére húzta a takarót. A fiú magára hagyta, a másik szobába sétált.

Beletúrt magányos múltjának mementójába, a szekrény mélyéről előkotort papírdobozba, ahová találkozásuk előtti életét rejtette.

Legalul találta meg a cigarettás dobozt, felnyitotta, és három kis csomagot vett ki belőle. Tartalmukat evőkanálba szórta, majd öngyújtót tartott alá, amitől a por sötét folyadékká olvadt. A fecskendőt sokáig kereste, de az is meglett.

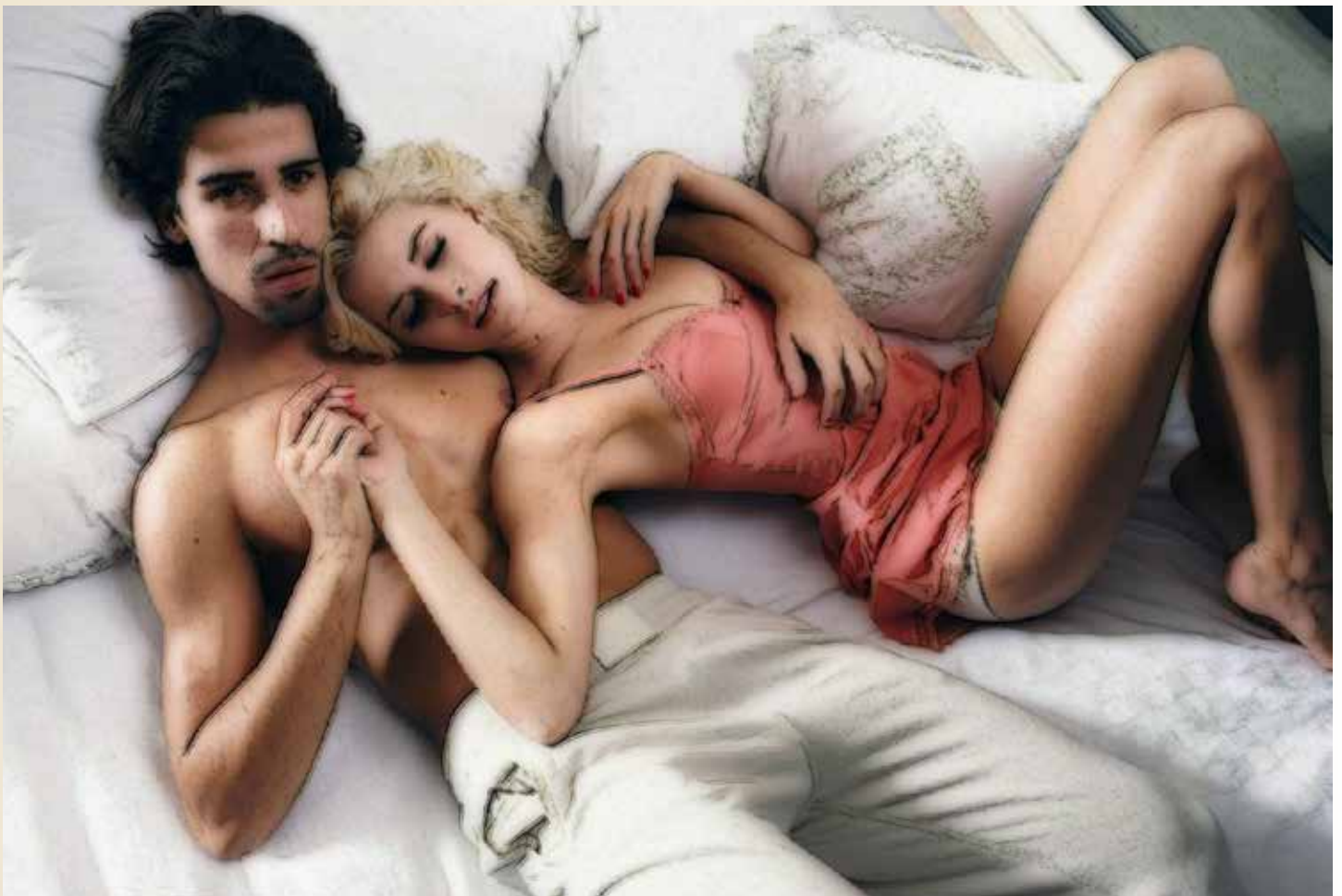
Az ágyhoz lépett.

A lány karja kilógott a takaró alól.

A világ talán legnagyobb csodája túl sok volt neki, ekkora terhet képtelen volt elviselni. A legcsodálatosabb lény az életében előtte feküdt. Véget kell vetni a kapcsolatuknak - gondolta. - Most.

De eddig nem tudta hogyan.

Végül a heroint választotta.

Szerzői jog az e-könyveknél

szli

Több tízezerre tehető az interneten fellelhető e-könyvek száma. A törvényesség kérdése enyhén szólva aggályos. Nem vizsgáljuk a szerzői jog problémáját, hiszen, aki feltesz az internetre egy e-könyvet, annak felelősséget is kell vállalnia érte.

A legtöbb e-könyvet jelenleg az Országos Széchenyi Könyvtár gyűjtötte össze, amit a <http://mek.oszk.hu/> oldalon találhatunk meg. A könyvek esetében a szerzői jog vagy védelmi idő tudtommal 70 év, ami azt jelenti, hogy 2010. december 31-én jár le az 1940-ben elhunyt szerzők műveinek védelme, ergo az 1940 előtt elhunyt szerzők művei engedélykérés nélkül is digitalizálhatók és megoszthatók e-könyv formájában. Mivel nem vagyok jogász, a tévedés lehetőségét fenntartom. Viszont a védelmi idő számításával igen körültekintően kell eljárni többszerzős művek digitalizálása és megosztása esetén, mivel itt az utolsó elhalálozott szerző számít!

A fordítás tovább bonyolítja a dolgot, a részekben megjelent könyvekről nem is beszélve. Akik felelőtlenül osztanak meg az interneten e-könyveket, azoknak ezekre a dolgokra is gondolni kell. Akik letöltik, jóhiszeműen járnak el, feltételezik az e-könyvet megosztók törvénytisztelő voltát, hiszen mindenkit megillet az

ártatlanság véelme. Én is feltételezem a fent nevezett MEK-ban található dokumentumokról, hangos könyvekről az előbb leírtakat. A felelősség a weboldal tartalmát feltöltő személyeké, intézményeké. Ha azonban a szerzőről köztudott, hogy a fent nevezett törvény értelmében nem 1930 előtt halálozott el, akkor rendelkeznie kell a közreadónak írásos engedéllyel erről. Természetesen, aki az oldalon találja a dokumentumot, nem tudja ellenőrizni ennek meglétét. A weblapra fel lehetne tenni az engedélyt is, ezáltal megnyugodna a lelkiismeretünk. Egy németországi bíróság döntése szerint nem sérti a könyvkiadók szerzői jogait a könyvtárakban található elektronikus olvasótermek működése. A frankfurti bíróság gyorsított ügymenetben tárgyalta az esetet. Reméljük, hazánkban is születik ilyen precedens.

A tanács elnöke az ügy során már korábban is utalt arra, hogy a könyvek tartalmának elektronikus formában való felhasználása szerzői jogi szempontból mindaddig lehetséges, míg nem születik ellenkező tartalmú szabályozás. Addig is mindenki gyűjtheti az e-könyveket. Matematikailag akár 30.000 db e-könyve is lehet egy élelmes internethasználónak...

A közhelymentességről és egyebekről

Csillangó

Napok óta töpreng bennem az érzés, mely írásra késztet: hangulatok, érzetek, vélemények, iróniák, szellemiségek - beleértve a mentális mérgezést okozó mozzanatokat is, melyek az embert „szociálpszichozófiai” elmélkedésre sarkallnák, de valami megakadályozza abban, hogy nyílt legyen: valami általános, homályosan megfogalmazott, mélyreható igazságot keres, amibe minden beletömörül, ami nem olyan konkrét, mint a bugyborékoló szándékok, indulatok kifröccsenése, nem ráncol, hanem elsimit; ez a valami az Általánosság. Az általánosság azonban kizáró ellentéte a negatív általánosításnak, mely olyan, mint a sárfolt a ruhán: szétkeni a tudatlan kéz a ruhán, de a ruha attól még a sár alatt mindig tiszta marad. Ez a ruha a Platónmacska kedvenc gombolyaga: az idea. Az általánosítás viszont csak a máz szétkenése, továbbpiszkítása, átszínezése, többszörös rétegzése az adott tárgyon.

Napok óta töpreng bennem az érzés, mely írásra késztetne - és ez több mint hangulatnyi átsuhanás, ez a valami az Általánosság.

Sokak beszéde a Rébusznak csúfolt bölcselet.

De miért olyan nehéz a legkoronásabb gondolatokat közhelymentesen kifejezni? Bennem disszonáns lenyomatot kelt az ósdi mondás: „Nincs új a Nap alatt.”

... talán a Hold alatt van.

Nem igaz (szerintem), hogy mindent leírtak már. Ezzel az erővel mindenki megszületett már (üdv karma és felejtés!), mindent feltaláltak már, és minden ugyanaz sok-sok ember- és állatöltőn át. De kik írtak le mindent? Tíz, száz, ezer, tízezer éves

körforgó monotonitás lenne a világ? Minden változás a pillanat műve, a Szikráé - de ami más szikrája volt akármennyi ideje, az ma már csak hamu. Vagy annyi se...

Mégis minden Megörökítő - legyen az írófejedelem vagy levelet félszegen fogalmazó szerelmes - szembenéz ezzel a problémával: hogyan fejezze ki a benne feszülőt közhelymentesen? Egyáltalán, baj-e a közhelyesség bármily formájú kifejeződése?

Talán nem. Egy csarnoktágas lelket éppen úgy elragad egy remekmű (mely nem feltétlen az úgynevezett elit, hanem a veleszületett élményérvés belső csipogása által jelzi jelenlétét), mint a közhelyes alkotás.

Az újdonság erejével azért hathatnak ezen művek, mert a szubjektív hangulat, mely belegondol ezer dolgot az egészen egyszerűbe, olyan lelkes, hogy elfelejtkezik az ezerszer átragott fogakra ragadt darabjairól. Fogat mosni pedig néha kell.

És talán igen. Baj is lehet a közhely, mert nem tanít gondolkodni. Az egyéniség inspirál csak másik egyéniséget, egyformaságot sosem. Ha mindenki egyforma lenne, a téli szürke ég hó helyett kárörvendő fejeket szórna a szürke tömegre.

Ha viszont mindenki külön lenne, akkor megmaradhatna az egyediség, csak mindenkinél másképp. Nem másokkal való viszonyításban külön valaki, mindentől függetlenül, lényege szerint egyedi és látja aszerint a világot. A másik „különc” pedig megint másként szemlélődik egyedien.

Mert az élet szép. De a közepszerűség (mely nem függ észbeli képességektől), és az utóbbi mondat leírt formában nagyon nem.

Norton

Az élet, meg ilyesmi

Amikor egy gyermek a világra jön, a szüleinek általában az az elsődleges céljuk, hogy beilleszték őt a társadalomba. Azt szeretnék, hogy biztonságban legyen, és sikereket érjen el az életben, amihez arra van szükség, hogy megfeleljen mások elvárásainak. Ehhez érdekelté kell tenni őt abban, hogy törekedjen az elismerésére, megbecsülésére.

Íme, rá egy példa:

Ha jó pap leszel, akkor mindened meglesz. Lesz kenyér az asztalodon, tisztelni fognak, jólétben élsz majd, a híveid megsüvegelnek, a kezdetet csókolják, és biztonságban leszel az életed végéig, ám ehhez látniuk kell az embereknek, hogy számíthatnak rád, hogy felkészült vagy, és komolyan veszed a hivatásodat. Tanulnod kell minél többet, a Bibliát oda-vissza fújnod, mert akkor fontos leszel és elfogadnak majd. De ha azt látják, hogy komolytalan vagy... ha nem leszel egy hasznos fogaskerek a társadalomban, akkor egyszerűen lecserélnék majd. A helyedre áll egy felkészültebb, te pedig mehetsz robotolni éhbérért, vagy alhatsz a híd alatt. Ha nem illeszkedsz be a többiek közé, akkor lenéznek majd, értéktelenné válsz. Nagyon fontos tehát hogy megfelelj az elvárásoknak, és minél többet tanulj.

Egy ilyen programozás esetében az elme számára gyakorlatilag a túlélést jelenti, hogy megfeleljen másoknak, miközben egyesekben riválist fog látni. Ha az embereknek jó véleménye lesz róla, akkor minden az övé lesz, ha pedig nem, akkor vége van, mint a botnak.

Az illető ezért elképzeli önmagát mások, például a hívei, a felelősei, vagy a sarki fűszeres szemszögéből nézve, és ha úgy ítéli meg, hogy kedvelik, akkor örülni fog és büszke lesz magára, ha viszont úgy ítéli meg, hogy nem kedvelik, akkor félni fog, hisz nem lesz kenyér az asztalon, lenéznek majd, és mehet a híd alá.

Ez egy sarkított fogalmazás, de a programozás következtében ilyen folyamatok indulnak be tudat alatt, az egyének ezért önmagukat mások nézőpontjából határozzák meg.

Ezt hívják egónak, ami egyébiránt természetes dolog, mert amikor megérkezik valaki ebbe a külső dimenzióba, akkor minden és mindenki idegen a számára, ami igaz még a saját testére is.

Amikor lehunyja a szemét, és elképzeli magát különböző helyzetekben, akkor egy „idegen” embert képzeli el, egy virtuális figurát, mégis azonosul vele. Amikor pedig beillesztik őt a társadalomba, akkor még csak nem is a saját szemszögéből kell elképzelnie önmagát, hanem a másokéban, és az elégedettséghez, az énképéhez mindig idegenek visszaigazolására lesz szüksége.

Így vállnak az emberek társfüggőkké, mivel a kapcsolataik, egyikét ritka esettől eltekintve az elmék kapcsolata, nem pedig a lelkeké. Sőt, az elmeuralom már annyira felerősödött, hogy sokan talán el sem hiszik, hogy nekik is van lelkük. Miért veszélyes dolog ez?

Azért, mert valójában van lélek, és vannak érzelmeink is. Kár lenne őket letagadni. Ha pedig a saját érzelmeinket mások elvárásaihoz kötjük, vagyis az egónkhoz ragasztjuk az identitásunkat, akkor szenvedés lesz a sorsunk, ugyanis nem „fogaskerek” vagyunk, hanem érző lények, az ego azonban mindig másokhoz viszonyítva határozza meg önmagát egyfajta alá-fölrendeltségi viszony kapcsán.

Amikor valaki elismert tagja a társadalomnak, vagyis hasznos fogaskerek, akkor fontosnak fogja hinni magát, hovatovább felsőbbrendűnek az embertársaival szemben.

Ám az alkatrészeket bármikor ki lehet cserélni, és fentről lehet

nagyot esni. Ezzel valójában mindenki tisztában van. Amikor nem rendíti meg semmi az illető hitét a fontos pozíciójában, és a biztonságában, akkor azt fogja képzelni magáról, hogy „hú, de okos, ügyes, szép és nagy vagyok”.

Ebbe az egóba aztán rengeteg érzelmet beleköt, ám ha valaki kritizálni kezdi, akkor az egész tákolmány meginog. Az illető, aki azonosult a felsőbbbségtudattal, félni fog. Mert mi van akkor, ha mégsem azt fogják gondolni róla, hogy milyen nagyszerű, ha nem felel meg másoknak?

Akkor jön a megsemmisülés. „Lenéznek majd, nem lesz kenyér az asztalon”, és a többi. Az ego szemszögéből nézve a kritika, nem túlzás... halálfélelmet okoz.

A félelemből aztán beindul egy önvédelmi mechanizmus. „Nehogy már neki legyen igaza! Én nem egy hülyegyerek vagyok, hanem egy fontos ember!” És a félelemből gyűlölet lesz, ami azt eredményezi, hogy visszatámad. Egészen pitiáner ellentétek odáig fajulhatnak, hogy az emberek akár meg is ölhetik egymást.

Az összes konfliktus emiatt van. Az interneten történő pszichicársá vitáktól kezdve, az utcán történő verekedésektől, sőt még a háborúk is ennek köszönhetőek: elmeprogramok, vagyis egók harcolnak egymással. Ez gerjeszti az összes gyűlöletet.

Ám ha a gyűlölet nyilvánvaló, az még mindig jobb, mintha rejtve maradna, mivel ebben az esetben megfigyelheted a saját elméd működését.

Az ego mindig másokhoz viszonyítva határozza meg önmagát. Hogy lehetnél ilyen, ha a másik nem lenne olyan? Ha nem lennének hitványabbak nálad, te hogy lehetnél különb?

Én azt mondom, legyél őszinte magadhoz! Ha gyűlölsz, tedd meg tiszta erőből, de civilizált formában engedd ki magadból, ne úgy, hogy ártasz a másoknak! Szidhatod magadban még a jó édes anyját is az illetőnek, aztán menj el egy tornaterembe, vagy ordítsd ki magadból valami elhagyatott helyen! Jógázzál, sportolj, vagy tudom is én... tanulj meg kezelni az indulataidat!

És ha közben meg tudod figyelni önmagad, az egy nagyon jó eredmény. Az egót semmi sem erősíti jobban, mint az elfojtás.

Amikor valaki tele van feszültséggel, de mégis kulturált embert, vagy szentet játszik, akkor óriásira duzzad az egója, a harag pedig csak gyűlik benne. Az érzelmek létező dolgok, senki sem tilthatja meg őket.

Bármilyen fura, még az istenkép is elfojtást eredményezhet. Az istenkép ugyanis nem azonos az istennel, éppúgy, mint ahogy az ego sem azonos a lelkeddel. Mindez csak egy elképzelés.

Ha azt képezed, hogy az isten haragudni fog rád, amikor rosszat kívánsz másnak, akkor az indulatok megrekednek benned. Inkább visszanyomod őket ahelyett, hogy kiengednéd.

Ebből aztán számos baj történhet. Imádkozhatsz naphosszat az elképzelt istenedhez, nem sokat érsz vele, mert a harag ottmarad benned, és csak megjátszod, hogy mennyire jó vagy. Ilyenkor még a mosolyod is hamis, csupán a szád húzódik félre, akár egy torz grimasz. Jól tudom ezt magamról, mert tanítottak elfojtásra jól képzett hívők és „pozitív gondolkodók”.

A megvilágosodott mesterek azonban csak egyetlen dolgot tanítanak az egóval kapcsolatban: tudd felismerni és megfigyelni magadban csakúgy, mint az indulataidat, és ne akard őket megszüntetni, csak fogadd el, hogy léteznek, és akkor idővel maguktól oldódnak föl!

Fogadd el önmagad olyannak, amilyen vagy, ne pedig olyan akarj lenni, amilyenek mások szeretnék!

Digitalizálás a könyvtárban

szli

A kultúra templomai a könyvtárak, számtalan kincset rejtnek, aminek védelme minden jóérzésű ember kötelessége. A könyvtár dolgozói nem csak a jelennek, az utókornak is digitalizálnak. A digitalizálás az informatika egy olyan szegmense, ami újabb dimenziót nyitott meg a könyvtárak számára, hogy megvédhesék az utókör számára a felbecsülhetetlen eszmei értékű dokumentumokat.

Az óriási információrobbanás miatt permanens paradigmaváltások tarkítják az életünket, nehéz követni és megfelelni a XXI. század igényeinek és kihívásainak. A közművelődési intézményekben, könyvtárakban, levéltárakban, múzeumokban sok-sok ember munkálkodik azon, hogy megmentsse az idő vasfoga által sérült kulturális értékeket.

A digitalizálást megelőzi a rendelkezésre álló gyűjtemény alapos vizsgálata, majd ezt követi az elérendő célok kitűzése, majd a digitalizálásra kerülő dokumentumok kiválasztása, ahol komoly figyelmet kell szentelnünk a szerzői jogoknak, mert a digitalizálható anyag szerzői jogi státusza nem tisztázott, az kellemetlenségeket okozhat. A kiválasztott dokumentum lehet szöveg, hang, kép, film, dia, transzparens, térkép, rajz, hírlap. Célunk az állományvédelem, ami az eredeti dokumentum védelmét, helyettesítését, őrzését, esetleg megosztását hivatott szolgálni, ami azt eredményezi, hogy egyszerre több olvasó fér hozzá a dokumentumhoz. Adatbázisba rendezve és tárgyszavas katalógussal kereshetővé tehető a digitalizált anyag.

Gyakran sérülékeny a forrásdokumentum, így különösen figyelni kell arra, hogy ne keletkezzen kár benne a digitalizálás során. Ha a dokumentum nehezen nyitható, használjunk könyvbölcsőt és állványt a fényképezőgép rögzítésére, ezzel is védhetjük a forrásdokumentum épségét. A megfelelő „know how” és a megfelelő infrastruktúra a siker kulcsa. Fontos szempont a forrásdokumentum megfelelő megvilágítása, hiszen ez nagyban befolyásolja a végtermék minőségét. A digitalizált gyűjtemény megőrzése érdekében a megfelelő adathordozó alkalmazása mellett a biztonsági másolat elkészítése is fontos feladat. A digitális adathordozók karcolódnak, ezért célszerű 2-3 évente újra biztonsági másolatot készíteni róla függetlenül attól, hogy mennyit volt használva. A hozzátartozó metaadatokat is célszerű újra másoltatni.

A digitalizáláshoz használt szoftverek kiválasztása nagyban hozzájárul a biztonságos és gyors munkavégzéshez. A digitalizált dokumentum nevét, azonosítóját minden esetben rögzíteni kell, hogy majd a feldolgozás során, a mesteranyag alapján egyértelműen azonosítható legyen.

A digitalizálás során fontos az intézmények munkájának össze-

hangolása, a párhuzamos digitalizálás elkerülése miatt. Másfél évtizede kezdődött el könyvtárunkban a digitális gyűjtemény létrehozása. Több tízezer dokumentumot digitalizáltunk ez idő alatt, köztük bakelitlemezeket, állóképeket, mozgóképeket, könyveket, folyóiratokat, kéziratokat, hagyatékokat, időszaki kiadványokat, kis-nyomtatványokat, hanganyagokat, DVD-eket, diafilmeket, régi szupernyolcas filmeket, magnókazettákat, mikrofilmet, megörökítve és megmentve az utókör számára a pótolhatatlan helyismereti kincseket.

A legféltettebb, régi helytörténeti könyvet digitalizáltuk és töltöttük fel a Magyar Nemzeti Digitális Archívumba és tettük ezáltal közkinccsé, ezzel is reprezentálva könyvtárunk kulturális értékeit. Emellett a Nyíregyházi Televízió 1200 videó anyagát sikerült megmenteni digitális formában, valamint több száz könyvet, tanulmányt, helytörténeti dokumentumot digitalizáltunk. Több tízezerre tehető azoknak a helyi témával foglalkozó cikkeknek a száma, amit adatbázisba rendeztünk (JADOX) és hozzáférhetővé tettünk az interneten.

Felbecsülhetetlen értéket képvisel a feldolgozott Kelet-Magyarország, amit szerencsére már digitális formában kap meg a könyvtár. Ezek a dokumentumok nem csak a helyismeret számára értékesek, de az egyetemes kultúra pótolhatatlan, gyakran egyetlen példányai. Óriási kihívás és nehéz, embert próbáló feladat a digitalizálás, rengeteg háttérmunkával, sajtófigyelés, katalogizálás, rekordok létrehozása, tárgyszavazás, ami nem túl látványos, viszont annál időigényesebb, nem is beszélve a szerkesztésekről, konverziókról, egyéb informatikai utómunkákról.

A megfelelő környezet kialakítása, a szükséges hardverek és szoftverek beszerzése fontos és előre tervezhető költség. A megfelelő szkennerek, a videó kártya és az alaplap utasításkészlete, az operációs rendszer és az ahhoz igazodó felhasználói programok rossz kiválasztása megkeserítheti az életünket. A feldolgozás során se feledkezzünk el az állományvédelemről, és a fényviszonyok és a páratartalom optimális megválasztásával óvjuk meg a régi dokumentumokat a további állapotromlástól. Ha a szkennelés sok időt vesz igénybe, érdemes megfontolni hálózaton működő OCR programcsomag beszerzését. Az optikai karakterfelismerők hibáinak javítási munkái sok ráfordított időt és energiát követelnek. Sérülékeny, nagy értékű dokumentum mozgatása helyett, inkább a digitalizáló eszközök helyszínre szállítását választjuk.

Azért dolgozunk, mert olyan társadalmat szeretnénk, ahol minden könyvtár látogató egyenlő eséllyel és méltósággal tudja érvényesíteni emberi jogait.

NE CSAK OLVASS!

Lidércfény
kulturális magazin

Lidércfény rádió 2. adás
Téma: az Hegylakó filmek

Közreműködnek:
Török Ida
Turi András,
Török Viktor
Bognár Zeolt
TaileS, Zsádány

YouTube csatornánk időről-időre újabb tartalmakkal bővül!
Hanganyagaink a Lidércfény Rádió lejátszási listán, videóink a Lidércfény TV lejátszási listán érhetőek el, a LidércfényHQ csatornán!

Lidércfény TV
AKF - a századik

HomoErgaster

Képregénybörze, újra-újra!

Már szeptemberben el szoktam kezdeni a felkészülést, első sorban agyilag, és persze pénzügyileg az októberi jeles napra. Azon a héten, melynek utolsó vasárnapján megtartották az őszi börzét, már pénteken meg voltam löve, de szombatra ez a helyzet fokozódott. Vasárnap korán keltem, noha Szabó Dénes barátommal 7 óra körüli indulást beszélünk meg. Mint tavaly, most is ketten, autóval mentünk, ám ezúttal sokkal hamarabb, tanulva a tavalyi hosszú sorban állásból. Míg tavaly bőven a sarkon túl álltunk – a bejáratnál jobbra – most pont a sarok jutott – a bejáratnál balra – és az egyórás ácsorgás közben döböntően bámultuk a percről percre sebesen növekvő emberkígyót mögöttünk. Addigra minden feszültség eltűnt belőlem, és boldog voltam, hogy ott ácsoroghatok a KMO előtt az utcán, bebocsájtásra várva. Ez volt az a hely, ahová napok óta készültem. Még a nap is kisütött.

Csakúgy, mint a múltkor, ekkor is adódott csemege. Azon már meg sem lepődtünk, hogy előttünk egy vad, dzsekis pókman rajongó állt, de azon igen, amikor a „Vissza a jövőbe” trilógiából Martinnak beöltözött fiatalember üdvözölte a barátait! Természetesen lehetett fotózni. Beszélgetve, csokit majszolva, „Martint” és barátait figyelve gyorsan elrepült az egy órányi álldogálás. A sor megindult, és a vártnál gyorsabban jutottunk be az épületbe. A jegyvásárlás után elkezdődött a vigyorgó tébollyal kevert hiszteroid ámokfutás. Azt azért hozzátesszem, mivel hamarabb bejutottunk, szubjektíve nyugodtabban nyomultam... legalábbis én így érzem utólag. Az első benyomásom szerint ezt a rendezvényt kissé lagymatagabbnak érztem, mint a tavalyit, ám ez csupán első, és felületes érzékelés volt... aztán fokozódtak a dolgok...

Volt látnivaló bőven, a Marvel képregények dömpingje szinte letemető volt. Nekem az tűnt fel, hogy most sok Batmant láttam, mégpedig olyan hajmeresztő borítókkal, ami a kemény horrorot súrolta. Ami folyamatosan lelohasztotta a feltámadó reményeim, az a füzetek vékonysága volt, ehhez képest az árak valódi horror kategóriába estek. Sajna akárhogy reméltem – egyszer még pillanatokra érzékcsalódásba is estem – az általam hajszolt Batman and Dracula trilógia egyik darabja sem volt. Ismét felidéztem magamban egy évekkor elzúló dialógust egy másik börzén, ahol ismerték mind a Lone Sloannét, mind a B and D-t, de nem tudtak adni. Később egy nálam sokkal fajsúlyosabban Batman rajongó fickóval kellemesen elbeszélgettünk erről a büfében, miközben ő a kincseit rendezgette. Konzervatív batmanosként a régi, '90-es évekbeli filmek rajongója, és a klasszikus darabokat gyűjti. Elmondta, hogy

őt nem zavarja, ha egy füzet használt állapotban van, ő azért veszi, hogy betegye a gyűjteményébe, és időnként olvassza azokat. Az alternatív batmanokkal kapcsolatban emlegette – amit én is láttam – azt a füzetet, amelyben Bruce Wayne hal meg, gyerekként, és az apja lesz Batman! Az a lényeges különbség, hogy az általunk ismert denevér nem öl, az idősebb Wayne igen! A Batman nem egyedüli érdeklődési köre volt, ezt bizonyította egy 7500 Ft-os Terminator figura megvásárlásával.

A „Vissza a jövőbe” Dokija is feltűnt, összeállt a Martinnal és lehetett őket fotózni. Élőképben reprodukálták a klasszikus plakát-jelenetet! Nem csak mi fotóztunk, bőszen rögzítettek a masinák, ők meg álltak a pózukban hősiesen! Később valamelyik tévéstáb is interjút készített a Dokival.

Vissza a jövőbe!

A börzére egyetlen konkrét céllal mentem: megszerzendő a Zsoldos Péter regényéből Sebők Imre által rajzolt „A feladat” színes borítós albumát. Jó darabig egyáltalán nem találtuk éppúgy, mint Fazekas Attilát. Már kezdtem azt hinni, hogy a Mester nem jött el, a füzet meg nincs, bár a neten ígérték, hogy lesz. Végül azért, fordulatos böngészés, és vad vásárlás közepette csak meglettek! A mestert először a büfében ücsörögve láttam meg. Nem sokkal előtte vettem le a pulcsim, ahogy kimelegedtem, és természetesen a tavalyelőtt vett Birodalom Visszavág borítós pólóm volt rajtam, dedikálva, így könnyebb volt a kontaktfelvétel.

Magyarázata alapján megtaláltuk az egyik zugban – gyanús, hogy ugyanott, ahol tavaly – és kezdetét vehette az egyik fontos küldetés végrehajtása. A nemrég megjelent Simagöröngyös 2. kötetéből természetesen éppen úgy ajándékoztunk egyet a Mesternek, mint az elsőből. Ott a helyszínen a Lidércfény csapata nevében dedikáltam neki, jó szórakozást kívánva hozzá. Sajnos a Mohács kommandó 2-ből nem tudtam venni, mivel elfogyott, de nem mentem el üres kézzel az asztalától! „A gengszterváltás története” c. füzet-

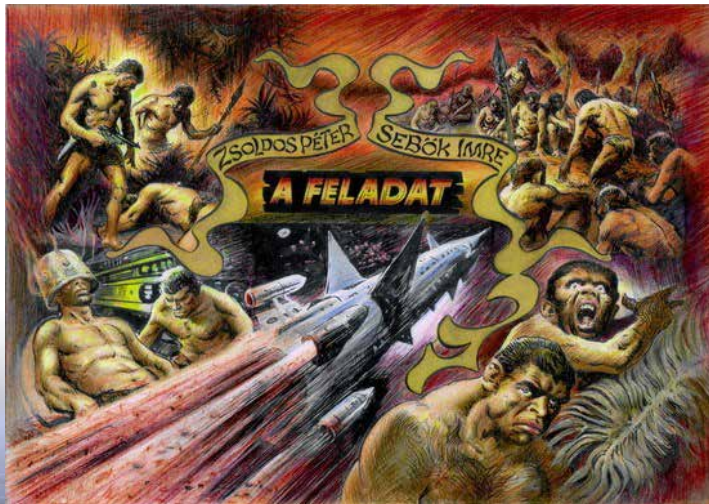
A gengszterváltás története c. füzetből.

akik ideges kérdezősködésemre felvilágosítottak, hogy a kiadó itt van valahol... általában integettek egy tőlük távolabbi irányba. Végül hosszas kerengőzés után csak megtaláltam azt az asztalt is. „A feladatról” már zengedeztem korábban, hiszen nem csak több kiadást megért regényről van szó, a science-fiction telivér képviselője, hanem egy a '70-es évek miliójében magas színvonalon elkészített filmváltozatról is. Hozsannázásomat most nem kívánom megismételni, csak lexikálisan utalnék a „A feladat: kultikus konfliktusregény emberekről, embereknek” c. írásomra. A képes történetet először a Népszava c. napilap közölte, még 1971-ben. Apám újságjaiban én a képregényeket olvastam, legkorábbi ilyen emlékem szintén Sebóktól az Iliász.

Sebők Imre

Nem csupán a Zsoldos művet vettem meg, de egy másik súlyos füzetet is, a szovjet sci-fi egyik vitathatatlanul markáns műve Tolsztoj: „Garin mérnök hiperboloidja” c. regénye. A Sebők-Cs, Horváth Tibor páros „Halálsugár” címen dolgozta fel képre-

A magyar kult sci-fi képregényváltozatának borítója

gényé, a Sebóktól megszokott rabul ejtő, és művészi módon. Öszintén szólva megvettem volna szívesen mindet, a „Sebhelyes arcú”-t meg hasonlókat, de a vastos ár észhez térített. Maradtam ennél a kettőnél. Nézegetve a kiadványokat az az elhatározás érlelődött meg bennem, hogy a továbbiakban néhány címet még be kell majd szereznem. A már említett Iliász, az Utazás Plutóniába (ezt Zórád Ernő is megrajzolta, de emlékeim szerint Sebők jobb), az Egri csillagok, A repülő ember, vagy a Pergamen titka csábítóak. A Pergament Fazekas Attila is megrajzosította, és feltámadt bennem a kíváncsiság a két feldolgozás közti kontrasztra. A Feladatot elolvasva az a benyomásom, hogy Sebőknek tetszett a történet. Munkája a könyvön alapul, bár ez nem is csoda, hiszen a tévéfilmváltozat csak évekkel később készült el. Művészi fény-árnyék hatású rajzainak hangulatvilágai illik is történethez. Tulajdonképpen a hazai sci-fi klasszikus gyöngyszeme megérett egy új hiper-szuper filmfeldolgozásra, amiben esetleg benne van ez a képregény is.

Mikor e sorokat írom (október 20.) még csak 14 órája van fenn a YouTube-on az új csillagháborodott előzetes, de már 12.524.455 megtekintést regisztrált a számláló. Miközben elszoruló torokkal, és bevallom férfiasan, könnyekkel küszködve harmadjára néztem füzerben a kis két és fél perces videót, a család riadóztatott, mert a tévé is foglalkozott a dologgal. Ez jelzi, hogy decemberben olyan kultviharban lesz részünk, ami rég dühöngött, és az előszelei már fújdogálnak... Az előző sorban leírtak után egyetlen nappal, és a premier előtt két hónappal nyilvánvalóvá vált, hogy „Az Erő ébredése” jegyeladásban megelőzte az új James Bond filmet, ezzel mozi történelmet írt! Ehhez nincs mit hozzáfűzni, talán csak annyit, hogy valószínűleg amit én szellőnek neveztem, az már tartós időjárás front!

A képregénybörze sem volt mentes ettől, bár ott még lightsabb hangulat uralkodott. A legmarkánsabb motívum a 20.000 Ft-ba kerülő nagyobb, mint félméteres Darth Vader báb volt, meg az, hogy eredeti '80-as évekbeli akciófigurákat lehetett kapni. Leginkább azt hiányoltam, hogy a George Lucas '74-es vázlatfüzete alapján készült Star Wars képregényből mutatóba sem akadt. Ez egy ideje toplistán van nálam a megszerzendők közt.

Most egy olyan dolog következzon, ami érzelmi okokból minden hazai rajongónak fontos... kell, hogy legyen. Ha valaki ezen cikk olvasói közül eddig nem tudott róla, és fan, akkor mostantól fontos legyen neki! Az idei év börzén a meglepetés kategória abszolút győztese az Alfa c. gyermekmagazin 0-ik, és 1 száma lett. Nagy a valószínűsége, hogy az olvasók többségének halovány fogalma sem lesz arról, hogy az InterPress Magazin (IPM) gyermekkiadványának Az IPM Junior Alfának az induló száma miért ilyen fontos. Azt talán, nem kell magyaráznom, hogy az ún. numizmatikai értéke a gyűjtők számára a ritkasága miatt mit jelent. Az 1978-as év egy rendkívül különleges éve volt a csillagháborodott híradások hazai történetének. Mindenki, aki komolyan gondolja, hogy gyűjti a régi, „békebeli” sajtóanyagokat

ismeri, és ha másként nem, digitálisan birtokolja az 1978. áprilisi ominózus Rakéta Regényújságot, amelyben egy ismeretlen szerző, valószínűleg fordítás alapján, részletesen ismerteti az előző év amerikai kasszasikerét, sok képpel. A gyűjtők, és rajongók számára hisztéria tárgya, az izgatott keresés-dúrás MÉH-telepeken, lomtárolókban, kidobott újságrakásokban. '78 decemberében jelent meg az IPM Junior Alfa gyerekmagazin 0-ik száma. '79 februárjában pedig az első. Ebben a nulladik számban van a '78-as második számú Csillagok Háborúja cikk, amely szintén részletes ismertető, de mindössze egy képmontázs van hozzá. Ennek van szerzője is: Kuczka Péter. Ezen kiadvány megszerzése számomra személyes ügy is, mivel anno gyerekként birtokoltam, de mára csak a Kuczka cikk van meg belőle. Amióta csak feljárom a börzére, és meglátok kirakva Alfákat, azóta keresem ezt a számot. Bevallom az utóbbi egy-két évben már csaknem lemondtam róla, mivel a kirakott rakásokat átnyalázza, csak jóval későbbi lapszámokat találtam mindig. Tavaly óta már Dénes barátom is tud a hasonló mániáimról, és idén is segített a kutatásban. Az ő érdeme, és ezért nem múló hálával tartozom neki, hogy felhívta a figyelmem az

egyik – már nem az első – halomra, hogy ugyan nézzünk már meg ezt is! A csillaghajós borítójú szám megpillantása után vettem kezembe az első számot... tehát nem a nulladikat! Amikor átlapoztam, rájöttem, hogy nem azt a számot keresem. Ennyi év után kissé összemosódott bennem az első két szám tartalma, így nem is csoda, ha nem voltam azonnal képben. Valószínűleg ekkor már az elmebaj jeleit mutathattam, mert az árusnak is feltűnt lázas kutakodásom. Szerencsére Dénes sikeresen bagatellizálta a tébolyom, mert már az árus már az iránt érdeklődött, hogy: gyűjtő vagyok, valamit keresek? Ebből is látható, hogy kétszeresen hálás lehetek neki! Az árus mást szolgált ki közben, én pedig rábukkantanam a nulladikra! Egy indián törzsfőnökről készített festmény a borító: „Te vagy az főnök?” felirattal. Bele sem nézve odaadtam Dénesnek, Mondtam neki, hogy ez az, és kifizettem. Amíg a magazint nem birtokoltam, Dénest csak futólag világoztattam fel miről van szó, de ebből már sejtette, hogy nem kicsi a pálya! A diplomáciai érzékének köszönhetően megúsztam az árfelrófolást, ami így sem volt kevés. Először ha jól emlékszem – az euforikus önkívület kissé homályossá teszi – Dénes lapozott a cikkhez. Ekkor már az árus is látta, hogy valami fontosat szereztem, és érdeklődött. Megmutattam, és elmagyaráztam. Úgy hiszem, a legközelebbi 0-ik számot már aranyárban fogja adni... ez az ő dolga, bár nem tudni mikor fog hozzájutni még egyhez. Zsibbadtan távoztunk, az élményt próbálva emészteni. Gyermekkorom hajmeresztő lomtári akciói jutottak eszembe, amikor valami ismeretlen-új csillagháborús anyagot találtam, valamelyik poros újság halomban. Ugyanaz a feeling volt ez is, csak ez nem volt ismeretlen! Még inkább ahhoz hasonlított, amikor jó pár évvel ezelőtt egy óriási Rakéta regényújság-halmot – több hetvenes évekbeli teljes évfolyam! – böngésztem át teljes sikerrel! Az is, ez is örület volt. Bár az idei börzén nem csak ezt az egy Star Wars-os papír alapú zsákmányt szereztem, viszont ez felért hattal legalább! Az Ébredő Erő közelgő bemutatójának zizijéhez tökéletes felvezetés volt az IPM Alfa 0-1. számának megvásárlása, ámen! A cikk egyébként digitálisan a magyar klub honlapján, a „Made in Hungary” rovatban letölthető.

A már említett Sith lord kiváló társaságában leledzett egy hasonló méretű Batman, és egy ugyanolyan árú T-Rex modellel. Mellettük rengeteg sokféle báb volt még, a komoly, és a röhej kategóriában egyaránt. A sokadalomban akadnak kisgyerekek is, akinek ez vasárnapi kirándulás volt, anyukával. Az egyik lépegető-modellt kapott, a másik egy vörös fénykarddal hadonászott, fennhangon hirdette, hogy ő padavan. Barátságosan felvilágosítottam, hogy a vörös színű fénykard a Sith jele, de ez nem okozott problémát, legfeljebb

Nekem a nagy kell!

szith padawan lesz a gyerek „...na és!” Láttam egy kissrácot, aki boldogan birtokolt egy olyan Joker posztert, amitől egy felnőttet is kiráz a hideg. De azt is megtudtam, hogy olyan kiskorú – szülői felügyelet mellett! – is akadt, aki gyűjtője a „Marvel Zombies” című rettenetnek. (A superhősök rohadnak, de szuperkednek tovább!) Ebből birtoklok két albumot... nekem az bőven elég! Keringőzéseink közben, azért többször megpihentünk a büfében, ilyenkor ismert ettem.

A Lucas-féle univerzumból, a szerepjátékos kiegészítőkből szereztem még be néhány érdekességet. Az egyik helyen halomban álltak a Rúna Magazinok, na ilyen se láttam még a börzén. Az átnézése közben kiválasztottam néhány példányt, többek közt az első évfolyam 1-2-3 számát! Ez nem csak azért érték, és mérték, mivel a Rúnához mérte magát minden amatőr újság, s tették ezt mások a Lidércfényvel is, hanem mert az első szám 1994. februári keltezésű, ami ugye nem mostanában volt! A Rúna már nem jelenik meg egy ideje, azt kell róla tudni, hogy a kilencvenes években abszolút igazodási pont volt, a szerepjáték, sci-fi, fantasy-horror kedvelők köreiből, a kiadvány tartalma, igényes megjelenése sokak számára inspiráló példa volt... például a Lidércfény csapatának is!

Az idén – szubjektíve – úgy éreztem, hogy az arány kissé eltolódott a kiegészítők felé: bábok, pólok, plakátok, könyvek, a képes történiák választéka viszont mintha kissé az újdonságok irányában lett volna hangsúlyos. Persze volt Mozaik, Pif, Kockás, és mint arról már írtam Alfa is, és sok különleges csemege is felbukkant. Ilyen volt a francia „Metal Hurlant” teljes sorozata, amit nagy bánatomra csak egyben lehetett volna megvenni, súlyos áron. Azért belenézni lehetett! Néhány eredeti Heavy Metal magazint is láttunk, ebből már lehetett darabonként is vásárolni, így vettem is egyet. Tavaly az egyik szenzációt egy „Ambulance 13” c. francia, első világháborús képregényalbum jelentette. Idén ez a trend folytatódott, a „Forste verdens krig” c. kiadvánnyal, mely

Karácsonyi fegyverszünet 1914-ben.

Churchill és Gallipoli

Osloban jelent meg, de a hivatkozásnál Ungarn is szerepel! Ez a füzet összefoglalja a történetet Szarajevótól Versailles-ig. A háborús képregények ideje nagy durranása egy alter képregénysor, a: „Wunderwaffen” egyik része. Ez az album 1946-ban játszódik, még tart a háború, mivel a németek olyan csodafegyvereket vetnek be, amivel szemben a szövetségesek tehetetlenek. Csupaszárny sugárhajtás, helikopter stb... Az igényes album az elsők közt vándorolt a hátizsákomba. Minden alkalommal, amikor fel-

bumlizok Pestre, az egyik fontos böngészési szempont a békebeli Jugoszláv képes füzetek keresése. Most kettő füzetkét szereztem be, mindkettő western. A „Lanac Saucenika” a szokásos izgalmas sematizmussal előadott, két történetes. Az egyikben a hősnek piros alapon sárga körben egy fekete madárszerű alak a jele. A másik sokkal izgalmasabb ebből a szempontból. A „LUNOV magus STRIP: Pobuna gladijatora” az 1700-as években játszódhat. Ezt onnan veszem, hogy az öltözékek azt a kort prezentálják, és nincsenek coltok, egylovétű elöltöltösek a lőfegyverek. Ezt az ötletet még megcsavarja azzal, amire a cím is utal: egy elhagyott helyen egy katonai önkényúr ókori mintára arénát építtetett, és gladiátorjátékokkal szórakoztatja magát. Rendkívül izgalmas az ókori Róma, és a háromszög kalapos 18-ik

Pobuna gladijatora

század összevegyítése. Az a nagy csemege, amikor a római katonák puskával lönek – elöltöltéssel! – de azért van kardozás is! Vagy amikor az indián nyomkövető figyel a rejtekéről a gyanútlanul lovagló legionáriusokat! Szuper! Azért volt olyan kiegészítő, amit már én sem hagyhattam ott.

Minden évben lenyűgöz az ötletesség, amellyel a Star Wars univerzum megjelenik a tárgyi világban. Csak példaként említeném a plüss Millennium Falcont, vagy a tavalyi szenzációt: az R2D2 formájú sétálómagnót, ami működött, és egy disco feldolgozás filmzenekazettát is adtak hozzá! Idén csodálatos plakátokat láthattunk bekeretezve, grandiózus méretben, és árban. A rengeteg fantasy bábu közt személy szerint rám a csontvázsárcányok tettek mély behatást, de lehetett kapni az Alien – nyolcadik utas: a halál – Ripley-t szkafanderben...Vajon van-e olyan verzió a színészről rajongóinak, ami a szkafanderbe öltözés előtti állapotban mutatja a karaktert? Mint azt tudjuk Sigmund Weaver a filmtörténet legszexisebb szkafanderbe öltözését adja elő az Alien finisében. Amit végül megvettem – bagóért – az egy pörgethető

hajsza. Egy TIE és egy X-szárnyú van felfüggesztve egy közös tengelyre, és lehet körbe pörgetni őket... mintha a haláli csillag fölött harcolnának... írhatnám, hogy olcsó játék hülyegyerekeknek, de bár olcsó volt, úgy vélem ez nem függ össze az értelmi képességekkel. Dénes barátom a reklámtáskájában hozta utánam, mert ezt

nem mertem a hátizsákomba gyömöszölni. A másik egy Birodalmi Csillagromboló nagyon régi vágyakozásom tárgya, és bár meglehetősen kisméretű a modell, de legalább már van! A Lidércfény olvasói tudhatják korábbi értekezéseimből, hogy mennyit kínlódtam a hőskorban a csillagromboló arányainak rajzos meg-

„Segítség! Jönnek a szakemberek!”

ragadásával. Ez úgy élt tovább a mai milióban, hogy a börze előtt nem sokkal, a munkahelyemen asztalos szakembereket zaklattam azzal, hogy vágják már ki nekem egy fadarabból a romboló háromszögét. Szegények vakarták a fejüket, nem ez volt az első eset, hogy úrhajót akartam faragni fából! A börze után megnyugtattam mindenkit, hogy okafogyottá vált a feladat!

Aki olvasta régebbi összefoglalóimat a börzéről, az tudja, hogy a „Mein g o t t

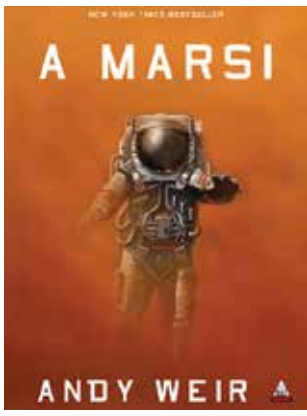
Walter” c. háborodott burleszk sorozat a szívem csücske. Minden évben keresem és volt, hogy egyet sem, volt, hogy többet is találtam. Az idei alkalom rekorder: hat darabot vettem egy helyen! Újból meg kell, hogy

emlékezek Dénes barátomról, aki ráirányította a figyelmem az érdektelennek látszó füzethalomra, aminek közepén ott rejtőztek a kincsek. Beszerzésük minden előzetes várakozásomat felülmúlta, mivel mindig arról ábrándozom, hogy egyszerre többet is szerzek, de ez a mennyiség kissé haslövészként ért! Nagyon örültem! Új színfolt, hogy a klasszikus sorozat mellett egy válogatás zsebkönyvsor is felbukkant: a „cool & atzend”, amiben nem csak a két zakkant szaki hajmeresztő kalandjai vannak. Igazi rettenet, amit például egy ablakszigetelés okán művelnek! Szóval nem akármilyen színfolt volt ez, gyakorlatilag a nagy vágyam teljesült: nem egyesével, hanem tucatjával vettem ezt a német ökörséget.

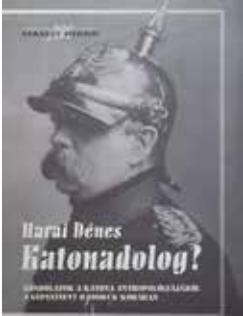
Ha egy képregénykiadó kínálatát csemegézzük, talán furán hat, ha könyvekről és filmekről is szó esik. A filmekről röviden: „2001: A Space Odyssey” műsoros DVD, és a „LOVE” c. nagyon érdekes, a 2001-hez hasonló tematikájú film műsorosa akadt a horogra. A könyveknek azért van helye ilyenkor, mert nem egy könyvből készült már képregény adaptáció... Azt nem tudom, hány képregényből írtak könyvet, de biztosan van ilyen is. Ami bizonyos: a „Space: 1999” nem csak egy szuper retro sci-fi filmsorozat, hanem könyvek is vannak ilyen címen. Persze az hogy: „Alfa holdbázis” ismerősebb. E. C. Tubb műve, az „Elszakadás” 1993-ban jelent meg a Valhalla páholy kiadásában. A kiadó ekkoriban sikeresen adta ki a jobbnál jobb SF, és fantasy műveket, némelyiket újra, mivel az évtized, és rendszerváltozás például a kozmosz-galaktika fantasztikus könyveknek (is) betett, a kötetek pedig beszerezhetetlen ritkaságok voltak. Manapság fordul a trend, és egyre több régi könyvet lehet kapni. Az „Elszakadás” a kiadó sorozatában, a Csillagok Háborúja, és a Cthulhu hívása után jelent meg.

A mozikban egy ideje már műsoron van a „Mentőexpedíció”, eredeti címén: A marsi / The Martian. A film nagyon tetszett, grandiózus a látvány és jó a szöveg, bár – egy ember egyedül a marson – pszichológiai képlete szerintem hibádzik. A könyvet, amiből a mozi készült annyira dicsérték többen is, hogy némi habozás után megvettem. Ebben szerepet játszott, a jelentős kedvezmény is, meg az árus bizonygatása, hogy a könyv még jobb, mint a film! Majd meglátjuk!

A nagy háború hadi eseményeinek kerek száz éves évfordulói sorjáznak ezekben az években... a következő különösen cifra lesz, mert 1916. Verdun éve volt. Emlékeztetőül: ez volt például az a csata, amelyben a Brit hadsereg fekete napját feljegyezték. Ezen a napon egyetlen támadásban annyi katona halt meg, hogy ezt a negatív rekordot azóta sem sikerült egyetlen háborúnak se megdönteni! Ebben a hangulatban vásároltam meg a már említett háborús képregényeket, és azt a könyvet, aminek a címe: „Katonadolog?” A szerző: Harai Dénes, egyetemi tanár, hivatásos katona. A könyvről lehetne hosszan értekezni, és előfordulhat majd, hogy meg is teszem. Most inkább az alcímét közlöm csak, ami

rendkívül beszédes, íme: „Gondolatok a katona antropológiájáról, a gépesített háborúk korában” Ha azt állítottam fentebb, hogy az Alfa magazin nulladik száma a meglepetés kategória győztese, akkor ehhez nyugodtan hozzátehetem: ez a könyv a második helyezett! Talán még egy érzékeltetés, néhány fejezet címe következzen:

„Haditanács, hadvezér, rítus
Tömegpusztítás-haditechnika, időpánik, ellenség
Állam, hadsereg, háború
A harc analitikája”

Hiába minden, mégis idézek belőle egy rövid részt, csak, hogy a stílust bemutassam:

„A kezdeti időszakban a pásztorok által készített karám

ugyanazt a funkciót látta el, mint a latens motívumból kialakult tábor/laktanya: befogás, behajtás, betörés, beidegzés. Amíg azonban az állatok esetében a betörés a domesztikáció irányába hatott, addig a katonák esetében a visszavadítást szolgálta.”

Aki nem ismeri a domesztikáció szó jelentését: háziasítás.

Miután csordultig teltünk az élményekkel, Dénes barátommal beültünk a géperejű járművébe, és egy rövid kitérővel hazaszárguldottunk. Az úton újra átnéztem kincseimet, ismét köszönetet mondtam Dénesnek az egészért. Amilyen zaklatottan telt az előző nap, s kezdődött ez, olyan nyugodt lettem a végére. Nem csupán képes füzetekkel gazdagodtam, hanem egészen különleges élményekkel is, olyanokkal, amiket bármikor, bárkinek szívesen fogok mesélni a közeli, s távoli jövőben is. Ezt úgy lehet majd fokozni, ha jövőre: Képregénybörze, újra-újra!

**Jimmy
Cartwright**

Zombik sorozatban

„A zombi lesz az új vámpír.” – mondtam volt 2010 nyarán a Szíriusz SF napokon, s lám, akkor ősszel el is indult a The Walking Dead sorozat, ami mára a hatodik évadánál tart, és igen komoly népszerűségnek örvend világszerte. Aztán megjelent egy World War Z / Z világháború (könyv és mozifilm, szóval ez inkább kettő), egy Warm Bodies / Eleven testek mozifilm, meg még pár említésre méltó zombis alkotás, amikről viszont itt most nem teszek említést. Azonban a TWD mellett van két másik sorozat, amiről az alábbiakban szó lesz.

A The Walking Dead és spin-offjai: Fear the Walking Dead, Fear the Walking Dead Flight 462)

Az első évad első részének kezdete átütő erejű volt számomra (is), és a rész végéig el is dönt, hogy én ezt a sorozatot nézni fogom. Bár szoktam mondani, hogy hálvívűd újabban mindenből családi drámát fabrikál, ám a TWD esetében mégis úgy vélem, ez a vonal nem vált a sorozat hátrányára. Mi több, sikerült nekik a család fogalmát kiterjeszteni a főszereplők (időnként változó) túlélőcsapatára. Persze többnyire mindenkinek van kedvenc karaktere, amelyeket mára szépen felépítettek az írók, azért az összes többi szereplőért is lehet izgulni az epizódok alatt.

Az alapkoncepció ugyebár az, hogy éljék túl a szereplők a zombi apokalipszist, illetve azt, ami utána jön. Ezt dobták meg az alkotók azzal (feltételezem, a sorozat megjelenését megelőző képregények alapján, amelyeket én magam még nem olvastam), hogy különböző élethelyzeteket helyeztek, illetve helyeznek egy-egy rész középpontjába. Több szemszögből is megismerhetjük az egyes karakterek döntésének okait, majd következményeit. Mert ugyan kihez kezdesz, ha azt hiszik rólad, hogy meghaltál, és a (volt) nejed összejön a legjobb barátoddal + zombik!? És ez csak egy alapszituáció, amihez hasonlóból számtalan van. Vagy mit tennél, ha találnál egy zombi apokalipszis után is élhető, működő közösséget, ám később kiderülne, milyen „kis turpisságokra” kényszerülnek... Rengeteg morális, társadalmi kérdést feszeget a feldobott helyzetek, feltett kérdések által.

Persze nem utolsó sorban a látvány is remek, hiszen profi maszkmesterek hozzák létre a sorozat szörnyetegeit, így a „hentes” minősége és mennyisége is kielégítő. A magányos járkálóktól a zombihordákig lényegében mindent megkapunk, és az elle-

nük alkalmazott fegyverarzenál is változatos. Mondjuk az a klasszikus, megdönthetetlen dogma itt is tartja magát, hogy a zombi csak akkor hal meg, ha komoly agyi trauma éri, ám ezt elnézzük. Meg a sorozatot is. :)

Idén érkezett meg a TWD két spin-offja. A **Fear the Walking Dead** egészen a kezdetekhez kalauzol vissza bennünket, így megtudhatjuk, hogyan is indult ez a „járkálós” dolog. Nyilván itt is egy család van a főszerpben, hiszen – mint az a TWD-ben bebizonyosodott – ezen keresztül különösen jól be lehet mutatni, milyen konfliktusokat okoz(hat) egy efféle katasztrófa helyzet. Így a fiataloktól az idősebbekig mindenki átérzheti, átélheti az eseményeket. Ebben természetesen nincs még annyi járkáló, viszont feszültség, félelem az ismeretlentől annál több. Még a karakterek, a főszereplők sem olyan kidolgozottak (hat rész alatt nem is igen lehet mindenkinek megfelelően, árnyaltan bemutatni), de kedvelhetők, a motivációik, céljaik érthetők. Jövőre (az IMDB szerint) már 15 részes lesz a második évad. Én kíváncsian várom.

A spin-off spin-offjaként lehetne fémszelezni a **Fear the Walking Dead Flight 462-öt**. A nyúlfarknyi részekből egyelőre nem sok derült ki, csak annyi – mint a címből is –, hogy egy repülő uta-

sainak azon perceibe látunk bele, amikor a járvány még a kezdeti szakaszában van. Egyelőre inkább csak érdekes lehet a fenti sorozatokat kedvelők, követők számára.

Z Nation

Elvetemült zombik a The Asylum jóvoltából. Talán így lehetne a legjobban jellemezni a 2014-ben indult, jelenleg második évadánál tartó sorozatot. Az alapötlet véleményem szerint jól eltalált. Az amcsi kormány rabokon végez kísérleteket egy zombi apokalipszist követően az ellenszer kifejlesztésére. Természetesen a zombik elszabadulnak, és majdnem mindenkivel végeznek, de van egy ember, aki túléli a harapasukat. A történet köré épül.

Nyilván nincs olyan mélységben kidolgozva, mint a TWD, de az egyes részek igen szórakoztatóak, és valami elképesztően ötletesek! Néha csak fogom a fejem, miközben rázkódom a nevetéstől, és azon gondolkodom, melyik idióta talál ki ilyen agyament marhaságokat? Nyilván annak, aki még nem látta, nem akarok semmit leléni, de már csak az ilyen „apróságokért” is érdemes rászánni az időt.

Én azt látom az egészen, hogy az alkotók inkább poénra veszik, a szórakoztatást tartják szem előtt, ezért a karakterek is lazák. Nemigen feszegetnek morális kérdéseket, de mégis van egyfajta becsületkódexük. Hidegvérrel halálba küldik azokat, akik szerintük megérdemlik, és nem is igen kapunk más nézőpontot, így mi is azt gondolhatjuk, hogy megérdemlik.

A látvány szerintem rendben van – bár az sem közelíti meg a mára etalonná vált TWD-t –, kapunk mindenképp rendesen: ronda zombik különböző mennyiségben és minőségben, henteles az épp rendelkezésre álló eszközökkel, fröcsögő vér és agyvelődarabok,

embereket élelemnek néző élőholtak. Szóval minden megvan, amit elvárhatunk egy ilyen témájú alkotástól.

Ha egyszer a Simagöröngyösi történetből filmet / sorozatot készíthetnék, hangulatra valami hasonlót gyártanék. :)

iZombie

Nem, nincs köze az almás multicéghez, bár a sorozat címe valószínűleg merített tőlük picit. Egyébiránt üdítő, rendhagyó alapkoncepcióval áll a zombiléhez. Buli, pia, drog, elszabadult buli, zombiként magához térő főszereplő, aki emiatt elveszti az állását és a vőlegényét, ám új képességekre tesz szert. Például, ha megeszi valakinek az agyát, és olyan esemény történik, amelyről képes asszociálni, beelát annak múltjába. Ez a momentum ugyan emlékeztet az Eleven testek bizonyos részére, de itt kicsit mégis másfelé mozdul el. Ja, és igen, a zombik itt teljesen a tudatuknál maradnak, akár képesek elvegyülni a társadalomban, és ezt meg is teszik.

A főszereplő (aki melleleg férfiszemmel nem is rossz bige) így

kerül hát el az új munkahelyére, a törvényszéki kórboncnok mellé, ahol akaratlanul is a segítségére siet egy nyomozónak az egyik áldozat emlékeivel. Így ez valahol keveréke a zombis filmeknek és a kriminek, miáltal itt nem kapunk emberek belét felfaló zombikat, sem fejeket baseballütővel szétcsapó túlélőket.

Kapunk viszont egy nézhető, érdekes elemekkel átszótt, izgalmas, időnként komoly kérdéseket boncolgató, néhol romantikus sorozatot, amely a második évadánál tart.

ALEXANDRA

Fantasy Books

Fantasy, sci-fi és horror könyvajánlók

www.fantasybooks.hu

A magyar közönség részére híreket, ajánlókat és ismertetőket teszünk közzé, elsősorban a fantasy, horror és sci-fi témákban megjelenő könyvekkel és képregényekkel kapcsolatban.

Ha valaki elég kedvet, tehetséget és elszántságot érez ahhoz, hogy a témába tartozó ajánlókat írjon részünkre, akkor kérjük, hogy regisztráljon az oldalon, majd vegye fel velünk a kapcsolatot a kapitany@fantasybooks.hu e-mailen, hogy el tudjuk végezni a további egyeztetéseket.

Jimmy
Cartwright

Mozimorzsák - filmaprólék

Maggie

amerikai dráma, horror, thriller (2015) – IMDb 5,6 – 95 perc

Arnold Schwarzenegger sokféle szerepben láthattuk már, bár nyilván a legtöbb szerepe valamiféle akcióhős alakítása volt. Játszott ő Conant, Terminator, Menekülő embert, Vörös zsarut, Ovizsarut, titkos ügynököt is (Két tűz között - 1994). De láthattuk már lányát védő apa szerepében is (Kommandó - 1985). Ám igazán drámai szerepe eddig még nem akadt, pedig több, mint 55 filmet készített. A Maggie azonban lehetőséget adott neki arra, hogy új oldaláról ismerhessük meg. Homo-

Ergaster úgy fogalmazott, hogy ez Arnold Copeland-je.

A történet egyébként egyszerű, viszont szép és mélyre ható. Wade Vogel (Arnold Schwarzenegger) lánya Maggie Vogel (Abigail Breslin) megbetegszik. Csakhogy ez nem egy egyszerű influenza. Ez bizony egy olyan kór, amely zombivá változtatja az áldozatait, és nincs rá gyógymód. Wade azonban az események és azok következményeinek teljes tudatában elmegy a kórházba Maggie-ért, hazaviszi a farmjukra, és mindent megtesz azért, hogy a lehető legtöbb együtt maradjanak.

A film maga egyébként sokkal inkább dráma, mint zombis horror. Kemény, nyomasztó, lehangoló és lassú lefolyású, de ebből a szemszögből talán még sosem láthattunk zombis filmet. A színészi játék pedig nem mellesleg kitűnő mind Arnold, mind a lányát játszó fiatal színésznő részéről.

Cooties

amerikai akció, horror, vígjáték (2014) – IMDb 5,7 – 88 perc

A film elején egy csirke útját követhetjük végig a Boldog Baromfifarmtól az iskolai étkeztetésig. Rádásul ez történetesen egy nyári iskola Fort Chickenben, amely egy szokásos, csendes, amerikai kisváros, ahová Clint (Elijah Wood) helyettesítő tanárként érkezik. Mint az rögtön kiderül, az étellel van némi gond, és már a közegészségügy is vizsgálódik az ügyben. Szóval a probléma adott, mi több, elég gyorsan eszkalálódik is, és az egészszel a tanári karnak kell megküzdenie.

Mivel ez egy horror vígjáték (némi akcióval), ezért nyilván nem várjuk el, hogy a színészi játék díjnyertes alakítás legyen, de véleményem szerint teljesen rendben van. A színészek jól hozzák a tipizált tanárfigurákat, és a történet során magukhoz képest jól kezelik a kialakult helyzeteket. A látvány rendben van, bár néhol talán túlzásba is vitték – valószínűleg szándékosan, hiszen az önirónia sem hiányzik a filmből.

Aki szereti a morbid humort, a zombis filmeket, annak ez az alkotás is nagy valószínűséggel bejön. Az a gyanúm, különösen azok a tanárok fogják szeretni, akik utálják a gyerekeket...

Extinction / A kihalás szélén

spanyol, amerikai, magyar, francia dráma, horror, sci-fi (2015) – IMDb 6,8 – 112 perc

Az emberiség bajban van. Olyan járvány sújtja, amely ellen tehetetlen. Az emberek őrző szörnyetegekké változnak és egymásra támadnak. Csak kevesen élnek túl. Ezen kevesek közé tartozik Patrick (Matthew Fox), Jack (Jeffrey Donovan) és Lu (Quinn McColgan), akik egymás mellett élnek ugyan, de nincsenek jó viszonyban. Míg Patrick vadászik, iszik és rádiózik, meg a kutyáját egreciroztatja, addig Jack és Lu gyűjtögetnek, tanulnak, jól elvannak. Mindezt kilenc évvel az események után. Aztán persze a nagy békekességbe mégis beüt a krach.

Ez sem egy túl gyors film, de a lélektani dráma kibontakozásához idő kell. Szépen adagolja a film az eseményeket, bár a tapasztalt mozinézőknek eléggé kiszámítható, hová is fut ki végül majd a történet. Persze nyilván tartogat meglepetéseket is, éppen ezért nem válik unalmassá, és végig fenntartja az érdeklődést.

Last Knights

cseh, dél-koreai akció, kaland (2015) – IMDb 6,2 – 115 perc

Amikor elkezdtem nézni, igazából nem tudtam, mire is számítsak. A leírásból valamifajta történelmi mozit vártam, de már az elején látszódtott egy remekül megkoreografált és szépen fényképezett harci jelenet során, hogy ez inkább egyfajta fantasy lesz, csak orkok, törpök meg elfek nélkül. Végül arra jutottam, hogy valahol a kettő közé lehet besorolni, amolyan történelmi fantasy.

A világon már évszázadok óta béke honol, köszönhetően a császár (Peyman Moaadi) családjának, bölcs és igazságos, ámde keménykezü uralkodásuknak. Azonban Geza Mott (Aksel Hennie) egy kapzsi miniszter, aki nem csak teli magánkincstárat akar, hanem még több hatalmat is. Így hát üzenetet küld többek között a Bartok nagybirtokos család fejének (Morgan Freeman), hogy látni kívánja, ami természetesen azzal is jár, hogy ajándékot kell vinni. Bökezü ajándékot. Nyilván ez nem tetszik Bartoknak, mivel ez egy olyan újabb hatalmi megnyilvánulás, amely csak a nép sanyargatására lett kitalálva, egyesek javára. Raiden (Clive Owen) az elit harcosok hetedik kasztjából Bartok jobbkeze, seregének parancsnoka. Vele és csapatával indul útnak a fővárosba. Ármány, cselszövés, árulás, akció, romantika, és mindenféle bonyodalom következik, de végül nem csak a szereplők találnak megnyugvást.

Jó színészi játékkal előadott történet, amely bizony sok meglepetést okoz. Szándékosan hagyja leülni a történetet, már majd-

hogynem feladjuk, hogy ebből már semmi értelmes dolog nem lesz, de aztán újult erővel ránt vissza.

The Final Girls

amerikai vígjáték, horror (2015) – IMDb 6,8 – 88 perc

Megmondom őszintén, szeretem a horror vígjátékokat. Különösen akkor, ha így, vagy úgy utalnak régi, klasszikus horrorfilmekre. És itt bizony erről van szó. Egy kellemes, esti, nehéz nap utáni, gondolkodást nem igénylő szórakoztató mozi ez.

Amanda Cartwright (**Malin Akerman**) színésznő képtelen kilépni Nancy szerepéből, hisz bárhová is jelentkezik, mindig a Vértüdő tábor c. horrorfilmbeli alakítása kerül elő. Épp egy válogatásról mennek hazafelé a lányával, Max Cartwright (**Taissa Farmiga**), amikor balesetet szenvednek és meghal. Két évvel

később, a Vértüdő tábor megjelenésének húsz éves évfordulója alkalmából Duncan (**Thomas Middleditch**), aki egy mozi igazgatóhelyettese, dupla vetítést tervez, meghívja Max-et is, aki nehezen, de rááll a dologra. Ám a mozi kigyullad, a baráti társaság pedig – Chris Briggs (**Alexander Ludwig**), Vicki Summers (**Nina Dobrev**), Gertie Michaels (**Alia Shawkat**) – bekerül a filmbe...

Itt pedig előkerülnek a tipikus horrorfilmes figurák, a kanos fiatal srác, a szende gitározós lány, a humoros néger gyerek, a ribanc, és persze a mindent túlélő szüzlány. Bár ezek sokkal inkább a fentiek paródiái, mivel ez részben egy vígjáték. Egy jó kis vígjáték akár egyedül, akár társasággal.

Air / Légszomj

amerikai sci-fi, thriller (2015) – IMDb 5,1 – 95 perc

Az emberiség vezetői nem tudnak nyugton maradni, így önnön hatalmuk fitogtatásával lényegében véget vetnek a világnak. Persze vannak kiválasztott túlélők, akik mélyen a felszín alatt létrehozott bunkerekben, hibernált állapotban várják, hogy a levegő újra belelegezhető és a felszín ismét lakható legyen. Rájuk, és az őket életben tartó gépekre felügyel többek között Bauer (**Norman Reedus**) és Cartwright (**Djimon Hounsou**), a két karbantartó. Alapvetően ők is hibernált állapotban vannak, és csak bizonyos időközönként, akkor is csak két órára elegendő levegővel ellátva végzik feladatukat. Ám pszichológiailag még ez is megerhelő, így természetesen jönnek a problémák és a konfliktusok.

Úgy látszik, újabban divat lassabb lefolyású filmeket gyártani, mert ez sem robot, mint a gyorsvonat. De ez talán nem is baj az efféle filmeknél, hiszen így hagyják kibontakozni a karaktereket, megérteni a történeteket, az okokat és miérteket. Van idő beleélni magunkat a helyzetbe, végiggondolni a karakterek motivációját. Egyáltalán: van időnk gondolkodni a film közben, és bizony van is miről. Érdekes, fordultatos, szerethető történet.

The Lazarus Effect

amerikai horror, sci-fi, thriller (2015) – IMDb 5,2 – 83 perc

Sokszor felmerült már a kérdés, hogy a tudósok játszhatnak-e Istent. Ez a film is valahonnan ettől a kérdéstől indul, mivel néhány egyetemi orvostanhallgató azon kísérletezik, hogy miként hozzák vissza a halottakat. Egészen pontosan halott állatokat. Addig fáradoznak és kutatnak, amíg végül megtalálják a módját, ám az eredmény nem teljesen az, mint amire számítottak. Zoe (**Olivia Wilde**) és Frank (**Mark Duplass**) vezetik a kutatást, amelyet a Werner-Goss Biotechnical ösztöndíjából végeznek, amelyben Niko (**Donald Glover**) és Clay (**Evan Peters**) van a segítségükre. Az áttörés után új dokumentarista érkezik a csapatba, Eva (**Sarah Bolger**), mivel a régi besokallt. A konfliktust azonban mégis a Crylonis Pharmaceutical indítja el, mivel többségi tulajdonosává válik a Werner-Goss Biotechnicalnak, és viszik a teljes kutatási anyagot.

Nem csak komoly morális kérdéseket boncolgat a film, hanem arra is keresi a választ, hogy mi van a halál után, és az hogyan befolyásolja az életünket, ha onnan visszatérünk. Mindezt persze olyan köntösben, hogy közben frászt kapunk. Ám annak, aki szereti a tudományos kérdéseket borzongással keverni, ez a film nemigen okozhat csalódást.

I Origins / A szem tükrében

amerikai dráma, sci-fi (2014) – IMDb 7,3 – 106 perc

A sci-fi egyik alappillére a tudományos felfedezés. Ez nyilván bármilyen területen lehetséges, ám előfordul, hogy egy-egy áttörés más ágakra, mi több, az élet egészen más területeire is elvezet, vagy azokra hatással van.

Ebben a filmben Ian (**Michael Pitt**) színlátó patkányokat akar létrehozni kutatótársával, Kennyvel (**Steven Yeun**), emellett hobbjá az emberi szem íriszének fotózása. Egy buliban igen figyelemre méltó, mi több, különleges íriszt fotóz le, miközben óhatatlanul szerelmes lesz annak tulajdonosába, Sofiba (**Astrid Bergès-Frisbey**), ám mielőtt komolyabban megismerhetnék egymást, a lány lelép. Mindeközben új asszisztensnőt kap a laborjába, Karent (**Brit Marling**), aki arra sarkallja, hogy találja meg azt az élőlényt, amelynek még nincs szeme, de megvan benne a PAX6 gén, amely minden olyan élőlényben megtalálható, amelynek szeme van. Ez a nulladik egyed – a 12 fokozatú fejlődési szakasz előttről – ahhoz kell, hogy bebizonyíthassák a szem evolúcióját. Közben megtudhatjuk, hogy nincs két egyforma írisz, mindenkinek teljesen egyedi a szeme.

Később szóba kerül a hit, a túlvilág, a lélekvándorlás kérdése is – de nem feltétlenül a tudománnyal szemben –, és végül ez adja meg a film történetének gerincét, azt a dolgot, ami gondolkodásra, elmélkedésre készíti a nézőt.

Gondolatok a viharban

Felhőfehér szellőszekér
kereke bős gombolyagszél,
egyre szórja súlyos nyirkát,
egyre szurkos égi világ;
szopránhangú homályhattyú
lobbant gyertyát, hol a fagyú
gyöngye röpke könny, mi dermedt,
és csak sír, hull, forrong felleg.
A viharnek csend az arca,
a csend után szó faragja
azt az érzést, mi csak korgó,
mint ég gyomra, mint fényholló;
ritka arcú, igazból font
a szó, miből hű szándék zsong.
...felhőfehér szellőszekér
utolsókat fuvall, s regél
fellelegző, belső tájról,
mit nem kavar viharhárom,
sem csendesség, sem vigasság,
és a csodák titkos nyitját
úgy fedi fel: teljes marad,
nem szabdalgják görcsös savak,
vágva nincsen - biztos tudat
csak az: hagyva bármely utat
bárhová tart, sosem silány:
énbe nézve nincs rossz irány.

Csillangó

Ki nem mondott szavak

A ki nem mondott szavak
A meg nem tett álmok
A pillanatnyi vágy, ahogy elmúlik.
Ezek volnánk? Vagy vadak
S ösztönökkel látunk
Egy pillanatnyi vágyat, de elúszik.

Nincs idő félni, nincs
Még egy olyan esély
Ami ekkora kincs, s te félsz
Táncolni vele, félsz a vízbe ugrani,
Félsz megtenni, majd elszaladni
Nevetve mondanád: Megtettem.

Ülve várni a boldogságot, akár
Mint mérget nyalogatni, s a tettet
Halogatni bűn, akár enni az almafáról.
S én mégis leszakítom az almát, de
Titokban, hisz újraéled majd, mint
Szívéünkben a vágy, egy röpke pillanat.

T.Márk

Nincs válasz

Gyermekeink oly sok kérdést feltesznek,
s mi mindenre tudjuk a feleletet.
Szép lassan felcseperednek,
napról-napra okosabbak lesznek.

Az életüket szép lassan egyengetik,
még sok kérdésük van: hát felteszik.
Mikor eljön a dacos korszak,
már úgy érzik, túl okosak.

A fejük után mennek, s már
semmit sem kérdeznek.
Mikor baj van, összetörnek,
s a válladon csorognak a könnyek...

Együtt mindent megoldunk,
ha kell, hegyeket elmozdítunk, s
jönnek újra a hétköznapiak,
kezdődnek ismét a jó s rossz napok.

Elmúlik lassan az életed,
már oly nagyon nem lelkesedsz,
már nem nyújtod mindenért kezed,
csak az unokákat egyengeted.

Nekem is oly sok kérdésem lenne,
nem tudom, feltegyem? Érdemes—e?
A kérdéseimet kinek tenném fel?
A választ úgysem mondja senki el...

macika

Súlytalan évek

Eltűnedeznek lassan a fények
a lányok a régi barátok
Visszafogottabb az élet
Összegömbölyödnek az álmok

Megfakulnak az örömök az esték
Mint napon színes plakátok
Félhomályban moccan az idő
Egy friss hajnalra várók

Újra töltöm a poharam
Eltűnt a tűz belőle
Messze űznek a vágyaim
Nem emelnek égi mezőkre

Sodrok még egy cigarettát
Füstöt fújok az égre
Fáradt keserű mosollyal
Nézek a holnap elébe

Mindannyian egymagunkban
Nem csendül össze a léptünk
Mégmérjük sorra az éveket
És súlytalan éveket mérünk

Eltűnedeznek lassan a fények
a lányok a régi barátok
Visszafogottabb az élet
Összegömbölyödnek az álmok

holloegyuttas

Fogod a kezem

Égre fordul a tekintetem,
s kutatja a harmatos hajnal
ezüsthéjűt, amely a szürke
homályba egyből beleveszett.
Maradt nekem a sötét világ,
nincsen nappalom, csak homályos,
fekete éjszakám, te fogod
a kezem, és vigyázol reám.
Tartod a tükröt: én keresem
magam, nem ígér semmit a kép,
de én azért reménnyel várom
a fősvény képek üzenetét.
Lehet még világ, lehet még fény,
az lehet számomra menedék,
újra látom csillogó szemed
megtartó-fényes sugarait.

kisjankó

Öröklét

Spirálgalaxisok küllőin
Végtelen csillagfátyolt
Terít a sötétből gyúrt por.
Méltósággal forog,
S vele az anyag a fekete lyukban
Öröklétbe szunnyad.
Születésünk óráin felragyog egy csillag,
A halotti máglyákon óriások lobbannak.
E rejtelmes világban kóbor napszél
Cipeli vándor lelkem.
S szívemben kihunytt csillagok keserű íze
Keveredik édes szerelemmel.

edwardhooper

Emlékkép...

Ahogy szállnak az évek,
Sok minden múlik el,
De a vágy és a szív
Még mindig énekel.

Mi hajdanán szép volt,
Ma emlékkép maradt csupán,
De epekedve vágyódsz
Letűnt holnapok után.

Ami emlék, szebb is netán,
Mint manapság ami él,
Hisz az ember lelke is szebb
halovány holdfénynél.

csabi6669

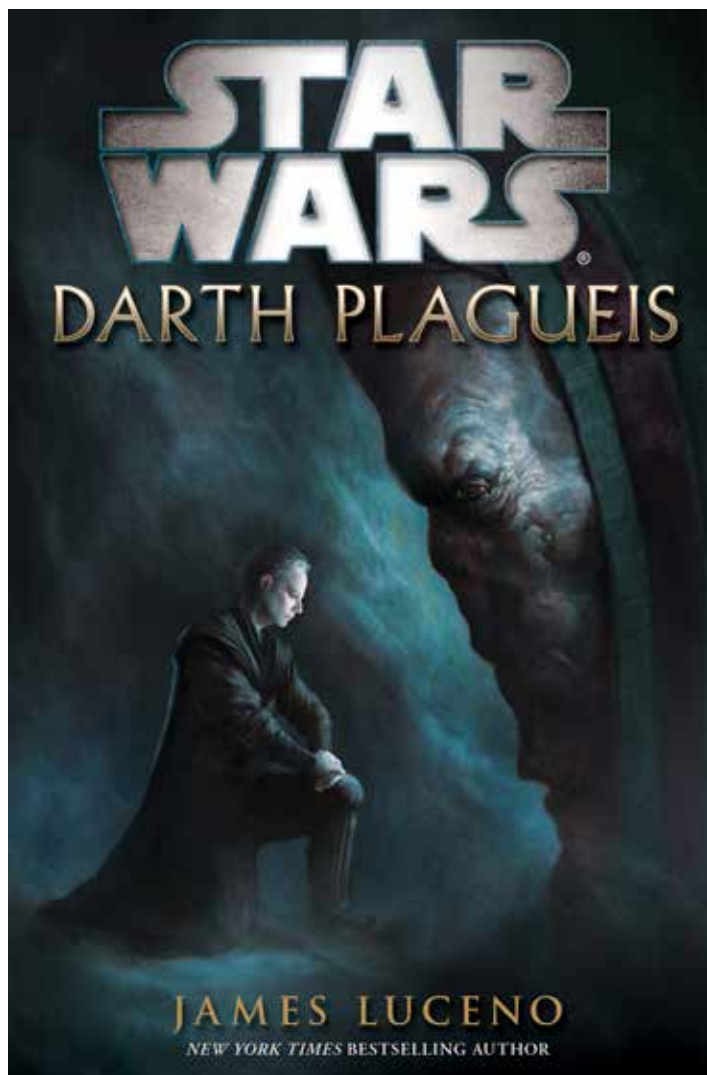
JAMES LUCENO: DARTH PLAGUEIS

HomoErgaster

A csillagháborús regényfolyam megfigyelésem szerint a 2. epizód után ért olyan stádiumba, amit régi rajongóként már nem tudok, de nem is akarok követni. A rettenet a 3. epizód után szabadult el, amikor a 2-3 epizód közti időszakot képregény, könyv, és rajzfilmáradat mutatta be. Mára tökéletesen elegendő lett a Klón háborúk dicső Jedi haditetteiből, meg a köztársasági manipulációkból. A kezdeti érdeklődésem hamar elveszett abban a beláthatatlan szövevényben, amit sem pénztárcával, sem energiával nem lehetett követni már. Szerény véleményem szerint, ha '77-ben ilyen lett volna a Star Wars, gyorsan elfelejtődik. Ezért váltott ki belőlem akkora lelkesedést a sok éven át várt Halálszavak regény, ami az eredeti hangulathoz nyúlt vissza. James Luceno könyvével már régóta szimpatizálok, csak éppen az árát nem tudtam megfizetni eddig. Amikor megtudtam, hogy a Szukits kiadó kiadásába kezdett, mivel a Walt Disney nem hosszabbította meg a kiadási jogát, transzba estem, mert éppen a tavasszal sokkolt meg a Darth Plagueis közel ötezer forintos könyvesbolti ára. A kiadás megvette a magáét, immár birtoklom Luceno könyvét.

A kötet minden könyvmoly álma: vaskos, és letehetetlenül jó! Darth Plagueis, Darth Sidious mestere. A jövőd császár egy Naboo-i nemes: Cosinga Palpatine fia. A fiú heves vérű, és imád száguldozni... ismerős jellemvonások ugye? Nem szeretném elmesélni a könyvet, hiszen aki meg tudja még szerezni, vagy kölcsön kapja, föltétlenül olvassa el.

Főntebb azt írtam, hogy unom a köztársasági érárt... kivéve, ha Hego Damask, alias Darth Plagueis, és tanítványa Darth Sidious kavarja a kakit a háttérből. Ezt lehetetlen megenni! Talán az is közrejátszik ebben, hogy mindezen közben megismerkedhet az olvasó a Sith filozófia alapjaival, az Erő sötét oldalával. Mivel a könyv magával ragadó, kicsit ijesztő élmény, amikor a két Sith, a korlátolt Jedikről, és a korrupt idióták gyűjteménye szenátusról értekezik, és közben az olvasó bólogat, meg egyetért! A Sith mester tehát kiválasztja a naboo-i nemeset, és képezni kezdi. Azt szeretné ha a Darth Bane által felállított kettő szabályát a lomtárba dobnák, és miután Sidious megszerzi a politikai hatalmat, ők ketten uralják a galaxist. Az események során számos olyasmi háttérre fény derül, ami a saga rajongóit foglalkoztatja, és töprengésre készíti. Kiderül, honnan jött Darth Maul, az Epizód 1-ben látott szuper hajójáról is többet megtudunk. Találkozunk Dooku Gróffal, Amidalával, és az író informálja a nyájas olvasót, hogy lett a Naboo királya. A Kaminóiak feltűnése, és a klónhadereg megszületése szintén csemege. A Kereskedelmi szövetség is fontos szerephez jut. Az események előrehaladtával egyre közelítünk az Epizód 1-hez, és ami igazi csemege végül a harmadik fejezetben,

ami a „Mesterek” címet viseli, és 34-32 évvel a Yavini csata előtt játszódik, el is érjük azt, és át is éljük újra, mégpedig a két Sith nézőpontjából! A két Sith tervébe hiba csúszik, amikor - bár erre régóta bölcsen számítanak - az Erő visszavág... feltűnik a színen egy emberkisfiú, aki jócskán összekuszálja a szálakat... Anakin Skywalkernek hívják!

Régi csillagháború-fanként, a klasszikus vonal elkötelezettjeként melegen tudom ajánlani mindenkinek James Luceno könyvét. A regény elolvasása optimális bemelegítés az Erő ébredése közelgő premieréhez. Szubjektíve bennem még egy hatást generált: elhátároztam, hogy újra megnézem a Bajlós árnyakat!

Lidércfény

Keress bennünket itt is:

facebook

Lidércfény Online

Kapitány

Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R., A duplikátor gyermekei

A szó jelentése eredetileg nagyjából felfedező vagy vezető, de értelmezhetjük másképpen is: Scavengers, Trespassers, Adventurers, Loners, Killers, Explorers, Robbers. A Vlagyimir Vasziljev könyvében megjelenő világ őse Arkagyij és Borisz Sztrugackij 1972-ben megjelent nagyszerű regénye, a Stalker. A mű az idegenekkel való találkozás témáját dolgozza fel: a történetben a földönkívüliek látogatásának következtében bolygónk több pontján Zónának nevezett területek jöttek létre, melyekben furcsa tulajdonságokkal bíró tárgyak és életveszélyes anomáliák jelennek meg. Ezeket a helyeket a hadsereg védelmezi, és kutatóintézetek tudós munkatársai próbálják megérteni, de mellettük megjelennek a szürke zónában tevékenykedő szerencsevadászok, a stalkerek is, akik az itt található dolgok begyűjtésével és eladásával próbálnak némi privát haszonra szert tenni. Az anomáliáktól eltekintve a Zóna egy békés vidék, az ide merészkedő veterán felfedezők nem visznek magukkal fegyvert, ugyanis ezen a helyen egy Kalasnyikovnak semmi hasznát nem vennék. Nem kell élő ellenségekkel számolniuk, maga az idegen környezet az, amely könnyen elteheti láb alól az oda merészkedőt.

A Sztrugackij testvérek könyve a kétezres években megihlette az ukrán GSC Game World nevű játékfejlesztő céget. Ennek eredményeképpen 2007-ben elkészült a S.T.A.L.K.E.R.: Shadow of Chernobyl című belső nézetű, a csernobili atomerőmű környezetében játszódó lövöldözős játék (később aztán folytatások is napvilágot láttak). Mivel egy FPS-ről van szó, sejtethetjük, hogy a fejlesztők nem a Sztrugackij-regény világának pontos mását hozták létre, hanem egy olyan programmal van dolgunk, amelyben komoly szerepet kap a harc is.

A játék világára építve írta meg Vlagyimir Vasziljev a S.T.A.L.K.E.R. - Halálos zóna című regényét, és annak folytatását, a S.T.A.L.K.E.R. - A duplikátor gyermekei-t. A könyvek főszereplője Iván Szivercev, aki valaha egy laboratóriumban dolgozó biológus volt, de a körülmények furcsa alakulása során egyre többet tartózkodik kint a Zónában. Persze nem jókedvében teszi ezt, nála nagyobb erők hatására alakult így a sorsa: az egyik

oldalon áll a főnöke, Taranyenko, a másik oldalon a helyi maffiózó, Pokatyilov, közepén pedig Szivercev próbál lehetőség szerint minél tovább életben maradni. Egy egész békésen induló napon Iván feladatul kapja, hogy találjon meg a Zónában egy értékes tárgyat, a duplikátort. Némileg javítja a túlélési esélyeit, hogy nem egyedül kell nekiindulnia a veszélyekkel teli útnak: egy, még a stalkerek között is különlegesnek számító figura, Pszich kíséri el őt a Zónába. A két kötetben Szivercev és Pszich viszonyosságait ismerhetjük meg, és rajtuk kívül találkozhatunk néhány egészen rokon-szenves gengszterrel is.

A duplikátor gyermekei összességében egy nagyon jó könyv. Vasziljev már Szergej Lukjanyenko Őrség-világában alkotva is megmutatta, hogy jó író, és most sem kellett benne csalódnunk. A könyv elején pedig a könyv fordítójának, Sándor Gábornak a tollából származó, több, mint harminc oldalas összefoglaló található a játék világáról, amely ismerteti a megértéshez szükséges háttérinformációkat.

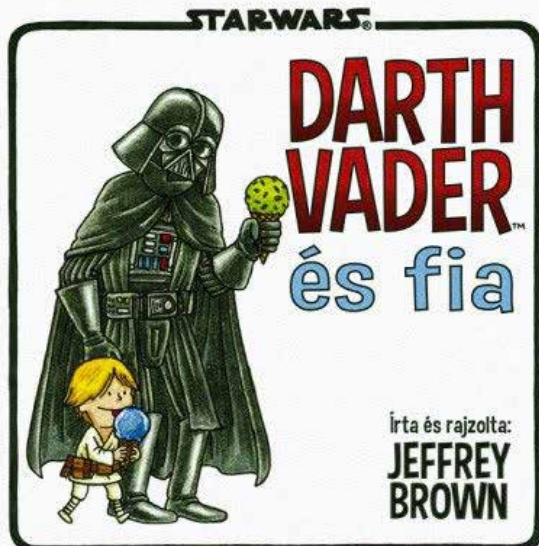
Ajánlott olvasmány!

Köszönjük a Galaktika Magazinnak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Kapitány

DARTH VADER ÉS FIA

Mi történt volna, ha Darth Vader aktív szerepet játszik a fia felnevelésében? Mi lett volna, ha az a mondat, hogy „Luke, én vagyok az apád!” csak egy bosszús apa dorgálása lett volna? Ebben a mókás rajzokkal teli, humoros képeskönyvben Darth Vader éppolyan apa, mint bárki más, leszámítva azt, hogy ő a Sith Sötét Nagyura.

A szülői élet örömei és próbatételei egészen új értelmezést nyernek a könyvben: fénykard leckék házi feladatként, a kekszes doboz kinyitása az Erő segítségével, nyílt nap a Halálcsillagon s számos egyéb nevetető kaland, mely segít az apa és fia közti különleges kötelék megértésében...

„Luke, még mindig nem öltöztél fel? Azért jöttem, hogy behozzuk a lemaradást. Hatásosabb módszerekkel is tudlak buzdítani...”

Amikor először találkoztam Jeffrey Brown könyvével, régi Star Wars rajongóként szerettem volna minél előbb beszerezni ezt a kissé rendhagyónak tűnő művet. Aztán valahogy ráfelejtettem a dologra, de nemrégiben – egy Szukits könyvkiadós akció keretében – mégis csak megvettem a Darth Vader életét alternatív formában tárgyaló művet. Szerintem megérte :-). Bár a könyv nem túl vastag, a benne lévő vicces rajzok mégis felhőtlen kikapcsolódást jelentettek számomra egy végigdolgozott nap végén. Minden Star Wars kedvelő számára ajánlott darab :-)

